

Aleksandr Romanovici Beleaev

Ariel

Fiiței mele Svetlana

I. PRIN CERURILE IADULUI

Ariel ședea jos, pe podea, în dreptul ferestrei scunde din odăița lui, ce semăna cu o chilie de mănăstire. O masă, un scăunel, un pat și o rogojină într-un ungher alcătuiau tot mobilierul.

Fereastra dădea în curtea interioară, tristă și pustie. Nici un tufiș, nici un fir de iarbă, numai nisip și pietriș, aidoma unui crîmpei din deșert înconjurat de patru ziduri ca de închisoare – zidurile clădirii mohorîte, cu geamuri mici. Deasupra acoperișurilor drepte se înălțau coroanele palmierilor din parcul cu vegetație bogată, ce se întindea jur împrejurul școlii. Un zid înalt despărțea parcul și clădirea de lumea din afară.

Pretutindeni stăpînea o liniște adîncă, tulburată doar de scîrțîitul pietrișului sub pașii ușori ai dascălilor și elevilor.

În cămăruțe, la fel de mizere ca și cea a lui Ariel, locuiau ceilalți elevi aduși din toate colțurile lumii la școala Dandarot din Madrass. Printre ei erau și copii de opt ani, însă și fete și băieți mai mari. Elevii alcătuiau o singură familie, dar cuvintele lor, puține la număr și rostite cu glas șoptit, precum și ochii lor nu trădau nici dragostea, nici prietenia, nici atașamentul, nici bucuria revederilor, nici durerea despărțirilor.

Toate aceste sentimente erau smulse cu rădăcini cu tot chiar din primele zile ale sosirii elevilor în școală, profesorii și pedagogii – preoți hinduși hipnotizori, europeni, în marea lor majoritate englezi, și ocultişti moderni – folosind toate mijloacele.

Ariel purta o tunică – o cămașă cu mîneci scurte, țesută dintr-o pînză grosolană – iar în picioare nici sandale n-avea.

Era un tînăr voinic, de vreo 18 ani, cu părul blond, dar, după expresia feței sale, îi dădeai uneori și mai puțin: ochii cenușii-deschis priveau cu o sinceritate copilărească, deși pe fruntea-i înaltă se săpaseră primele cute – semn neîndoielnic al omului care a trecut prin multe și s-a gîndit la multe. Culoarea ochilor și a părului arăta că este european.

Chipul lui Ariel, cu trăsăturile regulate de anglo - saxon, era imobil ca o mască. Privea nepăsător pe fereastră, așa cum privește un om adînc cufundat în gînduri.

Și de altfel el chiar se gîndea. Cearaca-babu, dascălul său, îl punea în fiecă seară să facă bilanțul zilei, să-și amintească toate întîmplările petrecute de la răsăritul pînă la apusul soarelui, să treacă în revistă felul în care s-a comportat față de ele, să-și controleze gîndurile, dorințele, faptele. Înainte de a se duce la culcare, Ariel trebuia să se spovedească lui Cearaca.

Soarele care asfințea scâldea în lumină coroanele palmierilor și norii ce goneau pe cer. Ploaia se oprise chiar în clipa aceea și din curte se revărsa în chilie un aer proaspăt și umed.

Ce întîmplări avuseseră loc în cursul zilei?

Ariel se trezise ca întotdeauna în zori. Se spălase, își făcuse rugăciunea și își luase gustarea în sufrageria comună. Pe o tavă groasă de lemn se aducea micul dejun – niște pîinițe din făină – rele, că nu puteau fi mîncate – alune prăjite și apă în vase de lut.

Pedagogul Satia își plimba, ca de obicei, privirea-i scormonitoare de la un elev la altul, spunîndu-le că mănîncă banane, turte gustoase de orez cu zahăr și beau lapte gros. Și elevii, lăsîndu-se sugestionati, mîncau cu plăcere tot ce li se dădea. Numai un singur băiat, un novice, care încă scăpa acestei hipnoze în masă, întrebă:

– Dar unde-s bananele? Unde-s turtele de orez?

Satia se apropie de el, îl apucă de bărbie și rosti poruncitor, privindu-l cu asprime în ochi:

– Dormi! Și își repetă sugestia, după care băiatul începu să mănînce cu poftă alunele tari, luîndu-le drept banane.

– Și tu de ce ți-ai pus șalul? întrebă un alt pedagog, un hindus slab, cu barba neagră și ras în cap, adresîndu-se unei fete de 9 ani.

– E frig – răspunse ea, zgribulindu-se toată. Copila avea febră.

– Ți-e cald. Scoate îndată șalul!

– Phii, ce zăduf! exclamă fetița, lepădînd șalul și trecîndu-și mîna peste frunte ca și cum ar fi vrut să-și șteargă nădușeala.

Satia începu să spună elevilor cu glas tărăgănat cum trebuie să se comporte: să nu le pese de frig, de căldură, de boli. Spiritul să triumfe asupra trupului.

Copiii ședeau cuminți, mișcările lor erau molatice, apatice.

Deodată, același băiețaș care la începutul mesei întrebuse „unde-s bananele?” smulse din mîna vecinului o bucățică de lucii și, rîzînd tare, și-o vîrî în gură.

Dintr-un singur salt, Satia se apropie de el și-l trase de urechi. Băiatul începu să plîngă în hohote. Toți copiii încremeniră în fața acestei încălcări nemaiauzite a disciplinei. Rîsul și lacrimile erau combătute necruțător în școală. Cu o mîină, Satia îl

înșfăcă pe băiețaș, iar cu cealaltă apucă un vas mare. Copilul amuți, doar mâinile și picioarele îi tremurau.

Lui Ariel i se făcu milă de bietul novice. Ca să nu-și trădeze sentimentele, își lăsă capul în piept. Da, îi era tare milă de acest băiat de 8 ani. Dar Ariel știa că a compătimi un coleg este o crimă mare pe care va trebui s-o mărturisească dascălului său – Cearaca.

„Oare să-i mărturisesc?” îi fulgeră prin minte, dar îndată încetă să se mai gîndească. Se obișnuise să fie prudent chiar cu propriile sale gînduri.

La porunca lui Satia, un servitor îl scoase afară pe băiețaș, cu vasul în cap. Masa se sfîrși într-o tăcere desăvîrșită.

În ziua aceea, după gustarea de dimineață, cîțiva tineri și tinere care terminaseră cursurile urmau să părăsească școala.

Ariel simpatiza într-ascuns pe unul din ei – un tînăr cu pielea smeadă și ochii mari – și pe fata aceea zveltă, și avea toate motivele să-și închipuie că și ei nutriră sentimente prietenești față de el. Cei cîțiva ani de ședere în comun la Dandarot îi legaseră unul de celălalt. Dar ei se obișnuiseră să-și tănuiască sentimentele, arătîndu-se indiferenți, manifestînd o răceală aparentă. În rarele clipe cînd scăpau de ochii iscoditori ai profesorilor și pedagogilor, prietenii aceștia schimbau între ei o privire atotgrăitoare, iar uneori chiar și o strîngere de mînă; asta era tot ce-și îngăduiau. Tustrei păstrau în taină prietenia, singura comoară care încălzea inimile lor tinere, o floriceică rămasă prin cine știe ce minune într-un pustiu lipsit de viață.

O, dacă pedagogii ar fi ghicit taina lor! Cu cîtă cruzime ar fi călcat ei în picioare floarea aceasta! Hipnotizîndu-i, i-ar fi silit să mărturisească totul și ar fi ucis prin sugestie acest simțămînt cald, înlocuindu-l printr-o indiferență rece.

Își luară rămas bun în curte, lîngă porțile de fier. Fără să se privească în ochi, cei care plecau rostiră pe un ton glacial:

– Adio, Ariel!

– Adio, adio!

Și se despărțiră fără să-și strîngă mîna.

Cu capul plecat, Ariel se îndreptă spre școală, străduindu-se să nu se gîndească la prietenii săi și înăbușîndu-și tristețea ce-l copleșea, căci pentru gînduri și sentimente tainice avea vreme la noapte.

O, despre aceste gînduri și sentimente el nu va sufla nimănui o vorbă, nici chiar în stare de hipnoză! Asta era ultima și cea mai ascunsă taină a lui Ariel, de care nu-și dăduse seama nici vicleanul Cearaca, nici Bharava, directorul școlii.

Urmară apoi lecțiile de istorie, religie, ocultism, teosofie. Prînzul cu „banane”, lecțiile de engleză, hindusă, bengaleză, mahrati și sanscrită... O cină sărăcăcioasă.

– Ați mâncat mult și v-ați săturat! îi sugestionează Satia.

După cină, urmează o „ședință”. Ariel a trecut prin acest înfricoșător cerc al iadului, dar trebuie să asiste la „lecțiile practice cu novicii”.

Un coridor îngust, întunecos, luminat numai de un opaiț cu flacăra tremurătoare și fumegîndă, cu fitil din bumbac, duce spre o cameră mare fără ferestre, luminată tot atît de sărăcăcios. În odaie se află o masă din scînduri negeluite și cîteva rogojini așternute pe jos.

Ariel, cu un grup de elevi mai mari, stau tăcuți și neclintiți într-un ungher, pe podeaua de piatră.

Un slujitor aduce un băiat de vreo paisprezece ani.

– Bea – spune pedagogul, întinzîndu-i o cană.

Băiatul înghite supus lichidul amar și rău mirositor, străduindu-se să nu se strîmbe. Servitorul îi scoate cămașa și-i freacă tot corpul cu alifii volatile. Copilul e cuprins de neliniște și de o tristețe ucigătoare. Apoi trece la o stare de exaltare. Respiră des și greu, pupilele i se dilată, mîinile și picioarele îi tremură de parcă ar fi o paiată de carton.

Pedagogul ia de jos opaițul cu flacăra tremurîndă și-l întreabă:

– Ce vezi?

– Văd un soare orbitor – răspunde băiatul, închizînd ochii.

Toate simțurile îi sînt ascuțite la maximum. O șoaptă i se pare un bubuit de tun. Aude cum foșnesc gîndacii pe pereți, cum respiră fiecare om din cameră, cum bate inima fiecăruia din cei prezenți, cum undeva, la mansardă, zboară liliecii... Vede, aude, observă și simte ceea ce nu percepe nici un om în stare normală.

La unii, starea aceasta sfîrșește printr-un delir, la alții – printr-un puternic acces de nervi. Pe unii, Ariel nu i-a mai văzut după astfel de crize furtunoase: ori mureau, ori înnebuneau.

Ariel însă avea un organism robust. Trecuse prin toate aceste încercări, păstrîndu-și sănătatea nezdruccinată.

Cînd pe cer se iviră primele stele, ușa odăii se deschise și intră Cearaca, ducînd de mîină un copil cu fața smeadă și tare speriată.

– Stai jos! îi porunci el băiatului.

Băiețașul se lăsă pe podea în chip automat. Ariel se apropie de Cearaca și se înclină în fața lui.

– Este un elev nou, îl cheamă Șarad. Ai să-l conduci tu astăzi. Ești mulțumit de tine?

– Da, părinte – răspunse Ariel.

– N-ai de ce să te căiești? întrebă neîncrezător Cearaca. Desăvîrșirea o poate atinge numai acela care niciodată nu este mulțumit de sine.

Privindu-l iscoditor în ochi, Cearaca îl întrebă iarăși:

– Dar la trecut nu te-ai gândit?

– Nu – răspunse Ariel hotărît.

În școală elevilor li se interzicea să se gîndească la viața pe care o duseseră înainte de a veni aici, să-și amintească de copilărie, de părinți, să pună întrebări referitoare la trecutul sau la viitorul lor. Nici unul nu știa ce-i așteaptă, pentru ce sînt pregătiți, și aproape nimeni nu-și aducea aminte de ceea ce a fost. Pe cei ale căror amintiri erau prea recente și aveau o memorie bună, hipnoza îi ajuta să-și uite trecutul.

Cearaca se mai uită o dată cercetător în ochii lui Ariel și plecă.

Șarad ședea neclintit, ca un mic idol de bronz. Ariel ascultă pașii ce se îndepărtau și zîmbi înția oară în ziua aceea.

Pentru elevii școlii Dandarot nu existau decît două posibilități: cei mai mulți se alegeau cu nimicirea desăvîrșită a voinței, sau, în cel mai bun caz, cu o totală zdruncinare a sistemului nervos. O mică parte – cei înzestrați cu un fizic și un intelect mai viguros – urmau calea perfidiei rafinate, a unor simulări de artist și a celor mai iscusite viclesuguri. Ariel se număra printre aceștia din urmă. Izbutise să reziste chiar la hipnoză, simulînd o stare de somnambulism. Dar elevi ca el erau puțini, căci ar fi fost de ajuns o mică greșeală, și minciuna ar fi fost dată în vileag. Profesorii erau stăpîni pe trupul și pe sufletul elevilor lor.

Ariel se apropie cu pas ușor de Șarad și-i șopti:

– Or să te sperie, dar ție să nu-ți fie frică, orice ai vedea. Toate astea le fac înadins...

Copilul îl privea cu mirare și neîncredere, căci în școală nimeni nu-i vorbise atît de prietenos.

– Și important e să nu plîngi, să nu strigi, dacă vrei să nu fi bătut.

Șarad încetă să mai plîngă. Afară se auzea zborul molatic al liliecilor, care uneori se năpusteau și în odaie. Pe pereți, înăuntru, se cățarau broscuțe și vîneau tot soiul de muște. Băiatul începu să privească la ele și se mai liniști.

Ariel aprinse un opaiț cu ulei. Strălucirea lui roșiatică lumina slab încăperea. Pătrunzînd pe fereastră, vîntul mișca flacăra și umbra lui Ariel dansa pe pereți. Ungherele camerei rămăseseră cufundate în întuneric.

În colț, în fața băiatului, ceva prinse să se miște..Șarad privi cu atenție și îngheță de groază. Printr-o crăpătură se tîra un șarpe mare și galben, cu capul mic și

umflat, cu gîtul gros și burta suptă; pe gît avea niște desene negre ce semănau cu o pereche de ochelari. Un nai!

În urma lui – a șarpelui cu ochelari – apăru un altul, negru-vinețiu, apoi unul negru, unul cenușiu și, mereu alții, și alții. Șerpii se împrăștiau prin odaie, înconjurîndu-l din toate părțile pe băiat.

– Stai, nu te mișca și taci din gură! șopti Ariel, indiferent ca întotdeauna și țintuit parcă locului.

Șerpii se apropiară de copil, își înălțară trupurile cu gîtul întins înainte ca un scut și, privind drept în ochii băiatului, se pregăteau să se năpustească asupra lui.

Ariel fluiera abia auzit o melodie tristă și monotonă, care n-avea decît trei note.

Șerpii încremeniră, ascultară atent, apoi își plecară capetele și se tîrîră încet într-un colț al odăii, mistuindu-se în crăpăturile podelei.

Șarad continua să șadă nemișcat. Broboane de sudoare rece îi acopereau fața.

– Bravo! șopti Ariel.

Dar lauda nu i se cuvenea, căci băiatul nu țipase și nu se clintise din loc, deoarece frica îl paralizase.

În odaie năvăli o pală puternică de vînt, aducînd pe aripile ei mireasmă dulce de iasomie. Pe cer, norii acoperiră stelele. Tunetul bubui surd și curînd se porni o ploaie tropicală. Aerul se răcori dintr-o dată. Izbucneau fulgere, luminînd peretele casei de pe cealaltă parte a străzii și oglindindu-se în apa care acoperi repede toată curtea, prefăcînd-o într-un lac.

Băiatul oftă ușurat, scuturîndu-se de înțepeneala care-i anchilozase toată făptura. Dar îl mai așteptau și alte încercări. Perdeaua de rogojină care despărțea odăile se ridică pe neașteptate și Șarad văzu o încăpere scaldată într-o lumină orbitoare, a cărei podea era acoperită cu mușama albă. În mijlocul camerei stătea un tigru uriaș. Lumina îi bătea în ochi, iar fiara aurie și tărcată închidea pleoapele, dînd supărată din cap. Cu coada-i puternică, tigrul lovea podeaua.

Nu trecu mult și animalul începu să se obișnuiască cu lumina puternică. El își aținti privirile asupra lui Șarad, scoase un răget scurt, înăbușit și, lăsîndu-se pe labele dinainte, se încordă tot, pregătindu-se să sară.

Șarad se apucă cu mîinile de cap și dădu un strigăt înfiorător.

Deodată simți pe umăr mîna cuiva. „Mă mănîncă” – se gîndi el, încremenind de groază. Dar atingerea era prea ușoară pentru a fi laba fiarei.

– De ce-ai țipat? auzi băiatul glasul lui Ariel. Pedagogul o să te pedepsească. Să mergem!

Și, luîndu-l de braț pe Șarad, îl ridică aproape cu de-a sila în picioare.

Abia acum copilul îndrăzni să deschidă ochii. Perdeaua de rogojină se afla la locul ei, iar în odaie stăruia semiîntunericul. Afară se auzea ropotul ploii, care începuse să se mai potolească, și bubuiturile surde, îndepărtate ale tunetului.

Clătinându-se pe picioare, Șarad porni după Ariel, aproape inconștient. Străbătură un coridor lung, întunecos și intrară pe o ușă îngustă. Ariel îl lăsă pe băiat s-o ia înainte și-i zise cu glas tare:

– Mergi înainte! Aici e o scară, vezi să nu cazi – și adăugă în șoaptă: Fii cu băgare de seamă, să nu strigi orice și s-ar întâmpla... Nu-ți fie frică! Te sperie înadins, ca să te obișnuiești și să nu te mai temi de nimic.

Ariel își aduse aminte cum fusese și el supus acestor încercări. Atunci, însă, mersese singur, nu-l prevenise nimeni, nimeni nu-i spusese un cuvânt de îmbărbătare.

Tremurînd de frică, Șarad coborî treptele aproape năruite ale scării. În fața lui se deschidea un subsol. Mirosea a umezeală și venea un aer greu, stătut. Podeaua de piatră era acoperită cu mîl vîscos și rece. De sus cădeau picături mari și reci. Undeva se auzea clipocit de apă. Băiatul, neștiind încotro s-o apuce, întinse mîna ca să nu se lovească de vreun obstacol nevăzut.

– Mergi înainte, înainte! îl îmboldi Ariel.

Șarad porni mai departe prin bezna de nepătruns.

Undeva se auziră niște gemete înăbușite, urlete sălbatice și un rîs nebunesc. Apoi se lăsă o liniște sinistră. Dar întunericul părea că mișună de ființe vii. Șarad simți atingerea înghețată a cuiva. Pe neașteptate, răsună un bubuit năprasnic care cutremură pămîntul din temelii:

– Mergi, mergi înainte!

Băiatul atinse cu mîna peretele vîscos. Curînd și cealaltă mîna se sprijini de perete. Încăperea devenea din ce în ce mai strîmtă, așa că abia-abia izbutea să înainteze.

– Mergi, mergi înainte! îi porunci Ariel și-i șopti îndată: Să nu-ți fie frică, acum...

Dar nu isprăvi vorba și Șarad simți dintr-o dată că pămîntul îi fuge de sub picioare, iar el se prăbușește în beznă. Căzu pe ceva moale și umed. Bolta grea părea că-l apasă, turtindu-l la pămînt. Ofta din greu și gemea.

– Taci! auzi băiatul șoapta lui Ariel.

Dar iată că bolta începe să se înalțe, numai bezna clin jur stăruie. Deodată, din întuneric apare un nor alb care ia chipul unui bătrîn uriaș, cu barba mare și albă. Din veșmintele lui, ce strălucesc ca ceața în lumina lunii, iese o mîna lungă și osoasă. Se aude un glas surd și gros:

– Dacă vrei să trăiești, scoală-te și mergi mai departe fără să te uiți înapoi.

Și Șarad se supune. Plîngînd încetișor, el se scoală de jos și pornește de-a lungul coridorului. Treptat pereții subteranei sînt învăluiți într-o lumină palidă, stacojie.

Se face cald, apoi o căldură greu de îndurat. Zidurile sînt tot mai roșii și încep să se apropie. Prin spațiul lăsat liber între ele țîșnește o flacără. Vîlvătaia se aprinde tot mai tare și mai tare. Încă puțin și îi vor lua foc părul și veșmintele. Șarad începe să respire greu, apoi își pierde cunoștința. Cineva îl prinde în brațe și ultimele cuvinte pe care le aude sînt șoptite de Ariel:

– Sărmanul Șarad!

II. DANDARAT

Ariel se trezi și primul lui gînd fu la băiat: „Sărmanul Șarad!”

Șocul nervos pe care-l suferise acesta fusese atît de puternic, încît îl internaseră la infirmeria școlii. Doctorul îi dăduse să bea lapte fierbinte cu rachiu și copilul adormise. Iar Ariel, călăuza lui involuntară, se înapoiase în camera sa.

În vreme ce Ariel se spăla, soarele se înălță sus, pe bolta cerului. Răsună gongul. În locul tunicii obișnuite din țesătură grosolană, Ariel își puse un veșmînt de pînză. În școală erau așteptați să sosească oaspeți de seamă.

După gustarea de dimineață, pedagogii și dascălii superiori se adunară într-o sală mare, ticsită de fotolii, scaune și bănci. La capătul sălii lungi se înălța o estradă acoperită cu un covor și împodobită cu ghirlande de flori. Ferestrele erau bine închise; lămpi electrice și candelabre de bronz, de formă ciudată, luminau încăperea.

Curînd începură să sosească și oaspeții, îmbrăcați în cele mai variate costume. Veniseră și bătrîni venerabili, impunători, cu bărbi cărunte, în veșminte de mătase împodobite cu perle și nestemate, și fachiri slabi, și reprezentanți ai diferitelor caste, cu însemnul distinctiv în frunte, înscris cu lut din Gange, îmbrăcați în dhote – haine grosolane din pînză – iar pe deasupra cu o tunică scurtă, demodată, din stofă, împodobită cu panglici și încălțați cu saboți cu vîrfurile aduse în sus. Unii purtau, agățate la șold, niște ceaunașe de aramă după obiceiul asceților. Alții aveau drept îmbrăcămintă doar un simplu cearșaf, iar în picioare sandale cu talpă de lemn.

Ultimii care sosiră fură sahibii. Cu pielea albă, voinici, îngîmfați, englezii aceștia în costume albe ocupară fotoliile din rîndul întii.

Maimarii școlii se învîrteau lingușitori în jurul lor.

Pe estradă se urcă un om cu pielea albă, în costum de hindus. Era Bharava, directorul școlii. În cea mai curată limbă engleză salută oaspeții și, cu vorbe alese, îi

rugă să „acorde cinstea și să arunce o privire asupra realizărilor școlii Dandarar în ceea ce privește educarea slugilor păcii, ale lui Dumnezeu și ale adevărului”.

Profesorii începură să-și prezinte ciracii cei mai talentați. Era un fel de ședință de magie și de ocultism.

Unul după altul se urcau pe estradă elevii. Ei reproduceau scene întregi și țineau discursuri în stare de hipnoză, repetând cu o precizie uimitoare vorbele rostite de cineva din sală. La unii elevi atenția era atât de ascuțită, încât aceștia observau mișcările care de obicei scapă unui ochi obișnuit. Din spusele pedagogilor reieșea că unii elevi puteau să vadă iradiațiile ce pornesc din capul unui om care își concentrează gândurile asupra unui lucru, „să asculte” mișcările reflexe ale organului auzului, care fixează în subconștient sunetele procesului gândirii, adică nu numai „să vadă”, dar să și „audă” cum lucrează creierul. Toate acestea erau pe loc „confirmate prin experiență”, trezind entuziasmul oaspeților.

Pe estradă se produceau diferiți tineri fenomenali care, chipurile, acumulasera în organism mari cantități de electricitate, indivizi care erau în stare să aprindă un bec, să scoată scînteii și să-și învâluie trupul într-o aureolă. Alții vedeau prin întuneric. Apoi urmau „specialiști” din alte ramuri: ascultînd cîteva cuvinte ale interlocutorului și observîndu-i mimica, gesturile și diferite semne exterioare, ei puteau să povestească fără greș întâmplări petrecute de curînd în viața acestuia.

Ariel privea spectacolul și se gîndea în sinea lui:

„Ar fi mai bine să arate încercările la care sînt supuși elevii”.

El trecuse prin toate aceste cercuri ale iadului. Ultima încercare la care fusese supus era „primirea sufletului”. Tînărul își aminti, cu un fior de dezgust, acest ceremonial funebru, pe care îl îndeplineau elevii din ultimele clase. Erau siliți să asiste la moartea unui om, să-l țină de mîină pe muribund și, în clipa cînd acesta se sfîrșea, să-l sărute și să-i soarbă ultima răsufare. Dezgustător lucru! Dar Ariel știusese să se stăpînească.

Zgomotul care se iscă tulbură gândurile băiatului. Directorul școlii poftea oaspeții într-o altă sală, unde urma să aibă loc o reprezentație de alt gen. Aici aveau să se împartă diplome membrilor „lojii albe a teozofilor” din înseși mîinile „învățătorului învățătorilor” Iisu Materiei.

Sala uriașă era inundată de verdeață și flori. Estrada, peste care fusese așternut un covor, semăna cu un boschet îmbrăcat în trandafiri și iasomie. Prin ferestrele larg deschise pătrundeau pale fierbinți de vînt. Era foarte cald. Cei care intrau își scoteau șalurile de pe umeri și își făceau vînt cu evantaie din frunze de palmier. Un zamindar [Moșier – Nota red. ruse.] gras își băgă pe furiș în gură o frunză de betel.

În rîndul întîi luară loc, în două fotolii aurite și tapisate cu mătase galbenă, un englez în vîrstă, cu ochelari pe nas, cu barba căruntă și creață, și mem-sahib, o femeie grasă, cu fața plină și proaspătă, cu părul cărunt, tuns scurt și ondulat, îmbrăcată în veșmînt hindus – erau conducătorii societății teozofilor, mister Bronlow și mistress Dryden. Directorul școlii le oferi un buchet de flori.

Cînd toți se așezară, corul de fetițe și băieți în costume albastre, împodobite cu ghirlande de flori albe de oleandru, intonă un imn. La ultimele sunete ale cîntecului, în boschet apăru Materei.

Toți se sculară în picioare, iar mulți dintre oaspeți căzură în genunchi.

„Învățătorul învățătorilor” era îmbrăcat într-un veșmînt lung, albastru ca cerul. Capul lui, cu pletele lungi unduindu-se pe umeri și barba-i mică, amintea de icoanele lui Crist pictate de maeștrii italieni. Pe fața-i frumoasă, cu trăsături prea feminine, încremenise un zîmbet „divin”. Binecuvînta pe toți, cu mîna ridicată.

Mem-sahib îl sorbea din ochi pe omul acesta frumos și în admirația ei nu se citea nici urmă de religiozitate. Bărbosul Bronlow îi surprinse privirea și se posomori.

Începu ceremonia împărțirii diplomelor, însoțită de nenumărate plecăciuni. Unii dintre membrii lojii își scoteau însemnele de pe piept, pentru a le primi încă o dată din mîinile lui Materei, și se prosternau în fața lui pînă la pămînt, iar el își înălța brațele deasupra lor, împărțind flori.

Apoi „învățătorul învățătorilor” începu să vorbească și-i aduse pe cei de față într-o asemenea stare de exaltare, încît în sală izbucniră strigăte isterice, mulți leșinară, iar alții se zbăteau în prada convulsiunilor.

Binecuvîntîndu-i încă o dată pe toți, Materei, noua încarnare a lui Buda, plecă.

Sahib se ridică în picioare și o luă de braț pe mem-sahib. Ieșiră amîndoi pe o ușă aflată în spatele estradei, ca doi oameni care cunoșteau drumul, și intrară într-un birou confortabil, mobilat în stil european, avînd chiar un cămin, deși climatul țării nu cerea acest lucru.

Sahib se așeză la masa directorului școlii, iar mem-sahib într-un fotoliu, alături de el. Directorul, care intrase în urma lor, luă loc pe scaun numai după ce înaltul oaspete îi zise:

– Stai jos, mister Pearce, și povestește-mi cum merg treburile.

Cerînd permisiunea lui mistress Dryden, mister Pearce, cunoscut în școală sub numele de Bharava, își aprinse o țigară groasă de foi, luată chiar de pe biroul lui, și se gîndi: „Știi tu mai bine ca mine cum merg treburile în școală!”

Și de fapt acesta era adevărul.

Mister Pearce și sahibul – mister Bronlow – erau amîndoi englezi și amîndoi acționau pe același tărîm. Religia, unul din bastioanele sistemului social pe care-l

slujeau ei, începuse să aibă crăpături serioase, pierzându-și influența în rîndul maselor populare. Era nevoie de anumite proptele, de surogate, de „înlocuitori”. Trebuia întreținută credința în divinitate, în existența spiritului, trebuiau întreținute stările de spirit mistice. Și pe scenă apărură societăți de teozofie, de spiritism, de ocultism, care editau mii de cărți în toate țările lumii. Centrul lor se afla la Londra, dar ele nu puteau să nu folosească India, care în ochii europenilor și ai americanilor avea o aureolă de mister, datorită „științelor ei oculte”, yogilor și fahirilor.

Aici fusese construit un templu mareț, cu o cupolă ca o emisferă. Tot aici, în apropiere de Madrass, luase ființă școala Dandarar, în scopul de a mări numărul adeptilor și preoților în slujba științelor oculte, aici erau pregătiți, spre a fi trimiși apoi în Asia, viitorii „învățători ai învățătorilor” de felul lui Iisu Materiei, Krishnamutri – Alițion – „marele învățător”, aidoma lui Krishna sau Buda – precum și diferiți hipnotizatori, prezicători, medii, făcători de minuni pentru Europa și America.

Școala din Madrass nu avea o existență oficială, și asta nu numai din pricina metodei originale și neobișnuite de educare a tinerilor, dar și din alte motive, mult mai susceptibile. Aici își trimiteau copiii acei părinți, rude sau tutori care voiau, dintr-un motiv sau altul, să scape pentru un timp sau pentru • totdeauna de odrasla lor. Unii elevi fuseseră pur și simplu furați de către agenții Dandararului.

Aici ei învățau istoria religiei și limbile acelor țări unde urmau să fie trimiși ca să activeze.

Cei care se dovedeau deosebit de înzestrați, adică deosebit de nervoși, cînd terminau școala rămîneau în calitate de educatori.

În sistemul de educare hipnotismul ocupa un loc foarte important. O extraordinară capacitate de percepere dă posibilitate unora dintre elevi să „citească gîndurile”, surprinzînd diferite mișcări ale ochilor și buzelor, care scapă altora, precum și diferite zgomote abia auzite, și să săvîrșească tot soiul de „minuni”.

În același scop se practicau și diferite trucaje, cum ar fi, de pildă, aureolele luminoase în jurul corpului, aromele pe care le emană trupul „sfîntului”, trucaje născocite cu multă abilitate și foarte bine executate. Printre profesorii și „consultanții științifici” ai școlii se găseau destui oameni talentați și cu vaste cunoștințe.

Aceasta era școala Dandarar.

Pufăind din țigara-i groasă, mister Pearce raporta despre activitatea școlii, iar mister Bronlow și mistress Dryden încuviințau dînd din cap.

– Ce se întîmplă cu noii absolvenți? întrebă mister Bronlow.

Pearce rosti numele cîtorva elevi, explică ce specialitate au și localitățile unde urmează să plece.

– Încă nu m-am hotărît unde să-l trimit pe Ariel – spuse Pearce.

– Este acela greu educabil? întrebă Bronlow. Care-i adevăratul său nume?

– Aureliu Galton.

– Mi-aduc aminte. L-au trimis aici tutorii lui.

– Chiar așa – răspunse Pearce. A fost trimis de către mister Boden și mister Helson din Londra. Nu de mult, aceștia au întrebat de el. Le-am răspuns că sănătatea lui Aureliu nu lasă nimic de dorit, totuși...

Bronlow se strîmbă nemulțumit, făcu un gest nerăbdător și, privind speriat, cu coada ochiului, spre mistress Dryden, care, de fapt, nu trebuia să știe totul, îl întrerupse pe Pearce:

– Și ce intenționați să faceți cu el?

– Pot să spun doar atât, că nu este bun pentru a sluji drept mediu sau a fi un clarvăzător ori un prezicător. Pentru asta, Aureliu are un cap prea tare și cu toate că posedă un sistem nervos destul de robust – adăugă el, cu o umbră de amărăciune și chiar cu un aer vinovat – este greu educabil, și-apoi acești Boden și Helson...

– Știu, mi-au scris și mie – îl întrerupse din nou mister Bronlow. Charles Height e în posesia unor noutăți interesante. Vorbește-i despre Ariel, poate c-o să meargă.

– Cine-i Charles Height? întrebă mistress Dryden.

.– Dumneavoastră nu știți? o întrebă respectuos mister Pearce. Unul dintre colaboratorii științifici ai școlii noastre, un om extraordinar de interesant.

– Așadar, stați de vorbă cu el – repetă Bronlow, ridicîndu-se de pe scaun.

III. EXPERIENȚELE LUI MISTER HEIGHT

– Dumneata vorbești despre omul-muscă? Ha-ha-ha! Știu că oamenii fac din țînțar armăsar, iar dumneata vrei să faci dintr-o muscă un om...

– Nu din muscă om...

– Atunci din om muscă? Cred că e ceva mai greu. Ha-ha-ha!

Discuția aceasta avea loc în laboratorul lui Charles Height, „savant distins”, deși nerecunoscut în lumea oamenilor de știință, care-și găsisse adăpost la Dandarar. De altfel, era un loc potrivit pentru el. Rivalii lui – savanții – spuneau de mult că locui lui Height este la casa de nebuni. Diferența între această casă și școala Dandarar consta în faptul că ospiciile de nebuni au drept scop vindecarea nebunilor, în vreme ce Dandaratul făcea din oameni sănătoși nebuni.

Printre profesorii și „consultanții științifici” se aflau și psihopați, deși în felul lor, remarcabili. Printre aceștia se număra și Height.

Ferestrele deschise ale laboratorului strîmt ca un coridor erau acoperite cu rogojini, pentru ca încăperea să fie apărată de lumină și de razele fierbinți ale soarelui. În penumbră se zăreau mese ticsite cu tot felul de aparate complicate, avînd cele mai diferite forme geometrice. Cuburi, baloane, cilindri, discuri de aramă, de sticlă, de cauciuc, toate erau înlănțuite cu fire de sîrme ca de niște liane. O adevărată junglă a aparaturii științifice, greu de străbătut pentru un neinițiat. Cărți nu se aflau nicăieri. Toată biblioteca uriașă, cuprinzînd diferite științe, se afla sub țeasta cu desăvîrșire pleșuvă a acestui hidrocefalic stacojiu ca o pătlăgea coaptă. De acolo, posesorul acestei memorii prodigioase extrăgea, fără să facă cel mai mic efort, orice informație de care avea nevoie.

În anii petrecuți în India, Height se îngărășase, se lenevise, lăsase să-i crească o barbă mare, roșcată, și deprinsese obiceiurile locului.

Ceasuri întregi stătea întins pe rogojină, numai în pantaloni scurți, albi, avînd întotdeauna lîngă el o cană cu gheață și lămîi, precum și o cutie de metal cu betei și alta cu tutun. Buzele lui păreau mereu însîngerate din pricina betelului. Într-o mîină ținea un evantai, pe care-l mișca neconținut, iar în cealaltă luleaua; mesteca betel, fuma și se gîndea, iar din cînd în cînd îi punea pe cei doi asistenți ai săi – un bengalez și un englez – să noteze ideile care-i veneau în cap sau să facă experiențe.

Dacă aceștia greșeau, Height se enerva, striga, dar nu se ridica de pe rogojină. Dar peste o clipă se îmbuna și începea să rîdă binevoitor.

La picioarele lui, pe un scăunaș din bambus, ședea colegul său, savant de asemenea nerecunoscut, Oscar Fox. Era slab ca un ascet, iar fața-i rasă se îngălbenise din pricina frigurilor. Pe chipul acesta posomorit, cu obrajii căzuți, stăruia expresia de răutate a omului care n-a avut noroc în viață. Vorbea cu tonul unui om supărat, fără să-și dezlipească ochii de pe ceasul de la mîină, și cu precizie, la fiecare cincisprezece minute, scotea dintr-o cutie de metal o pilulă și o înghițea.

Trecuse un an și mai bine de cînd Height și Fox lucrau din ordinul școlii, în scopul de a crea un om zburător, de a găsi mijlocul cu ajutorul căruia omul să poată zbura fără nici un fel de aparat, așa cam ni se întîmplă în vis. Dacă teosoful și ocultistii vor izbuti să dezlege această taină, ei se vor afla în posesia unei arme noi și puternice, care le va sluji să-și propage ideile. Cu ajutorul omului zburător se pot înscena diferite minuni, și chiar adevărata știință poate fi pusă în impas. Sarcina aceasta era nespuse de potrivită pentru savanți ca Height și Fox, oameni într-o oarecare măsură înclinați spre aventură și șarlatanie, puțin visători și totodată, incontestabil, foarte dotați. La Dandarot, ei găsiseră ceea ce nu puteau găsi în altă parte: mijloace materiale pentru înfăptuirea proiectelor celor mai fantastice. Și savanții aceștia născociseră pentru Dandarot multe „minuni ale magiei albe și negre”. Dar toate

laolaltă nu erau decît niște scamatorii ingenioase. În ceea ce privește oamenii zburători, lucrurile se dovedeau a fi mult mai dificile.

Height și Fox porniseră la rezolvarea problemei pe căi diferite. Fox era inginer și fizician, Height biofizician. Fox aparținea tipului de savant care creează depunînd eforturi uriașe și care veșnic se îndoiește de succesul său. El nu se hotăra să atace frontal problema științifică, ci recurgea la nenumărate experiențe de recunoaștere, se învîrtea în jurul problemei, se apuca de lucru și apoi se lăsa. Neavînd încredere în sine, discuta deseori cu Height. Și era de ajuns ca acesta să-și exprime îndoiala sau să rîdă, că Fox își părăsea îndată proiectul și se apuca să inventeze altul.

Height, dimpotrivă, era plin de încredere în forțele sale și mergea drept la țintă. El nu-i destăinuise lui Fox pe ce cale se gîndește să creeze omul zburător. Singurul lucru pe care-l aflase Fox de la el era că „problema aceasta va fi soluționată de fizică, fiziologie și biofizică”.

De data asta, discuția începu în clipa cînd Fox îi spuse:

– Mi se pare că am o idee interesantă. Problema creării omului zburător are la bază zborul muștei.

După ce Height încetă să rîdă, Fox se porni să explice, supărat, străduindu-se să-i demonstreze că ideea lui nu este atît de caraghioasă și absurdă cum i se pare prea onoratului său coleg.

Vorbi îndelung despre observațiile învățătorilor asupra zborului muștei și de complexitatea acestui lucru, care pare atît de simplu. Vorbea despre „niște mușchi speciali” pe care musca îi are la piept și care au o acțiune „directă și indirectă”. În timpul zborului, aripile descriu opturi. Datorită acestor particularități, musca poate să zboare, cheltuind o energie nu prea mare și, cu suprafața mică a aripilor, își poate ridica greutatea, comparativ mare față de aripi, a trupului. Așadar, dacă va fi cu puțință să se creeze un aparat analog, atunci omul va fi în stare să se înalțe în văzduh cu ajutorul unor aripi nu prea mari, fără nici un fel de motor, folosindu-și forța musculară.

– Admirabil! Fermecător! Extraordinar! Minunat! Splendid!

Și după fiecare cuvînt, Height rîdea, făcîndu-și neconținut vînt cu evantaiul.

Fox se îngălbeni de supărare și întrebă:

– Mă rog, ce-i caraghios în asta? Sau nu m-ai înțeles, sau...

– Sau dumneata n-ai înțeles nimic – îl întrerupse Height. Da, pesemne dumneata n-ai priceput nimic din sarcina care ne-a fost dată. Ce propui dumneata? Un nou aparat zburător. Atîta tot, un aparat! Un mecanism care poate fi prins de umerii oricărui tont...

– De ce tont?

- Un aparat care se poate fabrica în serie, se pot crea sute, mii de oameni-muște. Un asemenea proiect poate fi prezentat la Ministerul de Război și nicidecum la Dandarat. Soldați zburători, cercetași, geniști, bombardieri zburători. Bineînțeles că asta n-ar fi rău. Și, în general, n-ar fi rău să se renunțe la scări, la lifturi, escalatoare... Oamenii-muște, la fel ca albinele, au să iasă din stup, au să-și ia zborul de la toate ferestrele zgîrie-norilor și au să zboare roiuri-roiuri pe străzi. Ce lucru minunat! Și-apoi, ce perspective pentru alpinism! Alpiști, cu aripi de muște, au să poată zbura pe Everest, pe Mont-Blanc, ca niște muște pe o căpățină de zahăr! Vezi, dar, că m-ai atras și pe mine cu proiectul dumitale. Însă, dragul meu, noi avem nevoie de cu totul altceva. Trebuie să creăm un om care să se înalțe în văzduh fără nici un fel de aparat, uite-așa: un-doi și și-a luat zborul!

- Păi dacă o să faci un astfel de om, atunci au să poată fi creați sute și mii de oameni la fel! replică Fox.

- S-ar putea, bineînțeles.

- Și care-i diferența?

.- Diferența constă în faptul că e destul să se plimbe un singur om-muscă de-al dumitale, și oricare inginer, cercetînd aparatul, va ști să facă unul la fel. Dacă însă va fi prins omul meu zburător, nimeni n-o să descopere și n-o să priceapă nimic. Numai eu cunosc secretul. Și omul ăsta zburător va fi unic în lume. Numai eu pot să mai fac alții, și asta numai la comanda specială a școlii Dandarat. M-ai înțeles?

Fox era cu totul descurajat.. Înghițindu-și pilula, ea i se păru deodată neobișnuit de amară. După ce tăcu un timp, spuse:

- Ceea ce propui dumneata, eu consider că este pur și simplu imposibil de realizat. Asta amintește de născocirile fachirilor cu privire la levitație. S-a scris și s-a vorbit destul despre asta. Dar nouă, savanților, nu ne stă bine să credem în basme. De nouă ani trăiesc în India și n-am văzut un singur caz de levitație. Și chiar dacă mi-ar fi vorbit de ea un martor ocular, un om în care aș avea deplină încredere, i-aș răspunde: „Prietene, ești victima unei înșelăciuni iscusite sau a hipnotismului”.

- Lasă fachirii în pace! William! strigă Height.

Din camera vecină ieși un tînăr cu fața palidă și istovită.

- Arată-i lui mister Fox experiența numărul 1.

William plecă și se întoarse cu o tavă, pe care se afla o cutiuță de mărime potrivită.

- Mister Fox, descuie cutiuța cu cheia și saltă capacul!

Plin de neîncredere, Fox răsuci cheia. Dar nici n-apucă să ridice capacul, că acesta se deschise singur, parcă împins de un arc, și deodată din cutie zbură o masă

poroasă, neagră, de mărimea unui pumn, se înalță drept în sus și, lovindu-se cu zgomot ușor, se lipi de tavan.

Nedumerit, Fox ridică ochii și privi tăcut ghemotocul care semăna cu un burete negru.

– Dă-l jos, William – porunci Height.

Tînărul aduse scara, apucă buretele cu mîna și coborî.

– Ia-l, mister Fox, dar ține-l bine să nu-ți scape.

Fox nici nu simți greutatea buretelui. Dimpotrivă, masa aceasta spongioasă, deși neînsemnată, apăsa de jos în sus. William luă buretele din mîna lui Fox, îl puse la loc în cutie, o încuie și plecă.

-- Cu această primă experiență am nimerit în domeniul dumatăle, Fox – spuse Height. Fizica peliculelor subțiri. Masa poroasă, cu pereți despărțitori subțiri și microscopici, ai cărei pori erau umpluți cu hidrogen. Primul metal zburător. Un metal fără greutate, supraușor, în sfîrșit, un metal zburător! Ce cotitură în tehnica materialelor de construcție și de transport! Zgîrie-nori ce se vor avînta în stratosferă, orașe zburătoare! Aș putea să mă umplu de aur cu invenția asta a mea, dar ei m-au renegat, n-au vrut să știe de mine! Cu atît mai rău pentru ei! Fie dar ca de invențiile mele să se folosească Dandaratul pentru minunile sale! Închipuiește-ți o stîncă ferecată de pămînt cu lanțuri. Se apropie un om, se agață de ea, lanțurile sînt scoase și omul nu numai că ridică stîncă, dar el însuși se înalță cu ea cu tot în văzduh. Ce straniu!

– Și asta numești dumneata levitație? întrebă batjocoritor Fox. Atunci și balonul copiilor e o levitație.

– Eu nu spun că asta-i levitație – replică Height. Ar fi fost, dacă am fi izbutit să creăm omul dintr-o masă poroasă, imponderabilă. Atunci ar fi de ajuns un ușor imbold cu piciorul, neobservat, și omul s-ar ridica în aer. Dar așa ceva este peste puterile mele. Există o cale mai simplă. William, arată experiența numărul 2!

Ca și cum ar fi servit la masă, William aduse o tavă de lemn pe care se afla o ladă neagră, cu mînere, iar deasupra ei, un cub alb și o puse jos în fața lui Fox.

– Răsucește minerul! porunci Height.

Și Fox văzu cum cubul începu să se ridice lin în sus rămase acolo un timp și apoi, tot atît de lin, începu să coboare în clipa cînd William suci minerul la loc.

– Minuni ale electrotehnicii? Ale electromagnetismului? întrebă Fox. „

– N-ai ghicit decît pe jumătate! răspunse rîzînd Height. Doar ești fizician, ia gîndește-te!

Fox privea cubul, fără să înțeleagă nimic. Height se porni din nou pe rîs și adăugă, mulțumit de sine:

- Da, acestei nucușoare nu-i pot pătrunde miezul fizicienii contemporani! Lucrările mele au progresat atât de mult, încît pot să vă și arăt cîte ceva. Mișcarea browniană a moleculelor, înțelegeți?

Fox tăcu, căscă ochii mari și se uită la Height.

- Te miră? Cum de nu! Mișcarea browniană este neregulată, haotică. E-adevărat, calculul probabilităților ne spune că, din punct de vedere teoretic, nu este exclus un asemenea caz, atunci cînd toate moleculele se îndreaptă simultan în sus. Atunci piatra sau omul se poate ridica deasupra pămîntului. Dar probabilitatea unui astfel de caz este exprimată într-un raport de unu la unu, cu atîtea zerouri, încît din punct de vedere practic un asemenea caz este mai puțin posibil decît, să zicem, ciocnirea soarelui cu un alt astru ceresc. Mai simplu, această probabilitate este egală cu zero. De obicei, o moleculă, ciocnindu-se de altele, are aceeași tendință de a se mișca și la stînga, și la dreapta, și în sus, și în jos, din care pricină rămîne pe loc. Deci nu este de mirare faptul că savanții contemporani au anunțat că „nu ne putem face nici un fel de iluzii cu privire la posibilitatea folosirii mișcării browniene, pentru a ridica, de pildă, cărămizile pînă sus, în vîrfurile unei clădiri în construcție”, și deci nici pentru a învinge forța de gravitate a corpului omenesc. I-au pus cruce. Eu însă m-am gîndit că oamenii din secolul trecut, ideea de a stăpîni forța distrugătoare, neîmblînzită a fulgerului, li s-a părut, de bună seamă, la fel de nesăbuită și de imposibilă. Și azi, aceeași forță curge liniștit prin cablurile noastre, pune în mișcare mașinile, dă lumină și căldură.

- Și dumneata ți-ai propus să stăpînești mișcarea browniană, ca să poți dirija salturile dezorganizate ale moleculelor?

- După cum vezi, nu numai că mi-am propus, dar am și rezolvat-o! William! Arată-i lui mister Fox dansul baloanelor.

Pe masă apăru un aparat lung și turtit, jur împrejur cu baloane de sticlă. Dintr-o dată baloanele începură să sară din ce în ce mai sus. Unele se ridicau și coborau încet, altele în viteză. William răsuci o mică pîrghie a aparatului și unul din baloane zbură glonț pe fereastră.

- Ceea ce vedeți aici, este doar o etapă a lucrărilor mele. Acest cadrul al baloanelor l-am obținut după multă bătaie de cap. E mai ușor să dreszi un hipopotam, o muscă sau un elefant decît o moleculă. Greutatea principală constă în aceea că vioiciunea moleculelor-balerine este foarte diferită. În baloanele astea sînt închise molecule de hidrogen, azot și oxid de carbon. Judecați singur: oare e ușor să faci să danseze baloanele astea în același ritm, cînd viteza moleculelor de hidrogen la 0° Celsius este de o mie șase sute nouăzeci și doi de metri pe secundă, cea a azotului patru sute cincizeci și patru, iar a oxidului de carbon și mai puțin: trei sute șizeci și

doi. Viteza moleculei de hidrogen întrece nu numai viteza glonțului, dar și a proiectilului de artilerie, apropiindu-se de viteza proiectilelor folosite la tunurile cu bătaie lungă. Când temperatura crește, viteza moleculelor crește și ea. Ați văzut cum a zburat pe fereastră balonul cu hidrogen? Închipuiți-vă niște gloanțe sau proiectile care se deplasează datorită forței interioare a moleculelor.

– Cum ai izbutit să transformi mișcarea haotică a moleculelor într-una dirijată? întrebă Fox.

– Este o poveste lungă. Deocamdată, mă mulțumesc să spun că, studiind mișcarea moleculară, fizicienii au ținut seama numai de rolul căldurii, ignorând fenomenele electrice. Eu am avut prilejul să aprofundez jocul complicat al forțelor, care are loc, în înșiși atomii ce alcătuiesc moleculele și să stăpînesc acest joc.

– Va să zică, în esență, nu mai e vorba de mișcarea browniană, ci mai curînd de o mișcare electrică? întrebă Fox.

-- Aceste două fenomene sînt legate între ele.

Fox căzu pe gînduri.

.– Să admitem – zise el – că ați izbutit să puneți stăpînire pe mișcarea moleculară, chemînd în ajutor fenomenele electrice de atracție și respingere, variația potențialului, încărcarea electrică, dacă am înțeles eu bine. Dar tot ce mi-ai demonstrat dumneata se referă la lumea anorganică.

– Dar oare corpul omului nu este alcătuit din materii anorganice, din molecule și atomi? replică Height. Nu în asta constă greul. Prima dificultate este aducerea la același numitor a moleculelor de viteze diferite, altfel, corpul omenesc ar fi pur și simplu sfișiat. Am fost nevoit să fac legătura între două domenii: fizica și electrofiziologia. Pentru intensificarea potențialului electric, am introdus în organism radioelemente artificiale, care l-au înzestrat eu energie radiantă. În felul acesta am căpătat un lanț: de la impulsurile creierului, gîndului, la sistemul nervos. De la sistemul nervos, la fenomenele de electrofizică, iar de la ele la cele moleculare.

– Și-ai reușit?

– Judecă singur. Satiș, adu omida!

Cel de-al doilea ajutor al lui Height aduse o floare într-un ghiveci, cu o omidă pe una din frunze. Satiș lovi ramura pe care se afla omida și aceasta căzu, dar la jumătatea drumului, înainte de a ajunge la podea, se opri deodată în aer.

Fox își plimbă mîna deasupra ei, gîndindu-se că omida este atîrnată de vreun fir de păianjen, dar nu era nimic. Satiș o luă cu grijă, o puse din nou pe frunză și plecă cu ghiveciul. Apoi, fără să mai aștepte să i se dea ordin, aduse un pui, care însă n-avea aripi, și-l puse jos, pe podea.

Satiș își plesni cu putere palmele una de alta. Speriat, puiul se înalță deodată în aer, se roti piuind prin odaie și zbură pe fereastra care dădea în parc. Fox se apropie de geam și văzu că puiul se lăsase pe iarbă.

– Rămii la geam, Fox! spuse Height.

Satiș luă o pisică, o duse în grădină, o puse într-un copac și-apoi începu să strige:

– Cude! Cude! Cude! Hai, repede, repede! Uite, pisica! Pisica!

Se auzi un lătrat de cîine și pe ușă ieși în goană un cățel – Cude (mititelul).

Văzînd pisica, începu să latre, făcu o săritură și, cu un scheunat jalnic, zbură spre cer. Lătratul și scheunatul lui se auzea tot mai sus și mai înăbușit.

–.Cude! Cude! Cude! strigă Satiș.

Ciinele, care se afla la o înălțime de o sută de metri, începu să coboare. Curînd, se și afla lîngă Satiș. Zburdînd de bucurie, era cît pe-aci să-și ia din nou zborul, dar tînărul îl prinse la timp și-l duse în casă.

– Acum urmează penultimul număr al programului nostru – rosti vesel Height. Mister Fox, rămii la fereastră!

Satiș așeză pe cărăruie o broască mare și o lovi binișor cu piciorul. Broasca făcu un salt și se avîntă în zbor deasupra tufișurilor și copacilor, apoi tot mai sus, mereu mai sus. Curînd, Fox o pierdu din ochi, dar cătă încă multă vreme cu privirea spre bolta albastră.

– Ei, ce-ai de zis? întrebă Height.

Fox se așeză tăcut pe scaun, se uită mecanic la ceasul de la mîină, tresări, își vîrî în gură două pilule deodată, dar nici nu mai simți gustul lor.

– Nădăjduiesc că asta se poate numi levitație! rosti Height, făcîndu-și vînt cu evantaiul. Cred că ți-ai dat seama cum se comportă levitații. Omida pe care ai văzut-o are posibilitatea să coboare pe firul ei. Eu am astupat canalele glandelor salivare care fabrică firul și de aceea în clipa cînd omida a început să urce nu a mai putut să formeze firul și să coboare. Dar centrii nervoși lucrau ca de obicei și îi trimiteau impulsurile corespunzătoare. Asta era de ajuns ca să se pună în mișcare, într-un chip nou, mișcarea organizată a moleculelor, și să se facă o încărcare electrică a moleculelor în raport cu încărcarea pămîntului, și omida,,a rămas spînzurată în aer". Puiul este o pasăre care nu mai știe să zboare, dar care și-a păstrat instinctele necesare pentru a putea zbura și, datorită acestor instincte, el a putut să folosească pe deplin noua lui capacitate de levitație, într-o măsură mai mare decît omida. Ciinele nu poate decît să sară. Și, deși, din punct de vedere al creierului, este un animal cu o dezvoltare superioară, totuși zborul acesta neașteptat l-a năucit cu totul și el ar fi zburat în văzduh pînă și-ar fi dat duhul, dacă chemarea lui Satiș n-ar fi trezit

stimulentul, adică dorința lui de a se întoarce înapoi. În ceea ce privește broasca, care se află pe o treaptă inferioară de dezvoltare, ea a murit, ajungând în straturile reci și sărace în oxigen ale atmosferei. Așa cum au arătat experiențele, o dată cu moartea animalului dispare și capacitatea lui de levitație și broasca noastră poate că a și căzut în capul vreunui țaran speriat... De altfel, capacitatea de levitație dispare și trebuie să dispară îndată ce în organism are loc dezagregarea elementelor radioactive artificiale. Din toate aceste experiențe – continuă Height – dumneata, de bună seamă, ai și tras o concluzie: levitația este cu atât mai posibilă, cu cât sistemul nervos superior al animalului este mai dezvoltat. Dar numai omul o poate stăpîni pe deplin.

– Ai spus că experiența cu broasca este penultima, însă ultima nu mi-ai arătat-o – zise Fox.

– Nu-i greu să-ți dai seama că ultima experiență se va face pe un om – răspunse Height.

– Se va face? Va să zică încă nu ai făcut o astfel de experiență?

– Dar vezi bine că terenul este pe deplin pregătit – replică Height. De pildă, experiența cu cîinele, al cărui sistem nervos, și mai ales emisfera creierului mare, nu a avut de suferit, după cum se vede, în urma levitației, în ciuda faptului că în organism a trebuit să aibă loc mari transformări atât în circulația sîngelui, în activitatea sistemului nervos și altele. Eu aștept doar...

Cineva bătu la ușă și în cameră intră Bharava-Pearce.

– A, mister Pearce! Venerabil guru [1 învățător. – Nota red. ruse.]! Bharava-Babu! spuse batjocoritor Height. Ce noutăți ne-aduci?

– Mister Bronlow m-a trimis la dumneata...

– Bronlow a și stat de vorbă cu mine.

– Pe cine a desemnat?

– Pe Ariel. Aureliu Galton.

– Fie Ariel primul om zburător! rosti cu indiferență Height.

– Eu văd în asta un semn al sorții – începu Pearce, ridicînd ochii în tavan. Știți că la Dandarat există obiceiul de a se da elevilor nume noi. Pe Aureliu l-am numit Ariel, ca să aibă aceeași rezonanță. Ariel este satelitul planetei Uranus. Totodată, Aizu înseamnă aerian. Uranus este o zeitate care întruchipează cerul...

– Crușă-ne, mister Pearce! Ai intrat atât de bine în rolul lui saniasi [Sfînt – Nota red. ruse.] Bharava, încît uiți în fața cui filozofezi!

– Obișnuința este a doua natură – zise de data asta Pearce, zîbind și pe alt ton. Dar uite ce-am vrut să te întreb, mister Height: experiența asta nu primejduiește cumva viața lui Ariel?

– Cred că nu – răspuse Height. Și dacă ții atît de mult la viața lui, fă această primă experiență cu dumneata. Mie îmi este indiferent cu cine încep. Un director de școală zburător! Ar fi foarte spectaculos!

Prefăcîndu-se că nu a auzit gluma răutăcioasă a lui Height, Pearce întrebă din nou:

– Dar capacitățile intelectuale nu pot fi atinse de această experiență?

– Foarte posibil!

.– Ei, ce să-i faci! Avînd în vedere importanța cauzei, trebuie să acceptăm un oarecare risc – spuse oftînd Pearce.

.– Nu pot să te sufăr cînd vorbești pe tonul ăsta de iezuit! Te cunosc ca pe-un cal breaz, mister Pearce. Dorința dumitale cea mai dragă ar fi ca Ariel să rămînă în viață, dar să-nnebunească. Totuși nu în așa hal, încît să nu mai poată fi folosit pentru scopurile voastre oculte și... Ha! Ha! Ha!... teozofice! Nu-i așa, vulpe bătrînă?

Pearce era cît pe-acî să izbucnească de furie, dar amintindu-și că Height este un om necesar, se stăpîni și răspuse sec:

– Datoria noastră e să ne supunem dorințelor celui de sus. Sînt foarte bucuros că ai lămurit în ce direcție trebuie să acționăm. Ariel va veni la dumneata astă-seară. Însă fii cu băgare de seamă, mister Height, pregătește-l, explică-i ce-o să devină. Nu-i de glumit cu însușirea asta neașteptată de a zbura, picată așa, din senin. Vezi să nu-și spargă cumva capul!

IV. PRIETENII

De la infirmerie, Șarad se întoarse din nou în camera lui Ariel. Între ei se stabiliseră relații neobișnuite pentru elevii școlii Dandarar.

Conform regulilor școlii, cel mare trebuia să-l conducă pe cel mic, fiindu-i primul și cel mai apropiat educator și „îndrumător spiritual” – guru. Nici un fel de apropiere, de intimitate, de prietenie nu era îngăduită în cadrul acestor relații. Supunerea oarbă a celui mic față de cel mare, iată ce stătea la baza educației. Dar Ariel păstrase în adîncul sufletului său destulă independență sub aparența unei depline supuneri, Instinctul de apărare îl făcea să fie mincinos, să recurgă la simulări, în direcția aceasta ajunsese la o adevărată virtuozitate. Pe același drum îl conducea Ariel și pe Șarad. Instinctiv, băiatul își dăduse seama ce i se cere. Lua un aer abătut și deznădăjduit cînd, în prezența unor persoane străine, Ariel îl certa cu asprime pentru fapte pe care el nici nu le făcuse. Dar cînd rămîneau singuri, Ariel șoptea la urechea ciracului său povețe care i-ar fi îngrozit pe profesorii și pedagogii din Dandarar.

Deseori, Ariel scăpa cuvinte ca acestea: „Cît îi urăsc!” și Șarad înțelegea despre cine vorbește guru Ariel. Băiatul îi ura și el în aceeași măsură pe Pearce și pe toți schingiuitorii lui, dar sentimentul acesta îi era paralizat de frică. Șarad tremura și se uita în toate părțile, temîndu-se și pentru el, și pentru dascălul său, atunci cînd acesta îi împărtășea gîndurile lui ascunse.

Odată, într-o seară, Ariel discuta în șoaptă cu Șarad. Pe coridor se auziră pașii furișai ai lui Bharava. Ariel, al cărui auz era foarte fin, se îndepărtă brusc de băiat și începu să-l certe cu glas tare. Șarad făcu o mutrișoară vinovată. Bharava intră în cameră, iscodi ca întotdeauna cu privirea pe elevi, apoi i se adresă lui Ariel cu astfel de cuvinte:

– Fiule! N-am precupețit nici o strădanie, nici o trudă pentru a te crește și a te îngriji. A sosit vremea să culegem roadele. Ești un tînăr în toată puterea cuvîntului. Instruirea ta a luat sfîrșit. E timpul să te-apuci de lucru și să-i slujești pe cei care te-au hrănit și te-au educat, să le mulțumești pentru grija ce ți-au purtat-o; pentru adăpostul și hrana ce ți-au oferit-o. Dandarat îți face marea cinste de-a te hărăzi unei înalte meniri și nădăjduiesc că vei îndreptăți pe deplin această încredere.

Tot timpul cît dură discursul acesta atît de pompos, Ariel îl privi pe Bharava drept în ochi, ca un om care n-are ce să răspundă. Tînărul înțelesese că i se hotărăște soarta și că în viața lui intervine o schimbare. Dar nici un mușchi nu tresări pe chipul său, nici cel mai mic semn de tulburare nu i se oglindi pe obraz.

Șarad își dădu și el seama că-l așteaptă despărțirea de singurul om care-i mai ușura viața. Băiatul însă nu știa să se stăpînească în aceeași măsură ca Ariel, de aceea lăsă ochii în jos și se strădui să-și țină răsuflarea, ca să nu atragă asupra sa atenția cumplitului Bharava.

Ariel „luă pulberea de lă picioarele” lui Bharava, adică se aplecă, atinse cu mîna tălpile lui Bharava și, ducîndu-și mîna la frunte zise:

– Gîndurile mele, dorințele mele, faptele mele și viața mea vă aparțin.

Bharava, după ce privi scrutător în jur, rămase mulțumit. Și pentru prima oară în toți acești ani, el îl mîngîie pe Ariel, atinse cu vîrfurile degetelor bărbia băiatului și apoi îl sărută.

– Urmează-mă, Ariel! Primul pas pe care îl vei face va fi un pas în noua ta viață!

Ariel îl urmă ca un cîine bine dresat.

Iar Șarad, rămas singur, își prinse capul în mîini și, nefiind în stare să se stăpînească, izbucni în plîns.

Cît de mare i-a fost însă bucuria cînd în miez de noapte simți deodată atingerea cunoscută și șoapta lui Ariel!

– Tu ești, dada [Dada – frate mai mare – Nota red. ruse.]? întrebă el, șoptit.

– Eu sînt, Şarad, nu te speria!

– Ce ți s-a întîmplat, dada?

– Sst! Știi... Bharava... el nu-i hindus, este englez și-l cheamă Pearce... M-a dus la Charles Height, un învățat. Și el e sahib. Iar Height, cînd l-a văzut pe Bharava, a exclamat: „Iată-te, în sfîrșit, mister Pearce, dar unde-i Ariel?” Bharava s-a înfuriat tare de tot... și-a început să-i facă semne lui Height. Atunci Height a priceput și a zis îndată: „Bună seara, Bharava-babu!” Dar degeaba, eu am înțeles că Bharava nu-i hindus. De altfel, și înainte m-am gîndit la asta. Aici, la noi, te izbești de minciună la fiecare pas.

– Și ce făcea Ha ăsta? îl zori Şarad.

– Height vrei să zici. M-a examinat ca un doctor și pe urmă i-a zis lui Bharava: „Strașnic! E sănătos tun. Peste cîteva zile o să...” Dar Pearce a început iarăși să-i facă semne și atunci Height mi-a poruncit: „Să vii mîine dimineață înainte de masă, înțelegi? Înainte să mănînci. Să nu mănînci nimic și să te speli bine. Să faci o baie, și nu obișnuita abluțiune de dimineață.” Asta-i tot.

– Și de ce ai zăbovit atîta?

– Bharava mi-a dat mai multe povețe: „Supunere, supunere și iar supunere!” Ariel izbucni încetișor în rîs.

În noaptea aceea prietenii dormiră puțin. Şarad era mîhnit la gîndul că se va despărți de Ariel, iar acesta din urmă se gîndea la cele ce-l așteaptă în viitor.

V. PE UN NOU FAGAȘ AL VIETII

A doua zi dimineața, după ce își luase rămas bun de la Şarad, Ariel se prezentă în fața lui Height, care îl aștepta în halat și scufie albă.

Intrară amîndoi într-o încăpere ce semăna cu o sală de operație sau cu un cabinet de roentgen-terapie, avînd însă o aparatură mult mai complicată și mai neobișnuită.

Height îi porunci lui Ariel să se dezbrace și să se culce pe o masă îmbrăcată într-o mușama albă.

Ca întotdeauna, Ariel se supuse fără cea mai mică ezitare, închipuindu-și că o să fie hipnotizat, stare pe care el se pricepea de minune s-o simuleze. Dar se înșelase.

Height îi ordonă să înghită un praf dizolvat în apă, apoi strigă:

– William, masca!

Un tînăr în halat alb, cu o tichie albă, îi aplică băiatului pe față o mască de vată, care emana un miros puternic și dulceag.

– Respiră adînc, Ariel, și numără cu glas tare! porunci Height.

– Unu, doi, trei... se porni Ariel.

Cînd ajunse la douăzeci, începu să se încurce, făcea pauze din ce în ce mai mari și curînd își pierdu cunoștința.

– Ei, asta-i tot! auzi el cînd își veni din nou în fire și deschise ochii.

Îi era greață și capul îi vuia. Se afla culcat jos, pe podea, în cabinetul-laborator al lui Height.

– Ce-i cu tine, te simți prost? Nu-i nimic, trece repede. Stai liniștit – spuse Height.

Ca întotdeauna, el ședea pe rogojină, pe jumătate dezbrăcat, cu buzele roșii de betel, și trăgea din lulea, făcîndu-și vînt cu evantaiul.

Aducîndu-și aminte de cele ce-i spusese Pearce, Height se hotărî să-l pregătească pe Ariel cu toată grija pentru rolul de om zburător.

Și în clipa cînd Ariel își veni de-a binelea în fire, Height îl întrebă:

– Ce zici, Ariel, ești puternic? Crezi că ai putea să ridici un tînăr tot atît de greu ca tine?

– N-am încercat, dar cred că aș putea – răspunse el după o clipă de gîndire.

Viața la Dandarot îl învățase să fie foarte prudent în răspunsuri.

– Fiecare om sănătos poate să ridice o greutate egală cu greutatea corpului său și chiar mai mult.

William! Ia saltă cu scaunul! îi porunci savantul lui William, care se ivise la chemarea lui.

William, pregătit pentru toate acestea, se așeză călare pe un scaun, își încolăci picioarele în jurul picioarelor scaunului, cu mîinile se apucă de spetează și începu să salte prin cameră, așa cum fac copiii.

Ariel privea uimit la tînărul William care galopa pe scaun.

– Ariel, uită-te bine, picioarele lui William nu ating pămîntul. Numai prin smucituri bruște în sus și în jos mișcă scaunul și se ridică o dată cu el în aer. Cînd se smucește, saltă cu scaun cu tot, la cel mult trei sau cinci centimetri de la pămînt, și cam tot atîta înaintează. Dacă William, la greutatea lui, ar fi fost mai puternic, atunci bineînțeles c-ar fi putut să sară mai sus și mai departe, nu-i așa? Și cu cît ar fi mai puternic, cu atît ar sări mai sus și mai departe. Iată, dar, că nu-i vorba de nici o minune sau de vreun lucru extraordinar. Ține minte, Ariel, atunci cînd ai fost narcotizat... În timp ce dormeai... ți-am introdus în corp... un lichid care ți-a multiplicat forțele. Și-acum tu ai să poți zbura pe scaun mai bine decît William. Ia încearcă! Scoală-te în picioare, așează-te pe scaun și caută să salți așa ca William.

William îi cedă locul lui Ariel, legînd însă cu o frînghie piciorul scaunului și ținînd într-o mîină capătul funiei.

– Sări, Ariel!

Băiatul smuci scaunul și pe neașteptate făcu o săritură atît de înaltă, încît s-ar fi lovit cu capul de tavan dacă n-ar fi fost frînghia, care-l opri din zbor, și Ariel căzu jos cu scaun cu tot, lovindu-l și pe William.

Height izbucni în hohote de rîs, dar deodată se încruntă. Se vede că era foarte tulburat și încetă chiar să mestece betel.

– Nu te-ai lovit, Ariel?

– Puțin... numai la genunchi și la cot – răspunse băiatul, uluit de toate cîte se petrecuseră cu el.

– Dar ce-ai simțit în timpul zborului?

– Eu... parcă aș fi primit o lovitură ușoară în cap și în umeri... Mă apăsă ceva, dar nu de afară, ci dinăuntru.

– Așa, așa... așa, așa, la asta trebuie să ne-așteptăm – bolborosi Height. Dar n-a fost prea puternică?

Nu te-a durut?

– Nu. Doar în prima clipă. M-am mirat tare mult, ba chiar m-am speriat oleacă.

– Și asta nu te-a împiedicat să gîndești? Nu ți-ai pierdut cunoștința, fie chiar și pentru o clipă?

– Nu – răspunse Ariel – se pare că nu.

– Strașnic! exclamă Height și bombăni: Cel puțin pentru mine! Pearce n-o să fie tocmai mulțumit, dar asta-l privește personal. Că ai căzut și te-ai lovit, de vină e numai frînghia. Deși fără ea, ai fi riscat să-ți spargi capul de tavan. Am legat frînghia fiindcă tu nu știi încă să-ți dirijezi forța. Ascultă, Ariel, ia aminte la ce-ți spun! Acum ești în stare să faci ceea ce nu-i în stare să facă nici un alt om. Poți să zbori. Și pentru ca să poți zbura, trebuie să dorești acest lucru. Poți să te ridici în aer mai repede sau mai încet, să te întorci în orice parte ai dori și să te cobori după voie. Trebuie să știi numai să te conduci, așa cum faci cînd umbli, cînd te scoli, cînd te așezi sau te culci. Înțelegi? Și-acum încearcă încă o dată să sări cu scaunul. De data asta, nu-l mai smuci, gîndește-te doar că trebuie să zbori.

Ariel se așeză pe scaun, apucă speteaza și se gîndi: „îndată am să zbor!” Și într-adevăr se ridică la o înălțime de un metru, făcu ocolul camerei și se lăsă lin, în jos, lîngă Height, fără să-și creadă ochilor.

– Bravo ție, progresezi foarte repede!

– Dar fără scaun nu pot să zbor? întrebă Ariel.

Height izbucni în rîs, improșcînd stropi de salivă roșie.

- Bineînțeles! Ha-ha-ha! Tu ai crezut, pesemne, că scaunul este un aparat, un fel de mătură pe care zboară baba-cloanța? Ariel, ești un om zburător! Primul om care poate zbura fără nici un fel de mecanisme sau aripi. Fii mândru de asta!

Băiatul se sculă de pe scaun. „O să mă ridic în aer!” și se înalță, rămânând suspendat, imobil, în spațiu.

- Ha-ha-ha! Aventurier? Escroc? hohotea Height, amintindu-și de colegii săi savanți, care nu-i recunoșteau meritele. Binevoii să vedeți asta!

Ușa cabinetului se deschise. În prag stătea Bharava, iar în spatele lui se ițea Fox.

Văzîndu-l pe Ariel atîrnînd între tavan și podea, Pearce-Bharava rămase cu gura căscată, încremenit locului. Fox își schimonosi într-un rictus dureros buzele aspre și se încovoie, semănînd cu un semn de întrebare. Ariel se răsucea lin în aer, cobora, apoi din nou urca lin.

- Intrați, domnilor! De ce ați rămas locului? le strigă Height, triumfător.

În sfîrșit, Pearce își reveni din uluială și se năpusti să închidă fereastra, bombănind: „Ce imprudență”. Apoi începu să se învîrtească în jurul lui Ariel, clătînd din cap.

- Te felicit, colega! rosti cu greutate Fox, apropiindu-se de Height și strîmbîndu-și gura într-un zîmbet.

- Ei, ce zici de isprava asta? E mai reușită decît musca dumată? întrebă Height, bătîndu-l prietenește pe umăr, în așa fel că Fox se clătîna pe picioare.

Ariel coborî, iar Bharava-Pearce se îndreptă grăbit spre telefon, îl chemă pe Bronlow și-l rugă să vină de îndată la Height.

- Cum te simți cînd zbori? îl întrebă Bharava pe Ariel.

- Bine. La început mi-a fost cam neplăcut... Corpul, umerii...

- Așa, așa! Dar mintea ți-a rămas limpede? Gîndurile nu ți s-au încîlcit?

- Nu.

- Hm! Capacitatea mintală a lui Ariel n-a fost de loc atinsă... Din păcate... da-da! zise Height.

Pearce se uită semnificativ la el. Curînd sosiră mister Bronlow și mistress Dryden.

Lui Ariel i se ceru să se înalțe în aer, să zboare prin cameră, stînd drept, culcat pe burtă, „ca un peștișor”, după cum spunea mistress Dryden, să se răsucească și să facă diferite figuri de înaltă școală de pilotaj. Mistress Dryden se văita într-una cînd de frică pentru Ariel, cînd, plină de entuziasm și admirație, exclama:

- Minunat! Extraordinar! Fermecător! Bronlow își freca cu un aer satisfăcut mîinile și îl încuraja pe Ariel să facă noi figuri aeriene.

– Ce-l chinuiți atîta! exclamă, plin de bunăvoință, Height, și-i porunci lui Ariel să coboare.

Toți, în afară de Height, se așezară, și Bharava, adresîndu-se lui Ariel, ținu un discurs, ca întotdeauna pompos, plin de citate și metafore orientale.

Vorbi din nou de înalta cinste ce i-a fost acordată lui Ariel, care a devenit aproape un fiu al lui Indra, zeul cerului și al văzduhului, și frate cu Maruta, zeul vînturilor, vorbi despre puterea extraordinară pe care a căpătat-o Ariel, dar, totodată, și de uriașa răspundere ce apasă pe umerii lui. Bharava căuta să-l sugestioneze pe băiat, ațintindu-și privirea-i hipnotică asupra lui, vorbindu-i despre supunerea totală și absolută și amenințîndu-l cu pedepsele cele mai cumplite pentru cea mai mică abatere.

– Dacă ți-ai pune cumva în gînd să fugi, să știi că ai să sfîrșești în niște chinuri atît de cumplite, cum încă n-a sfîrșit nici un om pînă azi. Oriunde ai zbura, pe culmile munților înalți, în jungla întunecoasă, în pustiurile sălbatice sau chiar la capătul lumii, ține minte că noi te vom găsi pretutindeni, fiindcă puterea noastră este nemărginită. Și atunci... – Bharava îi zugrăvi în chip atît de plastic priveliștea unor schingiuri și chinuri nemaivăzute, încît mistress Dryden începu să strîngă din umeri și să ofteze. Și încă un lucru pe care nu trebuie să-l uiți: să nu arăți nimănui că știi să zbori. Nici să vorbești despre asta nu-ți este îngăduit. Să nu îndrăznești să zbori sau să te ridici, fie chiar numai un deget de la pămînt, fără să fi primit ordin de la noi. Să nu zbori nici atunci cînd te găsești singur în cameră.

Și Bharava începu să facă niște gesturi care, pesemne, trebuiau să întărească sugestia. Apoi, cu vocea-i obișnuită, rosti sever:

– Acum te poți duce în camera ta. Și să nu uiți niciodată vorbele mele!

Ariel se înclină adînc, salută și o porni spre ușă, străduindu-se să calce ca de obicei și temîndu-se la fiecare pas să nu cumva să zboare. „Trebuie să merg, să merg, nu să zbor!” repeta el în gînd.

După ce băiatul ieși, Pearce îl petrecu privindu-l temător, prin ușa întredeschisă. Apoi oftă și zise ușurat, răspunzînd parcă propriilor sale gînduri:

– Nu, n-are să zboare de la noi! La fel ca și celorlalți elevi ai Dandaraturului, noi i-am anihilat complet voința.

– Și totuși nu-i prudent că l-ai lăsat singur pe Ariel – observă Bronlow.

– Dar ce poți face? Să-l ții în lanț și să-i dai drumul ca unui balon? întrebă batjocoritor Height.

– Ai fi putut să-l trimiți împreună cu un însoțitor, care să-l ducă de mină – replică Bronlow – iar apoi să-l încui într-o cameră fără ferestre.

– Și dac-o să zboare cu însoțitor cu tot? întrebă batjocoritor Height.

Mistress Dryden scoase un strigăt de uimire, iar Bronlow înălță sprâncenele.

– E cu puțință așa ceva?

– Absolut – răspunse Height – dacă, bineînțeles, călăuza n-o să fie mai grea decât Ariel.

– Iată încă o complicație! exclamă Bronlow.

– La toate astea ar fi trebuit să te gîndești mai înainte. Eu mi-am isprăvit treaba, iar felul cum o să-l ferești și cum o să-l arăți publicului pe Indra al vostru, asta vă privește pe voi, nu pe mine – spuse Height.

– Mister Bronlow – se băgă în vorbă Pearce – temerile dumneavoastră sînt neîntemeiate. Ariel este legat de multă vreme cu un lanț tainic. Lui nu numai că-i lipsește voința, dar se află mereu în transă hipnotică. Atît de des l-am sugestionat și l-am hipnotizat insuflîndu-i o deplină ascultare, încît acum, orice poruncă a mea el o primește ca pe ceva absolut și nu va trece peste ea nici chiar de frica morții. Lucrul acesta e mai trainic chiar decât o pereche de cătușe. Îmi iau asupra-mi toată răspunderea.

Bronlow mormăi printre dinți, dînd din umeri:

– Fie și așa!

. Height deschise vorba despre suma pe care trebuia s-o primească drept plată și începu să se tocmească în gura mare cu Pearce. Discutau atît de aprins, încît mistress Dryden, temîndu-se de o migrenă, se sculă de pe scaun. Îndată după ea se ridică și Bronlow.

– O să mai vorbim noi, mister Height! îi spuse Pearce, conducîndu-și oaspeții.

Ieșiră din cabinet, Pearce cu Bronlow, iar Fox cu mistress Dryden. Femeia începu să-l descoasă pe Fox, interesîndu-se cum de a izbutit acest „vrăjitor Height” să creeze omul-zburător și, fără să-i asculte răspunsurile, îl întrerupea mereu cu noi întrebări.

– Dar poate face și animalele să zboare? O pisică, de pildă? întrebă ea.

– Da, eu cu ochii mei am văzut un cîine, pe urmă o broască...

– Nemaipomenit! O să-i cer negreșit lui mister Height ca pe Queen, pisicuța mea, să mi-o transforme într-o pisică zburătoare. Seara, ea o s-alunge liliicii din jurul terasei, de care mi-e o groază nebună și care-mi tulbură cele mai frumoase ceasuri, căci în India, și mai ales aici, la Madrass, numai seara poți să respiri în voie. Ce minunat o să fie!

Și, deoarece mistress Dryden nu era numai ocultistă, dar și poetă, își ridică ochii spălăciți spre cer și începu să improvizeze:

Pe cer zbură un liliac,

În urmă-i, o pisică...

Pearce și Bronlow însă vorbeau despre cu totul altceva.

Pearce voia să știe dacă vor mai crea, cu ajutorul lui Height, și alți oameni zburători, sau dacă Ariel va fi singurul. Și în această ultimă ipoteză, se temeau ca Height să nu fie atras de dușmanii lor și se întrebau dacă n-ar fi cazul să ia măsurile corespunzătoare.

„Poate ar trebui ucis Height?” înțelese Bronlow și după ce se gândi zise cu glas tare:

– Deocamdată, trebuie să-l împiedicăm să plece de la noi. Alți oameni zburători nu vom mai face. Dar Ariel poate avea vreun accident, așa că Height ne este încă necesar. Trebuie să avem grijă ca el să fie complet izolat de lumea din afară. E limpede?

Pearce încuviință din cap și răspunse:

– Se va face întocmai.

VI. SPRE O SOARTĂ NECUNOSCUTĂ

Ieșind de la Height, Ariel se îndreptă spre odăița lui, străbătînd aleea grădinii. Pășea încet, de parcă acum învăța să umble, și călca atît de apăsător pe tălpile sandalelor, încît nisipul presărat pe cărare începu să scîrțîie. Nu se îndoia nici o clipă că este urmărit.

Ariel însă se mai afla sub impresia zborului din cameră. Putea să zboare! Gîndul acesta îl tulbura, dar în același timp îl umplea de fericire, o fericire al cărei rost se temea să-l înțeleagă aici, în grădină, sub soarele luminos, urmărit de privirile lui Bharava, pe care le simțea ațintite asupra sa. Băiatul își înăbușea, nelăsînd să i se citească pe față gîndurile care, asemenea unui cîntec triumfător, răsuna în sufletul lui: „Libertate! Eliberare!” și sunetele acestui cîntec îl uimeau nespuse.

De-abia după ce dădu colțul clădirii, își îngădui să se gîndească, dar cu prudență, ca nu cumva gîndul să devină faptă: „Dacă aș vrea, aș putea de îndată să mă înalț în văzduh și să-mi iau zborul din școala asta atît de urîță, să fug de oamenii ăștia îngrozitori!” Și începu să calce și mai apăsător pe nisipul scîrțîitor.

În toți acești ani petrecuți în școală, Ariel nu încetase o clipă să se gîndească în ce fel ar putea să plece, să fie liber, să-și afle trecutul, să-și caute părinții.

Cu toate interdicțiile și sugestiile hipnotice, noaptea cînd rămînea singur, se străduia să-și amintească întîmplări din copilăria lui, petrecute înainte de a veni la Dandarar. Uneori, icoane ale acestui trecut – crîmpeie rămase în amintire – i se arătau și în somn, și visurile erau întotdeauna mai vii decît imaginile pe care se căznea să și le aducă aminte cînd stătea de veghe.

Vedea aieva o țară care era cu totul altfel: un cer de plumb, felinare pe străzi, licărind prin ceața deasă, vineție. Clădiri uriașe, ude de umezeală și ploi, oameni care se iveau pe neașteptate, și tot atât de neașteptat dispăreau în negura întunecoasă.

Iată-l într-un automobil, privind pe fereastră lumea aceasta cenușie, umedă.

Și, deodată, o altă icoană...

O cameră mare, un cămin uriaș în care ard buturugi. Ariel șade pe covor și-și construiește o casă din cuburi. Alături, pe o pernă de mătase, stă o fetiță blondă și îi întinde cuburile. Într-un fotoliu moale, lângă cămin, cu o carte în mână, se odihnește o bătrână, cu o scufie de dantelă neagră pe capul cărunt, care din când în când îi privește cu asprime pe deasupra ochelarilor.

În odaie intră un om într-o haină neagră. Are ochii răi și rotunzi ca de bufniță și un zîmbet dezgustător de prefăcut. Ariel se teme și-l urăște pe omul acesta în costum negru, care, cu zîmbetul lățit pe toată fața și cu ochii strălucind de răutate, pășește pe covor. El calcă în picioare căsuța din cuburi, Ariel începe să plîngă și... se trezește.

Prin fereastră se zăresc frunze de palmier, iar pe cerul siniliu și înalt, stele mari... Văzduhul mișună de lilieci... Noaptea e înăbușitoare... India... Dandarat...

Alteori, Ariel se vedea într-o cămăruță mică, unde abia putea să respire, care se legăna. Prin geamul rotund se zăreau valuri uriașe, verzi și înspăimîntătoare. Așezat pe divan în fața sa, mai înfricoșător decît valurile, ședea omul acela negru, același care i-a călcat în vis, sau în realitate, căsuța din cuburi.

Alte amintiri din copilărie mintea lui n-a păstrat. Grozăviile ce i-au fost hărăzite băiatului aici, la Dandarat, s-au lăsat ca un vâl asupra trecutului său. Dar trecutul trăiește în sufletul lui Ariel, ca firele de iarbă într-un deșert de nisip.

Singurătatea, copilăria plină de bucurii și tinerețea. Nici părinți, nici prieteni... Numai Șarad... Bietul Șarad! El a pășit abia pe prima treaptă a chinurilor. Ah, dac-ar putea să-l scape din iadul ăsta!

„Pot să zbor!...” Dar, făcînd un efort, Ariel alungă acest gînd și calcă cu pas hotărît.

– Ariel! șoptește plin de bucurie Șarad, în clipa cînd prietenul său intră pe ușă, dar îndată amuțește, văzîndu-i chipul aspru.

Acum nu-i vreme de discuții.

Sună gongul, care cheamă elevii la gustarea de dimineață, și cei doi prieteni se îndreaptă spre sala de mese, tăcuți, fără să se uite unul la celălalt.

În ziua aceea, Șarad fu muștrat de cîteva ori de profesorii săi, pentru lipsa lui de atenție. Timpul se scurgea greu.

Înainte de apusul soarelui, în camera lui Ariel intră Bharava, care-i spuse tînărului să nu uite să ceară administratorului haine noi.

– Mîine dimineață, la cinci, o să vin să te iau. Să fii gata! După ce te speli, îmbracă-te cu hainele noi!

Ariel își plecă supus fruntea.

– Cum merge Șarad? întrebă Bharava, la plecare.

– Nu prea știe să se concentreze – răspunse Ariel.

– Trebuie să-l pedepsești cu mai multă asprime – zise directorul și, aruncîndu-i o privire furioasă lui Șarad, ieși.

Ca întotdeauna, înainte de a se culca, Ariel îl puse pe Șarad să citească cîteva fragmente din „Shastra – Cărțile Sfinte”. Era calm, aspru și exigent, cerîndu-i băiatului să citească cu glas tare și cîntat.

Totuși, de cîteva ori, Șarad băgă de seamă că Ariel privește spre fereastră, iar pe chipul lui trece o umbră de îngrijorare. În parc, copacii foșneau în bătaia vîntului care prevestea ploaia.

Din cînd în cînd bubuia tunetul, dar pe cer stelele străluceau cu un foc viu. Și numai cînd dinspre dreapta coborî întunericul, fișia lăptoasă a Căii Lactee acoperindu-se de nori, Ariel oftă ușurat. Curînd se auzi ropotul primelor picături mari de ploaie. Afară, în noapte, răsună melodios gongul: era ceasul de odihnă, cînd toată lumea trebuia să se culce.

Șarad închise ceaslovul gros, iar Ariel suflă în opaiț. Ședeau amîndoi pe rogojină, unul lîngă celălalt, învăluiți în liniște și beznă.

Șarad auzi cum Ariel se scoală de jos. Îndată se ridică și el. Tînărul îl cuprinse în brațe pe băiat și-l săltă de la pămînt!

– Ce ușurel ești! șopti Ariel, rîzînd încetișor. Șarad, vrei să te ridic și mai sus?

Băiatul simți cum tînărul său prieten îl ridică aproape pînă în tavan, îl ține acolo și-apoi îl lasă jos. Nu cumva Ariel are mîini atît de lungi?

– Culcă-te, Șarad! vorbi în șoptă Ariel.

Se întinseră pe rogojină, iar Ariel începu să șoptească la urechea băiatului:

– Ascultă, Șarad. Height a făcut din mine un om zburător. Înțelegi, acum eu pot să zbor ca o pasăre.

– Da' unde ți-s aripile, dada? întrebă copilul, pipăind umerii prietenului său.

– Poți să zbori și fără aripi. Așa cum zburăm în vis. Nu-ncape îndoială că ei vor să m-arate oamenilor ca pe-o minune. Numai că eu... eu vreau să zbor din Dandarat!

– Da' cu mine ce-o să se-ntîmple fără tine, dada? și Șarad începu să plîngă.

– Liniștește-te, nu plînge! Vreau să te iau cu mine. Ești ușor și cred că o să pot zbura împreună cu tine...

– Ia-mă! Ia-mă de aici, dada! E atît de rău aici, atît de groaznic! Fără tine o să mor! zise băiatul, oftînd.

– O să te iau... Auzi cum plouă afară? Asta-i bine. În întuneric n-o să fim văzuți... Fereastra e deschisă... Sst!... Se aud pași... Tac!

Ușa scîrții.

– Dormi, Ariel? răsună glasul lui Bharava. Ariel!

– Mm... – Mîrîi Ariel, prefăcîndu-se că a fost trezit din somn, și apoi exclamă: Ah, dumneavoastră sînteți, guru Bharava?!

– Ariel, de ce n-ai închis geamul? Uite cîtă apă a curs pe jos!

Bharava închise fereastra, lăsă storurile și plecă fără să mai zică nimic.

Tînărul înțelese că directorul îl urmărește, neavînd încredere în el. Nu i-ar fi fost de loc greu să deschidă geamul, dar ce se va întîmpla dacă Bharava a pus paznic acolo? E de ajuns să ridice storul și se va da alarma.

Șarad stătea culcat pe rogojină și tremura ca prins de friguri. Afară se dezlănțuise un adevărat potop. Tunetul bubuia tot mai aproape, din ce în ce mai des și mai tare. Scăpărînd, fulgerele inundau prin storuri odaia cu lumina lor albăstrie. Ariel stătea lîngă pervazul ferestrei, cu fața încruntată. Apoi luă un ștergar atîrnat într-un cui de lemn pe perete și-i șopti lui Șarad:

– Vino cu mine!

Ridicără rogojina care-i despărțea de camera vecină, pășiră înăuntru și de aici, fără zgomot, ieșiră în coridor. Coridorul zăcea cufundat în beznă și liniște. Ariel mergea înainte, trăgîndu-l după el pe Șarad, care se ținea de capătul prosopului. Toți dormeau. În jur era o liniște deplină. Urcau și coborau scări, traversau, cu pas furișat, coridoare lungi și curînd începură să suie pe o scară dreaptă de lemn.

Ariel deschise chepengul care ducea pe acoperiș. Cît ai clipi, un fulger îi scaldă pe amîndoi în lumină, tunetul îi asurzi cu bubuitul său, iar ploaia îi udă learcă. Se urcară pe acoperișul drept.

– Suie-mi-te în cîrcă, Șarad! șopti Ariel.

Băiatul se cățără în spatele lui, Ariel îl legă cu prosopul, își îndreptă umerii și privi în jur. La lumina unui fulger văzu curtea largă, acoperită de apă și scînteind ca un lac, văzu clădirile Dandaratului cu zidurile sale. Mai departe străluceau luminile Madrassului, iar dincolo de oraș oceanul. Ariel simți cum Șarad tremura în spatele său.

– O să zburăm repede? întrebă în șoaptă băiatul la urechea prietenului.

Pe Ariel îl cuprinse teama. Oare într-adevăr o să se ridice în aer? În cameră i-a fost ușor să zboare, dar acum, pe furtună, cu Șarad în spate... Ce se va întîmpla dacă se vor prăbuși în mijlocul curții?

Deodată, răsunară niște bătăi de gong, cu totul nepotrivite la ceasul acela. Alarmă!... Ariel văzu în fața ochilor chipul hîd al lui Bharava, își aminti de amenințările lui și se înălță deasupra acoperișului.

Simți deodată o amețeală și gîndurile i se învălmășiră în cap.

Ca un avion care dă roată aerodromului înainte de a se așterne la drum, așa zbură Ariel deasupra acoperișului. În curte se auzeau strigăte, zbučni detunătura unei împușcături, licăriră luminile felinarelor, iar la ferestre se aprinseră opaițele.

Ariel se avînta prin șuvoaiele ploii, zburînd – ca să-i fie mai ușor – în direcția vîntului care sufla dinspre sud-vest.

Jos, curtea, acoperișurile drepte, parcul, zidurile, toate se perindară cu o viteză amețitoare.

Vîntul îl purta pe Ariel spre ocean. În stînga, la lumina fulgerelor, se zărea lanțul munților, iar în față, luminile Madrassului. În fortul St. George ardea ochiul de foc al farului.

Ariel se afla acum deasupra unei întinderi nisipoase și zbura atît de jos, încît se vedeau cîmpiile de orez. Și din nou nisipuri... Ploaia îi biciuia trupul, iar vîntul îi suiera pe la urechi, fluturîndu-i părul.

Jos, cu luminile aprinse, trecu un tren. Pe ocean plutea un vapor care, apropiindu-se de port, fluiera îndelung.

Iată și Madrassul! Kuwam, rîul mic și murdar umflat de ploi. Străzile înguste și întortocheate! ale „Orașului Negru”, casele scunde, de cărămidă, clădite printre colibe de bambus. Partea europeană a orașului era bine luminată. Ariel și Șarad auzeau claxoanele automobilelor, zgomotul tramvaielor. Mai sus decît toate acoperișurile se înălța cupola observatorului și palatul unui nabab.

Zburară deasupra grădinii botanice. La lumina felinarelor și a fulgerelor se puteau desluși palmierii, curmalii, cocotierii, plantații de bambus, arbuștii de cafea.

Acolo, pe cărarea grădinii, izbucniră strigăte de uimire. De-abia acum își dădu seama Ariel cît de nesăbuit era zburînd deasupra orașului. Dar într-atît îl uluise acest zbor, încît gîndurile i se încîlceau în cap. Uneori i se părea că totu-i un vis. Șarad îi striga ceva, însă din pricina zgomotului ploii și a vîntului, Ariel nu putea să-i deslușească vorbele, în sfîrșit, băiatul îi țipă drept în ureche:

– Ne văd oamenii, dada!

Drept răspuns, Ariel coti brusc spre apus, îndreptîndu-se către munți. Simțea cum îl părăsesc puterile. Nădușeala îi curgea șiroaie pe trup și abia mai sufla. Dar trebuia să zboare cît mai departe de Dandarot, de Madrass.

Furtuna se mai domolise, ploaia încetase, numai vîntul sufla tot cu aceeași furie, mînîndu-i iarăși spre ocean. Acolo ar putea pieri. Și Ariel, încordîndu-și puterile,

zbură mai departe. Șarad se ținea zdravăn de spatele lui, iar tînărul, simțind căldura micului său prieten, voia să-l salveze cu orice preț.

Zburau amîndoi așa, înfruntînd vijelia și bezna, în întîmpinarea sorții necunoscute.

VII. BODEN ȘI HASELON

Biroul avocaților Boden și Haselon – London City, King William street – se afla chiar lîngă biserica Mary Vullnot.

De la ferestrele biroului se putea vedea nișa sfîntului lăcaș cu statuia madonei, înnegrită de ceața și funinginea Londrei, iar dangătul orologiului din turla bisericii înăbușea chiar și sîsiitul și tusea bătrînei pendule din cameră, închisă într-o cutie neagră, veche, roasă de carii, și de dimensiuni atît de uriașe, încît în ea ar fi încăput prea bine chiar Boden și Haselon – doi bătrîni uscățivi, fără barbă, în surtuce demodate, semănînd unul cu celălalt ca niște frați gemeni.

De treizeci de ani stăteau unul în fața celuilalt, la două birouri ce păreau scoase din muzeu, despărțiți de restul funcționarilor printr-un perete de sticlă, care le îngăduia să-i poată urmări pe funcționari și în același timp să discute despre afacerile secrete ale firmei, fără a se feri de urechile salariaților. De altfel, ei vorbeau tare puțin, deoarece se înțelegeau admirabil rostind cuvintele numai pe jumătate.

După ce citea vreo scrisoare, Boden făcea într-un colț un semn misterios și i-o întindea lui Haselon. Acesta, la rîndul său, citea hîrtia, apoi hieroglifile, încuviința din cap și punea rezoluția pentru funcționari. Rareori se întîmpla ca părerile lor să nu coincidă, dar și atunci n-aveau nevoie decît de cîteva cuvinte sau crîmpeie de propoziții ca să ajungă la o înțelegere.

Era o firmă veche, cunoscută, specializată în moșteniri, testamente, tutelă, și care nu lucra decît cu clienți bogați. Deci nu trebuie să ne mire faptul că Boden și Haselon posedau o avere considerabilă, ce depășea cu mult limitele legale ale onorariilor. Dar acesta era un secret al firmei, păstrat în registrele groase, încuiate în dulapuri de fier.

În dimineața asta însorită, lucru atît de rar la Londra, mister Boden, ca întotdeauna, cerceta el, cel dintîi, corespondența și trecea scrisorile citite pe biroul tovarășului său.

În colț, pe un plic gros, albăstrui, se afla ștampila poștei din Madrass. Boden rupse repede plicul și se adînci în citirea scrisorii, strîngînd tot mai mult din buzele-i subțiri și uscate.

Sfîrșind de citit, dădu drumul la radio. Glasul crainicului anunța cursul bursei, dar Boden nu-l asculta. Deschisese aparatul pentru ca funcționarii să nu poată auzi prin peretele de sticlă vreun cuvînt din cele ce vor vorbi ei doi. Se vede că aveau de discutat lucruri foarte importante și Haselon își aținti asupra lui Boden ochii săi decolorați și rotunzi ca de bufniță.

În zadar vorbea crainicul tare, căci Boden nu spunea nimic. Tăcut, îi întinse lui Haselon scrisoarea, care, după ce o citi cu cea mai mare atenție, își aținti ochii săi albicioși în ochii asociatului. Stătură așa un timp, ducînd parcă o discuție mută.

Și, într-adevăr, în clipele acestea și-au spus multe unul altuia, sau mai bine zis, fiecare dintre ei s-a gîndit la același lucru, reîmprospătîndu-și în minte toate împrejurările uneia dintre cele mai avantajoase, dar și mai complicate afaceri – afacerea Galton.

Cu cîțiva ani în urmă, clientul lor, bătrînul proprietar și fabricant, baronetul sir Thomas Galton, murise.

Rămăseseră doi copii minori – Aureliu și sora lui, Jane. Conform testamentului, întreaga uriașă avere imobilă a lui Thomas Galton și o bună parte din averea mobilă reveneau fiului său Aureliu; pînă la majoratul acestuia, tutorii copilului erau mister Boden și Haselon.

Pentru ei, tutela aceasta a fost un adevărat izvor de aur. Atît de bine se pricepură să administreze averea, ei împreună cu membrii consiliului tutelar, încît pe fiecă an propriile lor venituri sporeau. Dar nu puteau sta liniștiți la gîndul că, în ziua cînd moștenitorii vor fi majori, izvorul acesta de cîștig trebuia să sece, Aureliu urmînd să intre în posesia averii care, deși mult împuținată, era totuși considerabilă.

În cazul că Aureliu murea pînă la majorat, averea lui revenea surorii sale, iar aceasta, fiind mai mare decît fratele său, și tutela lor ar fi luat sfîrșit mai repede, adică o dată cu majoratul fetei. De aceea, pentru acești tutori atît de abili, soluția cea mai bună ar fi fost ca Aureliu să trăiască, dar să fie un incapabil și după ajungerea la majorat. Din punct de vedere juridic, lucrul acesta era cu puțință în cazul cînd băiatul s-ar fi dovedit a fi alienat mintal și starea lui recunoscută ca atare de către organele de resort. În direcția aceasta își îndreptară toate eforturile Boden și Haselon. Nu era pentru prima oară că-și închideau pupili în case de nebuni, unde doctorii, cumpărați de ei, făceau din copii normali niște demenți. Bineînțele că asta nu-i costa puțin. La școala Dandarot din Madrass oamenii se arătară a fi mai înțelegători, iar rezultatul, după cum știau Boden și Haselon, era același. Școala din Madrass mai avea și alt avantaj: India se afla departe, din care pricină organele tutelare, cu care de altfel Boden și Haselon duceau casă bună, și mai ales Jane, nu puteau să urmărească soarta lui Aureliu. Și băiatul, încă la o vîrstă fragedă, fu dus, chiar de către mister

Boden, la Dandarar. Deoarece însă școala aceasta nu exista în mod oficial, în dările de seama ale tutorilor figura o școală-sanatoriu inventată (pentru copiii bolnavi de nervi). Actele, certificatele și celelalte hîrtii ale acestei școli erau fabricate la Dandarar.

Aducîndu-l pe Aureliu aici, mister Boden avu o lungă discuție cu directorul școlii Pearce-Bharava, căruia îi dădu anumite indicații: viața și starea fizică a lui Aureliu Galton trebuiau păstrate orice s-ar fi întîmplat. În ceea ce privește sistemul nervos și psihicul, acestea trebuiau neapărat zdruncinate. În nici un caz Aureliu nu urma să primească o educație europeană sau să i se dezvolte capacitățile intelectuale. Nici un fel de cunoștințe practice, nici un fel de contact cu viața. Dacă nu va înnebuni, trebuia ținut cel puțin într-o stare de infantilism.

Pearce înțelese repede ceea ce i se cerea și făgădui să facă din Aureliu un idiot clasic; deși nu tot atît de repede se înțeleseseră și asupra banilor.

Pe deplin mulțumit, Boden se înapoie la Londra. Raportînd tovarășului său rezultatele acestei călătorii, el nu rosti decît două cuvinte: „All right!” și Haselon nu mai întrebă nimic.

De două ori pe an, Pearce trimitea lui Boden și Haselon rapoarte oficiale pentru consiliul tutelar, precum și rapoarte neoficiale.

La început, acestea erau liniștitoare, mai tîrziu, însă, începură să apară fraze care sunau astfel: „Ariel-Aureliu este, din păcate, un copil greu educabil”. Și cei doi tovarăși înțelegeau prea bine ce înseamnă asta.

Totuși nu pierdeau nădejdea. În cel mai rău caz, dacă Aureliu nu va înnebuni de-a binelea, nu le va fi greu să obțină recunoașterea deplinei lui incapacități. În fiecare raport redactat pentru consiliul tutelar, Boden și Haselon pomeneau despre deficiențele mintale ale pupilului lor. Iar la majorat, băiețandru cu mustața mijindă, prezentat în fața unei comisii de expertiză medicală, în fața consiliului tutelar și a tribunalului, nu va fi în stare să răspundă la întrebările obișnuite: „Ce zi este astăzi? Ce lună? Cîți ani ai? De ce naționalitate și credință ești?” și altele de acest fel, și de fiecare dată, răspunsul va fi același: „Nu știu!” Deficiența lui mintală va fi evidentă pentru toți. Restul îl vor pune la punct alții, cei cu care erau în relații de prietenie – experții medico-juriști și membrii consiliului tutelar.

Așa au trecut anii. Pînă la majoratul lui Aureliu mai rămăseseră doar cîteva luni, cînd a sosit scrisoarea care l-a făcut pe Boden să dea drumul la radio.

Pearce îi înștiința că Ariel a terminat studiile la școala Dandarar, dar că, bineînțeles, tînarul putea rămîne acolo pînă la majorat.

Deoarece „facultățile mintale ale lui Aureliu-Ariel Galton lasă, din păcate, de dorit”, el, Pearce, a fost nevoit să-l supună pe băiat unui tratament special, aplicîndu-i metoda profesorului Height – „mister Boden și Haselon știu ce medic cu experiență și

ce mare învățat este acesta". Cu toate că nici tratamentul profesorului Height nu a avut efectul dorit asupra capacităților intelectuale ale lui Ariel, totuși experiența n-a rămas fără rezultat: în chip absolut neprevăzut – nici chiar mister Height nu a putut prevedea – Ariel a căpătat o însușire neobișnuită și cu adevărat miraculoasă, greu de crezut dacă nu vezi cu ochii, și anume puțința de a se ridica în aer fără nici un fel de aparat. „Acest dar dumnezeiesc face ca Ariel să devină foarte util pentru acele scopuri înalte pe care le urmărește societatea noastră”.

În ciornă, Pearce scrisese „neprețuit”, dar apoi, din prudență, corectase: „foarte util”.

„Și dacă onorabilii mister Boden și Haselon nu au nimic împotriva, atunci S.T. și S.Ș.O. (adică Societatea Teozofică și Societatea Științelor Oculte) sînt gata să-l utilizeze pe Ariel pentru scopurile lor, bineînțeles, numai după ce i se va pune diagnosticul de incapabil.

În sfîrșit, vocea crainicului le fu de folos la ceva: apropiindu-se de Haselon, Boden îi zise:

– Nu cumva, Pearce o fi înnebunit?

– Asta li se prea poate întîmpla aceluia care au de-a face cu nebunii – răspunse Haselon, dînd din cap.

– Orice-ar fi... – Și, fără să-și termine vorba, Boden începu să scrie repede ceva pe o blanchetă telegrafică.

După ce scrisese cîteva rînduri, îi întinse lui Haselon telegrama, care cuprindea următoarele:

„Nu întreprindeți nimic pînă la primirea indicațiilor noastre. Luați toate măsurile de pază. Boden și Haselon.”

Haselon încuviință dînd din cap și înmîină prin ferestrele funcționarului telegrama, după ce scrisese adresa.

-- Cred că unul din noi va trebui să plece – zise Haselon.

– Da, răspunse Boden.

Și cei doi își ațintiră din nou privirile unul asupra celuilalt, reflectînd la situația creată.

– Jane... – Rosti după o pauză Boden, traducînd în cuvinte gîndul asociatului său.

– Da, răspunse acesta.

Și se cufundară amîndoi în meditații, a căror profunzime o puteau invidia chiar și yogii.

VIII. OBSTACOLUL

Discutînd orice problemă referitoare la soarta lui Aureliu, ei nu puteau să facă abstracție de Jane. Era doar sora și, probabil, moștenitoarea lui. Dar mai ales era Jane, fata al cărei caracter dăduse atîta bătaie de cap și pricinuisese atîtea neplăceri și amărăciuni tutorilor ei. Pentru aceștia, Jane era o veșnică piedică, o veșnică grijă. Boden și Haselon o urau.

Încă din copilărie, fata se arătase grozav de încăpățînată și de neascultătoare. Cînd mai cresc, începu să manifeste față de tutorii ei o vădită neîncredere și reavoință. Din clipa cînd îl trimiseseră pe Aureliu în India, Boden și Haselon se străduiseră s-o convingă că fratele ei este bolnav de nervi, că el se află în tratament și că revederea lor ar fi imposibilă, deoarece i-ar provoca emoții și i-ar dăuna. Fata însă continua să repete cu îndărătnicie: „Eu nu vă cred. Unde l-ați ascuns? Vreau să-l văd!”

Cîtă vreme Jane s-a aflat sub tutelă, Boden și Haselon au reușit într-o oarecare măsură s-o mai țină în frîu. Dar, fiind mai mare decît Aureliu, împlinise cu cîteva luni în urmă majoratul, pe care îl serbă printr-un act de strigătoare nerecunoștință față de tutorii săi: Jane angajă pe cel mai aprig dușman și concurent al lui Boden și Haselon – avocatul George Dottaler – să-i administreze averea, dîndu-i, totodată, și procură pentru conducerea tuturor afacerilor sale. Iar de la Jane și de la Dottaler nu se puteau aștepta acum decît la tot soiul de șicane și neplăceri.

Chiar în ajun fata avusese o comportare complet lipsită de tact, care îi indignase pînă în adîncul sufletului pe acești doi venerabili asociați: venise în biroul lor, însoțită de noul ei consilier, și le făcuse un adevărat scandal, cerîndu-le cu glas tare – atît de tare c-o puteau auzi și funcționarii – să-i spună în ce loc se află fratele său și amenințîndu-i că se va adresa tribunalului..

Boden protestă indignat împotriva „acestui amestec grosolan în drepturile lor de tutori”.

– De faptele noastre sîntem obligați să răspundem numai în fața consiliului tutelar – zise el.

– În acest caz mă voi adresa singură consiliului tutelar și îl voi sili să-mi spună în ce loc se află fratele meu! strigă fata și, fără să-i întindă mîna, plecă împreună cu avocatul său.

Și cînd Jane își puna ceva în cap, era cu neputință să nu obțină.

Ea nu va da înapoi nici chiar dacă va trebui să plece în India ca să-și caute fratele. Și dacă îl va găsi jucînd rolul unui om zburător, luat în antrepriză de către teozofi și ocultiști?! Afacerea începea să miroasă a scandal! Cu orice preț, Jane trebuie împiedicată să plece, iar pînă atunci...

Boden își privi asociatul drept în ochi și scrise repede textul unei noi telegrame cifrate, adresată lui Pearce:

„Ascundeți-l pe Aureliu într-un loc sigur și pregătiți-vă pentru primirea surorii sale. Boden și Haselon”.

Pearce cunoștea toată situația, pe care Boden i-o împărtășise încă din clipa când îl dusesese acolo pe Aureliu.

La consiliul tutelar, Jane putea primi doar adresa unei „Școli-sanatoriu pentru copiii bolnavi de nervi”, școală imaginară, pe care ea, bineînțeles, n-o va găsi. Dar dacă cei de la Dandarot au și făcut prostia să-l arate pe omul zburător, atunci de bună seamă, vestea despre o minune ca asta s-a răspândit nu numai în toată India, ci în întreaga lume și, fiind în India, Jane, cu siguranță, va dori să vadă minunea. S-ar putea, bineînțeles, ca ea să nu-l recunoască pe Aureliu. Acesta era un tânăr ajuns aproape la majorat și ea nu l-a mai văzut din copilărie. Totuși, întâlnirea dintre cei doi nu trebuie să aibă loc.

Nici n-apucă Boden să-i dea telegrama lui Haselon, că un funcționar deschise ferestra și, întinzându-și mâna prin ea, puse pe masa lui Boden o telegramă transmisă prin radio și primită chiar în clipa aceea.

„Aureliu a dispărut. Sîntem în căutarea lui. Pearce”.

La început, Boden nu înțelese nimic. N-apucase să expedieze telegrama în care cerea ca Aureliu să fie ascuns, că a și sosit vestea dispariției lui. Poate a fost ascuns?! Poate e o greșeală a telegrafului?! Dar cuvintele „sîntem în căutarea lui” vorbeau despre cu totul altceva.

– Totuși și-a luat zborul! Ah, ce gură-cască! sîsii Boden zvîrlind telegrama cu un gest atît de desperat, că era cît pe-aci să nimerească drept în obrazul lui Haselon.

Haselon o citi, apoi cei doi asociați începură să se uite unul la altul ca niște bufnițe.

Călătoria în India devenea inevitabilă. Dar asta costa mult. Probabil vor fi nevoiți să cheltuiască destule parale pentru a-l găsi pe Aureliu.

Nici Boden și nici Haselon nu scoteau cu plăcere banii din buzunar, deși cheltuiau din averea lui Aureliu. Doar contul lui era contul lor. Oare nu s-ar putea ca cheltuielile astea să fie suportate de altcineva? Și Boden spuse încă o dată:

– Jane!

– Da, răspunse Haselon, ale cărui gînduri coincideau întotdeauna cu gîndurile lui Boden.

IX. FURNICAR OMENESC

Miss Jane a fost foarte uimită cînd, în seara aceleiași zile, mister Boden veni s-o vadă.

„Pesemne că amenințarea mea și-a făcut efectul” – se gîndi fata, poftindu-și oaspetele să ia loc.

– Ne-am cam certat ieri, Jane – zise Boden, așezîndu-se. Dar dumneata trebuie să mă-nțelegi și pe mine. Eu nu sînt singur. Dacă ți-aș fi satisfăcut dorința, dîndu-ți adresa lui Aureliu, asociatul meu s-ar fi putut supăra, considerînd că dumneata n-ai încredere în el – de mine nici nu mai vorbesc -- de vreme ce vrei să te convingi în ce condiții se găsește fratele dumitale...

– Puțin îmi pasă dacă asociatul dumitale se va supăra sau nu. Am dreptul să știu unde este fratele meu și să-l văd – replică Jane.

– La fel gîndesc și eu – zise împăciuitor Boden și, după o scurtă pauză, exclamă: Ascultă, Jane! Îmi pare foarte rău că între noi au avut loc neînțelegeri.

– Și mă rog, cine-i vinovat de asta, mister Boden?

-- Dacă am tăinuit pînă acum locul unde se află fratele dumitale, am făcut-o numai la insistențele medicilor, care găsesc că întîlnirea dintre dumneata și el ar fi putut dăuna sănătății lui. Orice emoții, chiar bucuriile, îi pot primejdui sănătatea.

– Nu te cred.

Boden oftă cu aerul unui om jignit pe nedrept.

– Trebuie să-nțelegi totuși că pentru un capriciu al dumitale...

– Capriciu? Dumneata numești capriciu dorința unei surori care vrea să cunoască soarta fratelui ei?

– Dacă-ți îndeplinesc dorința, pot să-i pricinuiesc un rău lui Aureliu, pentru care răspund în calitate de tutore. Dacă te refuz, îți trezesc mînia și suspiciunea, lucru care face să sufere bunul renume, cinstea și mîndria firmei noastre. Fie însă așa cum vrei dumneata. Ești majoră și ești sora lui Aureliu. Dumneata răspunzi de faptele dumitale. Am să-ți dau adresa lui Aureliu, numai cu o singură condiție: dacă pleci într-acolo, eu va trebui să asist la revederea voastră. La asta mă obligă datoria mea de tutore.

Jane nu voia în ruptul capului să plece împreună cu Boden, dar propunerea lui simplifica lucrurile: cu el va ajunge mai ușor și mai repede la fratele său, așa că nu se opuse.

– Întrucît această călătorie – continuă Boden – necesită cheltuieli mari și pierdere de vreme, și se face numai pentru satisfacerea unui capriciu... dorința dumitale...

– Am să suport toate cheltuielile – răspuse la rezezeală Jane – și nu numai pe ale dumatile, dar și cheltuielile lui mister Dottaler, care mă va însoți.

Boden strîmbă din nas. Din nou acest Dottaler! Dar el știa prea bine că Jane nu se dă bătută și fu nevoit să accepte.

– Să iau bilete pentru transatlantic? întrebă Boden.

– O să iau eu, și nu pentru transatlantic, ci pentru avion.

– Ești oare atît de grăbită? Asta o să coste scump.

– Pe mine o să mă coste, nu pe dumneata.

Boden căzu pe gînduri. Se cam temea să călătorească cu avionul, însă cu cît vor sosi mai repede la Madrass, cu atît va fi mai bine. Despre fuga sau „zborul” lui Aureliu nu știa nimic. Era ceva prea ciudat și de necrezut. Se prea poate ca Pearce să fi înnebunit într-adevăr! Deci este cu atît mai necesar să facă cercetări la fața locului.

– O să coste scump – repetă Boden – drumul e tare lung.

– Franța? Elveția? Italia? întrebă Jane.

– India – răspuse Boden.

– India! exclamă uimită Jane.

Da, nu era aproape. Fata chibzui puțin, apoi răspuse:

– Cu atît mai bine, o să angajez un avion de pasageri.

După plecarea lui Boden, Jane căzu pe gînduri. Iată, așadar, unde l-au trimis Boden și Haselon pe fratele ei. Și n-au făcut-o fără rost.. India! Cu clima ei îngrozitoare pentru europeni, cu friguri, ciumă, holeră, șerpi, tigri... Iată aproape tot ce știa Jane despre India.

Trecu în bibliotecă și începu să scoată din raft cărți care se refereau la această țară. Era atît de nerăbdătoare să afle, încît frunzărea la întîmplare paginile una după alta. Capul i se umplu de o sumedenie de cunoștințe. Totul era atît de complicat, neobișnuit, de neînțeles... Amestec de rase, amestec de triburi, limbi, dialecte, caste, religii... Arieni și hindușii cu pielea smeadă, dravidienii cu pielea cafenie și băștinașii cu pielea și mai neagră... Limbile ariene: hindusa, bengaleza, mahrați; iar cele dravidiene: telugu, tamil, tibeto-birmană... Peste două sute de dialecte... Castele: preoții brahmani, țăștrii – ofițeri, vaișii – negustori, industriașii și șudra – agricultori, cu diferitele lor subdiviziuni care se ridică la 2378... Caste de meserii moștenite din tată în fiu: doctori, cofetari, grădinari, olari, astrologi, măscărici, acrobați, poeți, vagabonzi, bocitori, cerșetori, cioclii, călăi, adunători de bălegar de vacă, toboșari... Și toți aceștia, de bună seamă, purtînd veșminte deosebite. Ce lume pestriță!... Brahmani, budiști, creștini, mahomedani... Nenumărate societăți și secte religioase... „Treizeci și trei de milioane de zei”, șase milioane de văduve... De ce atît de multe? Ah, iată de ce! Văduvele nu au dreptul să se recăsătorească. Printre ele se află o sută de

mii de văduve care încă n-au împlinit vârsta de 10 ani și trei sute de mii sub 15 ani... Văduvele umblă rase în cap, li se sparg brățările de sticlă de la mâini și de la picioare, iar rudele bărbatului le iau toate podoabele. O viață mohorită, ca într-o închisoare, un doliu veșnic... Multe văduve nu pot să îndure și se sinucid.

Despre India cea nouă, despre oamenii noi, femeile noi, cărțile pe care le avea Jane nu pomeneau nimic. Astfel că fata își făuri o imagine sinistră, închipuindu-și această țară ca un uriaș furnicar omenesc, plutind în haos. Și în mijlocul acestor trei sute de milioane de furnici negre, galbene și cafenii, se află pierdut undeva fratele ei...

Jane nici nu tresări măcar, ci zvîrli cartea cît colo și-l chemă la telefon pe Dottaler.

X. CERȘETORI FĂRĂ CĂPĂȚI

Ariel se sufoca. Picăturile de ploaie se amestecau cu broboanele de sudoare. Își dădea seama că nu mai are putere să zboare cu povara în spate. Trebuia să se odihnească.

În întunericul nopții zăriră deodată sub ei pădurea, iar lângă pădure, o întindere mai luminoasă – pesemne nisipuri.

Coborîră pe malul unui riuleț, sub un ficus, ale cărui rădăcini aeriene coborau de-a lungul trunchiului și alcătuiau la poalele lui o rețea întunecoasă de inele încolăcite. Mlădițe tinere de bambus creșteau jur împrejur. Era un colțișor ferit, unde puteau să se odihnească fără teamă de a fi văzuți de cineva.

Abia mai suflînd, Ariel dezlegă prosopul. Șarad sări din spatele lui și îndată căzu în genunchi, căutînd să-i îmbrățișeze picioarele și înălțîndu-i osanale ca salvator al său.

Ariel zîmbi trist și, ridicîndu-l de jos pe băiat, zise:

– Eu nu-s Dumnezeu, Șarad. Amîndoi sîntem niște fugari nenorociți și zdrențăroși. Hai să ne culcăm aici și să ne odihnim. Am ajuns prea departe.

Băiatul fu puțin dezamăgit de explicațiile lui Ariel. Se bucurase atît de mult că prietenul lui era Dumnezeu! Dar se simțea prea obosit ca să chibzuiască la toate astea.

Se băgară în desișul rădăcinilor, fără să se mai gîndească la șerpi și la tot soiul de insecte; Ariel puse grijuliu sub capul lui Șarad prosopul împăturit și băiatul adormi îndată.

Cu toată oboseala, Ariel nu putea să închidă ochii, fiind prea tulburat.

Vîntul alungase norii. Pe cer scînteiau stele mari. Luna apunea dincolo de sprînceana întunecată a pădurii. Nori albi și ușori treceau prin fața sa, ca într-o incantație nocturnă. De undeva, de aproape, poate dintr-o grădină, venea miros de flori, plăcut și dulceag, o mireasmă necunoscută. Îți pătrundea parcă în suflet, trezindu-ți neliniștea la gîndul c-ar fi cu puțință să se ivească în preajmă oameni.

O nouă pală de vînt smulse vîlul alb de ceață care învăluia pămîntul.

Și, spre nemulțumirea sa, Ariel văzu că au poposit într-o regiune foarte populată. Dincolo de fișia de nisip străluceau, ca un oțel negru, undele rîului. Luminile bărcilor legate la chei se oglindeau în apă tremurînd și se părea că tot întunericul nopții se strînsese în frunzișul des al copacilor de pe celălalt mal. Luna se ascunse în spatele pădurii. Și numai o stea mare, poate chiar planeta Jupiter, întocmai ca un străjer al nopții printre nenumărate stele mici ce spuzeug cerul, veghea pămîntul adormit.

Priveliștea asta calmă avu darul să coboare pacea în sufletul lui Ariel, care se lăsă furat de somn. Ținînd în mîna sa mîna caldă a lui Șarad, Ariel adormi sprijinit de rădăcinile încolăcite ca niște șerpi.

În somn văzu aieva alte țări, meleaguri dragi și necunoscute, unde, sub bolta limpede a cerului, zilele se aseamănă cu privirile unor ochi larg deschiși, iar nopțile, cu umbre sfoase, tremurătoare pe sub genele lăsate. Sau poate citise despre asta? În cartea vieții sau poate în cartea unui poet bengalez? Era un vis al visului.

Simțînd niște împunsături în ochi, Ariel îi deschise și văzu un copac bătrîn, djambol, cu frunzișul învăluit în pînza subțire a ceței de dimineață, prin care răzbăteau razele roșii ale soarelui ce se ivise la răsărit. Scînteieri de aur revărsa cerescul astru peste desișurile de bambus.

De undeva, din stînga, răsună un cîntec și Ariel întoarse capul într-acolo. Printre trunchiurile copacilor se zărea un iaz înconjurat de cocotieri; o scară de piatră cobora în apă.

Acolo, la iaz, un om gras săvîrșea abluțiunea de dimineață. Își astupa urechile și se cufunda în apă de atîtea ori cît prevedea ritualul. Alături de el, un brahman, care, pesemne, se temea să nu fie spurcat chiar în undele acestea limpezi, înlătură cu mîinile amîndouă frunzele ce pluteau la suprafață, și-apoi se scufundă dintr-o dată. Un al treilea nu se hotăra să intre în apă. Se mărginise doar să-și moaie prosopul și-acum și-l storcea deasupra capului. Unii coborau agale treptele, alții, bolborosindu-și rugăciunea de dimineață, se aruncau în iaz de sus, de pe treapta cea mai înaltă. Pe mal, unii își frecau de zor trupurile albe, alții își schimbau rufăria netezindu-și cutele, iar alții culegeau flori în luncă.

Departate, în celălalt capăt al iazului, niște rațe prindeau moluște și își ciuguleau penele.

Ariel crezuse c-a nimerit în junglă, și cînd colo în jurul lui mișunau oameni!

Albinele începură să zumzăie în văzduh, se auzi glasul păsărelelor, iar dinspre rîu răzbătură frînturi de cîntec. Șarad tot mai dormea.

Ariel luă dintr-o băltoacă o bucățică de lut și-și frecă fața, gîtul, mîinile și picioarele.

Undeva, poate într-un templu, bătu un gong. Sunetul acesta cunoscut îl trezi pe Șarad. El se ridică repede în capul oaselor, privind nedumerit în jurul său: văzu locuri noi și necunoscute și pe tînărul de culoare ciocolatie care-i zîmbea.

Șarad se sperie și fu cît pe-aci să izbucnească în plîns.

– Nu-ți fie frică, Șarad, eu sînt – îi spuse cu blîndețe Ariel.

Băiatul se prosternă dinaintea lui. În ajun, Ariel zburase, iar astăzi, dintr-un alb, se transformase într-un dravidian cu pielea de culoare închisă. Numai un zeu putea săvîrși asemenea minune!

– Scoală-te, Șarad, și privește! N-am făcut altceva decît să mă mînjesc cu lut, ca să nu atrag atenția oamenilor cu pielea mea albă. Să-ți intre bine în cap, sîntem amîndoi niște cerșetori care batem drumurile și cerem de pomană.

– Batem drumurile? Da' de ce să nu zburăm? E așa de bine să zbori!

– Păi dac-o să zbor, o să mă prindă ca pe o pasăre și o să mă închidă în colivie.

– Să-i prefaci tu pe ei în păsări și-n ciini, dada! exclamă Șarad.

Ariel rîse și dădu din mîină:

– Să mergem, Șarad!

Ieșiră din ascunzătoarea lor și porniră pe drumul desfundat de ploaia ce căzuse peste noapte. În soarele dimineții, băltoacele străluceau ca aurul vechi.

De-a lungul drumului se întindea un gard țepos, din seor, iar în spatele lui, un iaz nu prea mare, pe fața căruia pluteau plante acvatice. Un om cu pielea neagră, bărbos, stătea cufundat în apă pînă la brîu și-și curăța dinții cu o crenguță ruptă. Se uita nepăsător la Ariel și la Șarad și își văzu mai departe de treabă.

Pe drum se ivi un cabulival înalt – locuitor din munții îndepărtați – învăluit într-o mantie largă. Ducea în spate un sac mare, iar în mîină un coș cu struguri, stafide și nuci. Omul se grăbea s-ajungă la piața din sat.

Ariel și Șarad se dădură la o parte din calea lui, ca niște paria, se așezară în genunchi și începură să cînte.

Cabulivalul lăsă jos coșul și le aruncă celor doi cerșetori un ciorchine de strugure. Băieții se ploconiră pînă la pămînt. După ce omul se îndepărtă, Șarad dădu fuga, înșfăcă lacom strugurele și i-l aduse lui Ariel.

Înhămat la o căruță ce scîrțîia din toate încheieturile, trecu agale un bivol. Pe grumazul animalului ședea cocoțat un băiețandru în pielea goală, ras în cap, doar cu un smoc de păr la ceafă. Bătrînul culcat în căruță, văzîndu-i pe cerșetori, le aruncă o turțiță de orez.

– Iată-ne sătui! zise Ariel.

După ce mîncară, se așternură la drum. În fața lor, dintr-un crîng de guavi, se ițeau colibe acoperite cu iarbă și lipite cu lut. În piața largă din mijlocul satului tîrgul era în toi. Vînzătorii de fructe, brînză, apă rece, ghirlande de flori, pește, flori uscate strigau trecătorii în gura mare, iar copiii, pe jumătate goi, se îmbulzeau în jurul vînzătorilor de jucării – fluier de din frunză de palmier, bețișoare vopsite în diferite culori, pocnitoare de lemn, păpuși de sticlă.

Sub un bael [soi de copac în India] ședea un bătrîn slăbănog, un adevărat schelet, cu țeasta înfășurată într-un turban uriaș de hindus, și cînta din fluier, umflîndu-și obrazii. Din coșul aflat lîngă el, șerpîi se înălțau, legănîndu-și capetele.

La o distanță destul de mare, mulțimea făcuse cerc în jurul acestui îmblînzitor de șerpi. Un băiețaș firav trecea prin fața spectatorilor cu un căuș de lemn, și țărani lăsau să cadă înăuntru monede mărunte, ce nu depășeau o anna [subdiviziune a rupiei, 1 rupia = aprox. 42 anna]. Rupiiile umflau doar buzunarele țărănilor avuți.

Alături se afla un alt îmblînzitor de șerpi, un bărbat gras, cu barba neagră. Cîntînd dintr-un fagot lung, lărgit la un capăt, el își umfla așa de tare obrazii, mai-mai să-i plesnească.

Femeile, purtînd sari pestrițe și ceadrahe, cu brățări sunătoare la mîini și la glezne, se îmbulzeau în jurul vînzătorilor de șaluri și țesături viu colorate.

– Preabunii mei stăpîni, fie-vă milă de mine! Și domnul să v-ajute! Dați-mi și mie o fărîmă din belșugul vostru – se tînguia un cerșetor orb, ținînd în mîină un căuș de lemn.

Se mlădiau acrobații și cîntau cerșetorii, răsunau flaute și bubuiau tobele, behăiau caprele și răgeau măgarii, țipau copiii...

– Ceai-ciuri-ceai? [N-ai nevoie de brățară, n-ai? (n.a.)] le îmbia pe femei, cu glas cîntat, un vînzător de brățări de sticlă și aramă.

Lui Șarad i se aprinseseră ochii. Îl trăgea de mîină pe Ariel către pîlcul de copii, strînși roată lîngă jucărioarele acelea sărăcicioase. Băiatul privea cu jînd la o fetiță care, uitînd de tot ce e pe lume, sufla de zor într-un fluier roșu ce-i fusese cumpărat chiar atunci.

Ariel era atît de uimit de această priveliște, întocmai ca și Șarad. După liniștea de mormînt și monotonia vieții din Dandarot, lumina asta orbitoare. zgomotul, culorile vii și pestrițe, forfota mulțimii, vîntul fierbinte care flutura șalurile, poalele sariilor și

ceadrahlelor, steagurile, frunzele copacilor, toate îi trezeau în suflet un simțămînt tulburător, necunoscut pînă atunci, și îl amețeau. Ca și Șarad, era năucit de viața ce se dezvăluia înaintea ochilor săi!

Acoperind toate celelalte zgomote, dinspre drum se auzi deodată claxonul ascuțit al unui automobil. Trecînd încet prin mulțime, o mașină stropită de noroi înainta spre piață. Înăuntru se aflau cîțiva sahibi englezi, în costume albe, europenești.

Ariel își recăpătă brusc întreaga-i prudență și strînse cu putere mîna lui Șarad.

Automobilul se opri. Doi sahibi cu aparate fotografice în mînă își făcură loc printre oameni, iar aceștia se dădură respectuos la o parte în fața lor, lăsînd la mijloc o trecere largă. Ei se îndreptau spre Ariel.

„Sîntem urmăriți!” se gîndi cu groază tînărul și-l trase pe Șarad spre pădurice. Dar nu era atît de ușor să te strecuri prin mulțimea aceea deasă, iar sahibii se aflau foarte aproape de ei, iscodind cu privirile în toate părțile, ca și cum ar fi căutat pe cineva.

Ariel îl înșfăcă pe Șarad și se ridică în aer.

Explozia unei mașini infernale n-ar fi provocat o învălmășeală mai mare. Toată piața deveni parcă un singur om, un singur țipăt de uimire și de groază. Mulți se trînteau jos, acoperindu-și capul cu veșmintele sau cu palmele. Îmblînzitorul de șerpi scăpă fluierul lung din mînă, instrumentul căzu în coș, iar șerpii, sîsîind, o porniră tîrîndu-se care încotro. Scările vii, formate de acrobați, se prăbușiră ca niște căsuțe de carton. Un frizer își lăsă clientul și, ținînd foarfecele și pieptenele în mînă, sări în apă. Oamenii se îmbrînceau, se înghesuiau unii într-alții, răsturnau coșuri, corturi, se vîrau sub căruțe. Băiețandrii strigau în gura mare, băteau din palme și fluierau.

Sahibii rămaseră în picioare, cu gura căscată, cu fețele înmărmurite.

Cînd învălmășeala se mai potoli, unul dintre sahibi, mister Lynton, îi spuse însoțitorului său:

– Acum, mister, n-o să mai puteți nega levitația.

– India este cu adevărat o țară a minunilor – răspunse acesta – dacă... dacă... n-am fost victimele unui hipnotism în masă. Ce rău îmi pare că n-am reușit să fotografiez zborul! Dar am fost atît de uluit...

XI. CĂRȚILE SÎNT DATE PE FAȚĂ SAU DOI INDIVIZI DE ACEEAȘI TEAPĂ

Mister Lynton trimise ziarului din Madrass un articol referitor la neobișnuita întîmplare, la care asistaseră cîteva sute de oameni.

Articolul fusese tipărit cu o adnotare din partea redacției:

„Corespondentul nostru special, care se afla de față, a stat de vorbă cu martori oculari, iar aceștia au confirmat faptele reproduse în articolul lui mister Lynton. Se vede că avem de-a face cu o scamatorie dibace sau cu un nou aparat de zburat, fără aripi. Se fac cercetări pentru dezlegarea misterului. Identitatea omului zburător și a băiatului ce-l însoțește n-a putut fi stabilită.”

Această știre a fost tipărită și de alte ziare și a dat naștere la discuții aprinse și controversate. Ziarele indiene ale Societății religioase progresiste „Biuno-Samadj” își băteau joc de naivitatea celor creduli, scriind:

„Poate oare un om cu mintea întreagă, un om al secolului douăzeci, să creadă că un tânăr oarecare. în miezul zilei și sub ochii unei mulțimi imense, fură un copil, cum ar fura uliul un pui, și-și ia zborul împreună cu el?”

Trebuie adăugat că majoritatea martorilor oculari erau convinși că tânărul răpise copilul.

Dar ziarele și revistele sectelor brahmane conservatoare „a drept-credincioșilor” foloseau această întâmplare neobișnuită pentru a mai ațîța fanatismul religios. Ele scriau despre marile taine ale yogilor, despre levitație, despre minuni, prezentându-l pe tânărul necunoscut un fel de nouă întruchipare dumnezeiască, pogorită pe pământ pentru a mai întări religia care-și pierdea din forță și a-i rușina pe cei necredincioși.

Ziarele teozofice engleze se abțineau de a-și exprima părerea, așteptând directivele centrului londonez. Redactorii însă erau de părere că ar fi în interesul stăpînirii engleze în India și ar fi mai util să susțină versiunea referitoare la minune. Discuțiile și neînțelegerile iscate în sînul populației indiene erau, în orice caz, un fenomen „pozitiv”: cu cît în mijlocul poporului dăinuie mai multe neînțelegeri și discordii, cu atît e mai ușor să-l conduci.

Ragupati, un mare savant bengalez, fiind întrebat de „Bramo-Samadj”, evită să dea un răspuns precis. „Un savant își poate exprima părerea numai asupra acelor fapte pe care el însuși le-a putut verifica în condițiile existente. Pot doar să spun că n-am avut niciodată prilejul să fiu martor al unei levitații și știința contemporană nu poate da nici un fel de explicații ipotetice referitoare la posibilitatea unor asemenea fenomene.”

Cînd Bharava-Pearce citi această însemnare cu privire la întâmplarea din piață, se luă cu miinile de păr.

„Sînt Ariel și Șarad! Poftim de vezi unde au zburat ei!” Și Pearce se gîndi cu groază la scandalul pe care îl va face Bronlow.

Și, într-adevăr, furtuna nu se lăsă mult așteptată.

În aceeași zi, mister Bronlow veni la Pearce. Era atît de furios, cum Pearce nu-l văzuse încă niciodată pe maimarele teozofilor indieni.

Bronlow fu cît pe-aci să-l bată pe Pearce, îl amenință că-l va da afară de la Dandararat, îl numi gură-cască și tontălău.

– Ți-ai luat răspunderea asupra dumitale. Acum dumneata să dai socoteală! Unde ți-este mult lăudatul lanț de hipnotism, cu care îl țineai legat pe Ariel, mai strîns decît cu un lanț de fier? Ce-o să-i spunem acum lui Boden și Haselon? Ce-o să răspundem centrului londonez? Cum o să facem față vîlvei stîrnite în ziare? Să scăpăm din mîină un atu ca ăsta!

Cînd Bronlow obosi să tot strige atîta și se mai liniști puțin, Pearce îi zise:

– În schimb știm acum, dacă nu locul exact, cel puțin regiunea în care se află Ariel. El n-a zburat chiar atît de departe cum m-am așteptat. Se vede că, avîndu-l în cîrcă pe Șarad, Ariel n-a putut să zboare prea repede, iar pe Șarad n-o să-l părăsească, așa c-o să pun eu mîina pe ei...

– O să-i prindem – îl întrerupse Bronlow – o să prindem noi păsărelele care au zburat din colivie, dar pentru asta ar trebui ca pe toți cei care-o să-i trimitem pe urmele lor, să-i transformăm în oameni-zburători ca Ariel, or, așa ceva este cu neputință.

– Totuși, oamenii prind păsări cu ajutorul capcanelor, în care pun de mîncare – îi replică Pearce. Ariel și Șarad trebuie să bea și să mănînce. De va fi nevoie, vom trimite sute de oameni, vom făgădui răsplată țăranilor, vom da de știre la toată populația. Trebuie să recunosc că Ariel m-a mințit, m-a tras pe sfoară. De asta sînt vinovat. Dar cine ar fi crezut că el știe să se prefacă atît de bine? Vina este a mea, recunosc, și n-o să preget o clipă să dau din propriul meu buzunar, ca să-mi îndrept greșeala. O să ne-ajute Boden și Haselon. I-am și anunțat și am primit o telegramă că Boden vine aici cu avionul. Iar cînd Ariel și Șarad au să se afle din nou în mîinile noastre, nu va fi greu să mituim ziarele și martorii oculari și să dăm acestei întîmplări un caracter mistificator de știre senzațională de ziar. După o bucată de vreme, cînd toate astea vor fi date uitării, atunci...

– Atunci o să-l prezentăm publicului pe Ariel și o să deșteptăm iarăși în mintea oamenilor această istorie. Nu, omul zburător nu mai poate aduce nici un folos Dandararatului. Ariel și Șarad trebuie prinși, numai pentru ca să nu răsufle nimic despre Dandararat, să nu se afle ce și cum despre școala asta a noastră, căci ar putea fi închisă, iar noi...

– Iar noi duși pe banca acuzaților? Nădăjduiesc că lucrurile nu vor ajunge pînă acolo. Londra se va opune. Aceasta l-ar compromite nu numai pe viceregele Indiei, dar și guvernul din metropolă. La urma urmei, care sînt scopurile pe care le urmărește

Dandaratul? A cui voință o îndeplinim noi? Oare dumneata ți-nchipui că eu am să tac dacă voi fi dus în fața judecării?

– Ai să taci.

– Am să dau toate cărțile pe față.

– N-ai să faci asta, Pearce!

– Ba am s-o fac! N-o să mai am ce pierde. Și Londra n-are decît să afle. Voi da în vileag lucruri pe care lumea întregă aflîndu-le va rămîne mută de uimire...

– Nu uita, Pearce, că ai în spatele dumitale niște afaceri destul de murdare, pe care le-ai săvîrșit înainte de a găsi azil la Dandarat. Ai fost scăpat de ocnă, în nădejdea că te vei arăta un executant tăcut și supus.

– Am fost scăpat de ocnă ca să fiu acum trimis din nou acolo pentru crimele altora? Dumneata, chiar dumneata, propovăduitorul dragostei, modestiei și bunătății, dumneata crezi că eu nu-ți cunosc cariera? Fii liniștit: știu anumite lucruri care te privesc... Fără să mai vorbesc de activitatea dumitale atît de utilă, pe care ai dus-o la Dandarat. Cîți copii au fost furați din ordinul dumitale? Cîți au fost omorîți, schilodiți, cîți și-au pus capăt zilelor? Toate astea eu le-am notat. Și pentru toate astea trebuie să răspund numai eu? Doar eu singur?

Un timp se uitară în tăcere unul la celălalt, ca doi cocoși înainte de a se încăiera.

Dar rațiunea triumfă. Bronlow îl bătu familiar Pe Pearce pe umăr și, zîbind batjocoritor, îi spuse:

– Sîntem amîndoi de aceeași teapă! Hai să nu ne mai certăm. Trebuie să căutăm o ieșire din această situație, Bharava-babu...

– Trebuia mai de mult să-mi vorbești așa! exclamă Pearce.

– Cît despre Ariel, cred că cel mai bun lucru ar fi să isprăvim cu el.

– Da, să isprăvim – preciză Pearce.

– Atunci cînd o să-ncapă din nou pe mîna noastră.

Și începură să discute planul acțiunilor lor viitoare.

XII. PASAGERII CLANDESTINI AERIENI

Ridicîndu-se deasupra pieței, Ariel zbură spre crîng. Tîmplele îi zvîcneau. Șarad îi îngreua brațele și zborul devenea din ce în ce mai anevoios. Ca să poată respira în voie, Ariel zbura stînd aproape orizontal și strîngîndu-l pe Șarad la piept.

Tinărul se străduia să se mențină deasupra pădurii, evitînd locurile deschise. Curînd însă, pădurea se sfîrși. Pînă hăt-departe, în zare, se întindeau ogoarele. Ici-colo se înălțau coșuri de fabrici.

Ariel și Șarad vedeau cum țărani care munceau pe cîmp își ridicau capetele și rămîneau cu gura căscată de uimire, alții cădeau la pămînt sau o rupeau de fugă. Pe Șarad, lucrul acesta îl distra nespuse de mult. Băiatul scotea limba la ei, își bălăbănea picioarele, în vreme ce Ariel nu se gîndea decît dacă îl vor ține puterile să ajungă la pădurea ce se deslușea în depărtare.

Deodată Ariel auzi în spatele său bîzîitul unei albine uriașe. Privind în urmă, văzu un avion care se apropia zburînd destul de jos și nu prea repede. Să fie oare următorii săi? Se gîndi să se lase la pămînt ca o piatră, dar, chibzuind mai bine, își dădu seama că Pearce nu l-ar fi urmărit din avion, și-apoi cum ar fi putut să-l prindă în aer? Totuși, avionul putea fi trimis de Pearce. Și dacă cei dinăuntru vor începe să tragă asupra lui?

În timp ce Ariel se gîndea la toate acestea, avionul se apropiase mult de ei. Pilotul, bineînțeles, îi văzuse; atunci lui Ariel îi veni deodată ideea să se înalțe mai sus și să lase aparatul să zboare pe sub el.

Pe cînd avionul trecea pe sub ei, Șarad îi strigă:

– Dada, coboară pe aripă!

Din pricina zgomotului, Ariel nu auzi vocea prietenului său, dar și el se gîndi în aceeași clipă să se lase pe aripă. Aici erau la adăpost de gloanțe, în caz că cei din avion ar fi încercat să tragă asupra lor. Zburînd mai repede, Ariel coborî pe fuzelaj, ținîndu-l zdravăn pe Șarad.

De-abia după ce băiatul se prinse de o proeminență a aparatului, Ariel mai slăbi strînsoarea brațelor, iar apoi se așeză și el pe aripă, din care pricină aeroplanul se înclină ușor într-o parte. În sfîrșit, Ariel putea să se odihnească, dar din prudență, după ce își liberă trupul de povoaară, zbură deasupra lui Șarad și se legă de băiat cu prosopul. Acum își urmau drumul ca doi pasageri clandestini aeriени.

Șarad era entuziasmat. În sfîrșit simțea sub el un teren solid. E drept că suprafața metalică se încinsese la soare și îl frigea, dar cu lucrul acesta se împăca mai ușor. Principalul era că zburau spre miazănoapte, în Bengal, urmînd țărmlul golfului Bengal. Minunat! Puteau să zboare departe fără să-și irosească puterile. De bună seamă că era un avion de pasageri de pe linia Madrass-Calcutta.

Pe Ariel îl neliniștea un singur gînd: ce vor face pasagerii cînd vor da cu ochii de el și de Șarad? Și de aceea stătea mereu la pîndă.

Nu trecu mai mult de o jumătate de oră și din cabină se ivi un cap, cu caschetă de pilot și ochelari. Ariel îl urmări îngrijorat. Nu cumva o s-apară și o mîna cu un

revolver? Dar capul dispăru repede sub aripă și nu se mai arătă. Poate că oamenii discutau între ei și desigur că pilotul și-a dat seama de zdruncinătura și de creșterea greutateii aparatului.

La orizont se ivi un far, apoi cupola rotundă a observatorului. Era o priveliște foarte cunoscută... Și, deodată, Ariel scoase un țipăt: recunoscuse Madrassul.

Tînărul nu avea nici un fel de experiență în viață și nici un fel de cunoștințe practice. Vai, cât de amarnic se înșelase! Avionul nu zbura spre nord, ci spre sud, spre Madrass! Totul era pierdut! Oceanul se afla în stînga. Cum de nu-și dăduse seama de lucrul acesta?

Ariel îl înșfăcă pe Șarad, care habar n-avea de nimic, și se năpusti în jos. Din fericire, sub ei creștea un desiș de bambus și trestie.

Asurziți de urletul motoarelor, un timp nu se auziră unul pe altul. Și numai cînd huruitul acela din urechi se mai potoli, Ariel îi explică lui Șarad de ce părăsise în chip atît de neașteptat avionul.

– Acum o să fim cu mai multă băgare de seamă. O s-așteptăm ceața sau amurgul și o să coborîm pe furiș pe avionul care zboară spre nord. Altă dată n-am să mai greșesc.

Le era foame, dar la Dandarar fuseseră obișnuiți să îndure foamea. Șarad mestecă mlădițe tinere de trestie. Temîndu-se să nu cadă în mîinile dușmanului, fugarii nu mai ieșiră din adăpostul lor.

Spre seară, cerul fu acoperit de ceață. Noaptea plouă, iar spre dimineață se lăsă o negură deasă. Și deodată se auzi huruitul motoarelor. Ariel și Șarad înșfăcară cu nădejde prosopul și se ridicară în văzduh. Numai că era foarte greu și-n același timp primejdios să se așeze pe aripă, mai ales pe ceață. Puțin a lipsit ca avionul să nu-i lovească, dar Ariel se zvîrli într-o parte și își continuă zborul. Încordîndu-și toate puterile, îl ajunse din urmă.

Cînd în sfîrșit îl ajunse, Ariel coborî lin pe aripă și aparatul se înclină ușor.

Zburară aproape toată ziua, îndurînd arșița, răbdînd de sete și de foame, dar cu fiecare ceas, cu fiecare clipă, avionul îi purta tot mai departe de Dandaratul cel îngrozitor și de cumplitul Pearce.

Spre seară se dezlănțui furtuna. Avionul era aruncat de colo-colo. Cădea mereu în golurile de aer și apoi se ridica din nou pe crestele talazurilor aeriene.

O zguduitură violentă și Ariel și Șarad fură zvîrliți de pe aripă. Tînărul nu mai avu putere să ajungă din urmă avionul și începu să coboare spre pămînt.

– De data asta am zburat departe, Șarad spuse Ariel.

XIII. VISHNU ȘI PARIA

Pe cînd se aflau încă în văzduh, zăriră ruinele unei clădiri lungi, fără acoperiș. Ariel și Șarad coborîră pe un morman de pietriș, într-una din încăperi, sperînd un stol întreg de lilieci care se cuibăriseră prin unghere. Liliecii zburară îndelung ș-apoi se liniștiră. Fugarii își găsiră și ei un locșor ferit de ploaie și vînt și adormiră îmbrățișați.

În zori, Ariel se deșteptă cel dinții, străduindu-se să nu-l trezească pe Șarad, se tîri printr-o gaură din perete, ieși afară și privi în jur.

Soarele încă nu răsărise. Smocuri de ceață ușoară se învălătuceau deasupra pămîntului ca niște năluci nocturne, speriate de boarea dimineții. Picături mari de rouă acopereau plantele. Ruinele acestei clădiri ciuntite dădeau locului o înfățișare tristă. Lipsit de frumusețe, așatul își răsflora rădăcinile-i groase și încîrligate prin crăpăturile ce se căscau în zid, ale cărui resturi se înălțau ici-colo, risipite printre tufișurile în floare. Doi stîlpi aproape năruiți arătau că zidul acela fusese cîndva o poartă. Din dreptul lor pornea pe malul rîului o alee de șîșu. La umbra deodarilor seculari puteai desluși niște movilițe ce semănau cu mormintele. În ceață se zărea scînteind iazul, cu malurile desfundate de ploi. Apa din el se scurgea în pîrîiașe, iar fundul lui adăpostea rădăcinile unui coriandru. Mireasma florilor de coriandru umplea toată grădina. Dincolo de livadă se întindea un ogor mare, semănat cu porumb, la marginea căruia se afla o colibă cu acoperiș de paie. Pereții de lut se înnegriseră din pricina ploilor.

Zorile împurpurară ceața. Păsările începură să ciripească, cuiburile de ciori prinseră viață. Prima rază de soare aprinse briliante în roua de pe frunzișul tufelor. Ariel privea ca vrăjit bobîțele scînteietoare, dar ele dispărură dintr-o dată. Soarele cel lacom le sorbise. Băiatul își simți sufletul cuprins de tristețe. Frumusețea și bucuria sînt atît de trecătoare... Așezîndu-se pe o piatră, rămase dus pe gînduri.

Zgomotele și foșnetul zilei care se trezea îl împiedicau să se concentreze.

Din coliba aflată dincolo de lanul de porumb ieși un bătrîn, îmbrăcat numai într-un dohti; cîntînd încetișor, el își începu de dimineață munca pe care-o făcea zilnic: lipea casa cu lut.

Nu trecu mult și în pragul colibei se ivi o fetișcană purtînd un sari albastru, care cîndva fusese siniliu. Părul ei negru era împletit în cozi. Ținea în mîini o tavă de aramă și un ceaunaș. Vasele ce le purta și brățările ce-i împodobeau mîinile și picioarele sunau la fiecare pas.

Fata se uită speriată spre ruine, lucru care începu să-l îngrijoreze pe Ariel. Oare nu cumva oamenii aceștia au văzut în ce chip a coborît el împreună cu Șarad?

Copila se apropie de rîu și începu să frece vasele cu nisip.

– Vino la mine, dragul meu! auzi Ariel un glas duios și tresări. Întorcîndu-se către celălalt mal, văzu prin perdeaua de ceață ce se rărea mereu un tînăr stînd cufundat pînă la brîu în apă, iar pe mal, un bivol uriaș, cu ochii blînzi și liniștiți. Răspunzînd parcă la chemarea tînărului, bivolul oftă zgomotos și intră agale în iaz, stîrnind cu pieptu-i lat valuri-vălurele. Și tînărul începu să-l spele cu sîrg, iar animalul fornăia de plăcere și dădea încet din cap.

Oare nu tînărul îi spusese bătrînului și fetei să privească spre ruine? Băiatul și fata se uitau într-adevăr unul la altul, dar nu schimbă o vorbă.

După ce spălă taurul, tînărul îl scoase din iaz, privi spre fată și, pocnind animalul cu palma peste pielea-i lucioasă, porni pe cărarea năpădită de iarbă. Fata îl însoți cu privirea pînă cînd dispăru în pădurice.

– Dada! Ariel-dada! Unde ești? răsună glasul lui Șarad.

Trezindu-se și negăsindu-l pe Ariel, copilul se speriasă și dăduse fuga în curte.

– Ah, ești aici, dada! Mi-e foame, dada! Mi-e tare foame!

Ariel văzu cum fata, în clipa în care-l zări pe Șarad, scăpă din mînă ceaunașul și, lăsînd baltă vasele, o rupse la fugă spre colibă. Poalele sariului ei fluturau în vînt, dezvelindu-i picioarele arse de soare și puternice, în vreme ce mînecele se loveau cînd de umeri, cînd de spate, iar brățărilor zăngăneau zgomotos. Bătrînul aruncă o privire fetei, apoi și el, curățîndu-și palmele de lut, se grăbi să intre în colibă.

– Iacă ce-ai făcut, Șarad – zise Ariel, ridicîndu-se din spatele unei tufe. Ne-au văzut!

– Iartă-mă, dada, dar m-am speriat așa de tare cînd nu te-am mai găsit lîngă mine!

– Încotro acum? Să fugim? Să zburăm?

– Cum vrei tu, dada – răspunse supus Șarad – da' mie mi-e o foame... Niciodată n-am fost așa de flămînd. Îmi tremură și picioarele. Ieri n-am mîncat nimic, nici aseară și nici alaltăseară... Poate c-o să găsim la ei un pumn de orez.

„Nu prea-mi vine să cred ca-n pustietatea asta să dăm peste agenții lui Pearce. Și, la urma urmei, oricînd pot scăpa luîndu-mi zborul. Șarad are dreptate, trebuie să le cerem țaranilor ăstora ceva de mîncare” – se gîndea el. Și lui îi era foame și se simțea istovit. Cu trupul stors de vlagă nici nu poți zbura.

În vreme ce el chibzuia la toate astea, ușa colibei se deschise și în prag apăru bătrînul. Ținea în mînă o tavă de lemn, cu două castronașe, iar la subsuoară strîngea o rogojină. În spatele lui se ițea fata, într-un sari nou, roșu, cu o cunună de flori în mîini. Pășeau cu un aer solemn prin marginea lanului de porumb, îndreptîndu-se spre ruine, bătrînul înainte, iar fata în urma lui.

Ținându-se de mînă, Ariel și Șarad așteptau în tăcere să vadă ce se va întîmpla.

Cînd au ajuns la vreo 70 de pași de ei, bătrînul se opri. Fata îi luă de sub braț rogojina, o întinse pe pămînt, iar bătrînul puse tava jos pe ea. Apoi amîndoi se închinară în fața lui Ariel.

– Te salutăm, trimis necunoscut al cerului! Îngăduie nepoatei mele s-atingă cu fruntea picioarele tale. Binecuvîntează-ne! Cel care-i mai presus de oameni nu se poate spurca în apropierea renegaților, și dacă nu merităm binecuvîntarea ta, atunci dăruiește-ne bucuria și primește de la noi aste bucate, pe care ți le-am adus cu toată dragostea.

Ariel nu înțelese dintr-o dată de ce bătrînul îi acordă atîtea onoruri. Iar Șarad, fără să-și dezlipească privirea-i lacomă de la tavă, își tot înghiontea prietenul în coastă, șoptindu-i:

– Hai, dada! Uite, văd orez prăjit și lapte!

Ariel se apropie de bătrîn. În același timp, bătrînul și nepoată-sa se îndepărtau de-a-ndăratelea.

– Vă mulțumesc, oameni buni – răspunse Ariel, ajungînd în dreptul tăvii ce se afla pe pămînt. De ce fugiți de noi? O să împărțim cu plăcere împreună cu voi gustarea de dimineață. Șarad, ia tava și rogojina și du-le în casă! Apoi adăugă mai încet: Dar nu cumva să mănînci pînă nu-ți dau eu voie!

Bătrînul și nepoată-sa se opriră locului, făcînd temenele într-una. Cînd Ariel și Șarad se apropiară, fata se îmbujoră la față și, cu mîini tremurînde, îi întinse lui Ariel cununa, bolborosind ceva, copleșită de tulburare.

Băiatul își plecă fruntea în semn de salut, luă ghirlanda din mîinile ei și și-o anină de gît.

Cînd ajunseră aproape de colibă, bătrînul, cu fața strălucind de bucurie, dădu ocol casei și își pofți oaspeții pe o terasă. Zidul care dădea pe verandă era înnegrit de fumul torțelor.

Fata așternu rogojina. Șarad lăsă tava jos și cu toții se așezară în jurul ei.

– Lolita, adu melasă, fugi și mai adu orez – spuse bătrînul. Dar fata îl privea ca vrăjită pe Ariel, iar acesta se uita la ochii ei mari, căprui, încercănați de funingine. Lolita! repetă bătrînul.

Copila tresări și se ridică repede să îndeplinească porunca.

– Rogu-vă, primiți bucatele din mîinile unui sclav nevrednic.

Șarad n-așteptă sa mai spună a doua oară, iar prietenul său începu și el să mănînce cu poftă.

– Păcat că orezul nu-i puțin mai acru, dar n-avem suc de mango verde – continuă bătrînul.

Aici, prin preajmă, cresc copaci mango – și arată cu mîna –; numai că vezi, mi-e tare greu s-ajung la fructe.

Ariel se uită în direcția unde arăta bătrînul.

– Spune-mi, babu, care-i numele tău? îl întrebă el pe moșneag.

– Nizmat – răspunse acesta, tulburat că oaspetele îi spusese tată.

– Dar pe-aproape mai sînt și alți oameni? întrebă Ariel.

– Dincolo de crîng locuiește tînărul Ishvar cu mama lui, bătrînă și oarbă.

„Pesemne că pe el l-am văzut adineaori – se gîndi Ariel. Dinspre partea lui n-am de ce să mă tem, e un băiat bun, doar vorbea atît de blînd cu bivolul său!”

Ariel măsură din ochi distanța pînă la copac și zise:

– Îndată am s-aduc cîteva poame.

Și, fără să se mai scoale în picioare, așa cum ședea jos, se ridică în aer: după ce se înălță mai sus decît casa, o luă în zbor spre copaci.

Un sentiment de negrăită ușurare puse stăpînire pe el.

Era întîia dată cînd zbura fără nici un fel de povară. Băiatul fu cuprins de o veselie atît de mare, că-i venea mai-mai să cînte și să facă tumbe în aer. Pluti deasupra unui bătrîn djambolean și-apoi, scufundîndu-se parcă în văzduh, rupse din zbor cîteva frunze și începu să le arunce, încîntat de joaca lui. Pe urmă se apropie de mango, dădu ocol frunzelor lui mari și grele, coborî puțin mai jos, rămase în aer atîrnînd vertical și începu să rupă fructe mari cît oul de gîscă, de culoare portocalie, ca și cum s-ar fi aflat jos, pe pămînt, și le-ar fi rupt din copac. După ce culese cîteva poame, se întoarse „în zbor de rîndunică” pe terasă, sperîind porumbeii de pe acoperiș și un păun ce se plimba în jurul casei.

Nizmat se trîntise pe rogojină, cu fața în jos. Lolita ședea pe pămînt, lîngă un vraf de tăvi de lemn, lighenașe și turte de orez, pe care se vede treaba că le scăpase din mînă. Numai Șarad, aprins la obraz și cu ochii strălucitori, făcea haz și se pocnea peste genunchi. Ce zarvă stîrnise prietenul lui! Ariel însă era foarte rușinat, văzînd nedumerirea fetei și uimirea bătrînului.

– Iertați-mă, pare-mi-se că v-am speriat – spuse el.

-- Lumina mea, mîngîierea ochilor mei! Lumină care-mi întărești inima! Tu ești toată bucuria mea! O, zeu al tuturor cerurilor! Tu m-ai făcut părtaș al slavei tale! O, Vishnu, întruchipat în Rama și Krishna! Oare nu-i asta cea de-a zecea întruchipare a ta, pe care au avut cinstea s-o vadă ochii mei, ochii mei care nu s-au desfătat niciodată privind bucuriile vieții? Și Nizmat, stînd în genunchi, întinse brațele spre Ariel.

-- Eu... Nu, nu, Nizmat-babu, eu nu-s Vishnu! Sînt un muritor de rînd, la fel ca tine. Știu doar să zbor. Dar n-a fost vrerea mea, m-au făcut cu sila. Tu știi bine că

oamenii zboară cu avioanele și pentru asta nu-i socotești zei. Zboară și muștele, și păsările, și libelulele...

Ariel vedea însă că bătrînul nu-i dă crezare. Și nu-i dă crezare, pentru că nu vrea să fie lipsit de bucuria de a-l avea în fața ochilor în chip de divinitate. Poate că nici nu trebuia să-i răpească moșneagului această bucurie.

– Ei bine! Crede ce vrei, dar poartă-te cu mine cum te-ai purta cu un om oarecare. Îți poruncesc lucrul acesta! Stai alături de mine și mănîncă cu mine. Să mănînce și Lolita. Și povestește-mi cum trăiești.

– Facă-se voia ta! îi răspunse bătrînul. Stai jos, Lolita – porunci el nepoatei – mănîncă și veselească-se inima ta!

Și Nizmat începu să-i povestească despre el.

Se număra printre cei din urmă paria. Ușile templelor erau închise pentru el. Nu putea să ia apă din fîntînile comunale. Trebuia să se dea la o parte din drum, chiar în noroi, dar la o distanță mare, atunci cînd se întîlnea cu oameni dintr-o castă superioară sau dintr-una cu o treaptă mai sus decît casta lui, pentru ca să nu-i spurce cu respirația sau cu privirea lui. Toată viața răbdase de foame împreună cu întreaga lui familie. Feciorul său cel mai mare, bucuria ochilor și mîngîierea bătrînețelor, se îmbolnăvisese la vîrsta de 20 de ani. Nevastă-sa chemase un vraci, care făcuse vrăji toată noaptea, arzîndu-l pe bolnav cu un fier încins și descîntîndu-l. Dar duhul rău, care se cuibărise în trupul fiului, s-a dovedit mai tare și în zori băiatul a murit. S-a întîmplat voia celui de sus. De asemenea, holera, frigurile și foamea i-au răpus nevasta și pe cel de-al doilea fiu, împreună cu soția și copiii lui. Nu-i rămăsese decît nepoata – Lolita. Dar și bărbatul ei murise.

– Cum, Lolita e văduvă? întrebă mirat Ariel. Păi cîți ani are?

– Curînd o să aibă 15. Și de trei ani e văduvă.

– Da' de ce Lolita nu poartă haină albă de văduvă? De ce n-au ras-o în cap? Și de ce poartă brățări de sticlă? Și cum se face că rudele bărbatului nu i le-au spart? întrebă Șarad, care cunoștea mai bine decît Ariel obiceiurile țării.

– Sîntem prea săraci ca să ne ținem de toate obiceiurile și datinele, și-apoi bărbatul Lolitei, mortul, nici n-are rude – răspunse Nizmat. Vecinul Ishvar o iubește pe Lolita – la aceste cuvinte fata își plecă ochii în pămînt și se îmbujoră toată – și e gata să se însoare cu ea. Dar mamă-sa nu vrea ca fiul ei să ia o văduvă, așa cum fac azi unii flăcăi, care uită de legile străvechi ale țării. Oarba mai ține încă minte vremurile cînd vādanele erau arse o dată cu bărbații lor morți. Și ea a trebuit să fie arsă, dar au scăpat-o sahibii. Bătrîna însă n-ar călca în ruptul capului datina străveche care nu îngăduie vādanelor să se mărite a doua oară. Din pricina asta geme țara de văduve! oftă Nizmat. Și neamul o să mi se stingă.

Ariel căzu pe gînduri. Despre toate acestea el nu auzise niciodată la Dandarat. Ar fi vrut s-o întrebe pe Lolita dacă și ea îl iubește pe Ishvar, dar se stăpîni. Oare se temea să n-o tulbure pe fată, sau mai degrabă îi era frică să nu audă din gura ei un răspuns afirmativ?

Ca să schimbe vorba, întrebă:

– Dar ce-s cu ruinele astea?

– Cîndva a fost aici o fabrică de indigo – răspunse bătrînul Nizmat. Stăpînul ei, sahibul, era un om tare crud, care se pricepea de minune să prefacă în indigo albastru sîngele roșu al muncitorilor săi. Lui Radjcumara, rajahul de aici, i-a făcut daruri bogate, iar rajahul a luat pămîntul nostru, al țăranilor, și l-a dat sahibului. Ca să nu moară de foame, țăranii lăsați fără ogoare au fost nevoiți să muncească la fabrică, uitînd toate deosebirile de castă. Am lucrat și eu acolo. Cîțiva musulmani, țăranii dintr-un sat vecin, lipsiți și ei de pămînt, au cerut să li se dea înapoi ogoarele luate și semănate cu indigo. Sahibul primea în fabrică nu numai bărbați, dar și femei, bătrîni și copii de la 7 ani în sus. Muncitorii se prăpădeau pe capete. Într-o bună zi a murit chiar sahibul. Unii spuneau că de friguri, alții că mușcat de un șarpe. Ba umbla zvonul că a fost gîtuit de un musulman. Din trei sate am rămas în viață doar eu cu nepoată-mea și oarba Tara cu fecioru-său Ishvar. Muncitorii veniți aici de aiurea s-au întors la vetrele lor. Fabrica s-a năruit. Acum tufe și flori cresc din belșug peste ruine. Natura tămăduiește rănila pricinuite pămîntului. Cînd a murit sahibul – continuă bătrînul – rajahul ne-a zis că ne dă înapoi pămîntul în arendă. Doar trebuia să aibă și el cît de cît un venit; pămînt era mult și nu rămăseseră decît două familii de țăranii. Numai că eu și Tara n-am putut să luăm decît loturi mici, deși arenda nu e mare... Dacă ne-am uni gospodăriile și am trăi laolaltă ca o singură familie...

Bătrînul tăcu. Tăcea și Ariel. Șarad mînca ultima lipie, iar Lolita îl privea pe Ariel pe sub genele-i lăsate. Tînărul simțea privirile fetei ațintite asupra lui și lucrul acesta îl tulbura.

XIV. ȘI ZEII ÎI POT INVIDIA PE OAMENI

În sfîrșit, Ariel și Șarad se odihneau după toate emoțiile prin care trecuseră. Nizmat și Lolita le purtau de grijă, privindu-l pe Ariel aproape ca pe un zeu. Șarad însă îi spunea Lolitei soră – didi. Curînd își recăpătă toată vioiciunea-i copilărească. Nizmat îl iubea ca pe fiul său, „pe care cerul i-l dăruise”, iar Lolita îl alinta ca pe un frate mai mic. Băiatul își găsisse o familie.

Ariel începu să se gîndească la soarta prietenului său și la propria-i soartă. Tînărul s-ar fi simțit mult mai bine în mijlocul acestor oameni simpli și iubitori, dacă ei s-ar fi purtat cu el așa cum se purtau cu Șarad. Respectul exagerat pe care i-l arătau, fiind mai degrabă venerație și extaz religios, îl stingherea și-l necăjea din cale-afară. În fiecă dimineață, Lolita, închinîndu-se pînă la pămînt, îi oferea cununi și ghirlande, ca și cum ar fi săvîrșit un fel de ritual zilnic. El citea în ochii tinerei văduve ca într-o carte deschisă: respect, amestecat cu teamă, iată ce purta ea în suflet. În ochii aceia mari, întunecați, căprui, cu gene lungi și întoarse, el ar fi vrut să deslușească altfel de sentimente, mai simple, mai prietenești. Ariel se străduia să glumească cu fata, căutînd să-i arate prin întreaga lui purtare că este un om obișnuit, dar chipul Lolitei rămînea grav, sever, respectuos, și lucrul acesta îl durea.

Tînărul pleca în pădure, se înfunda în desiș, se culca pe iarbă și cădea pe gînduri.

Cît de ciudată și de tristă era soarta lui!

Nu-și cunoștea părinții, nu cunoscuse dragostea, prietenia, mîngîierea, nu avusese o copilărie adevărată, nu învățase nimic, în afară de cîteva limbi străine și texte sfinte. Și deodată iată-l transformat într-un om zburător! Poate să se înalțe în văzduh mai ușor și mai liber decît o pasăre! Oare nu-i minunat? Oare oamenii nu visează la asta? Nu se văd ei în somn zburînd? Oare nu aceste visuri și dorinți i-au îndemnat să născocească avionul și dirijabilul? Da, ar fi fost strașnic să devină un om zburător, dacă însușirea aceasta nu l-ar fi despărțit de semenii săi. Ce-l așteaptă la Dandarar? Și Pearce, și Bronlow l-ar sili, ca și mai înainte, să le îndeplinească voința, s-ar purta cu el întocmai ca și cu un șoim de vînătoare și l-ar arăta oamenilor ca pe o minune a naturii. Aici se află în mijlocul unor oameni simpli, Nizmat și Lolita, care îl privesc ca pe o divinitate. Și parcă numai Nizmat și Lolita? Dar Șarad?... Poate că și ceilalți oameni se vor comporta la fel! Oare nu posedă el o însușire, care semenilor săi li se pare supraomenească, supranaturală? Să se împace cu rolul acesta de zeu? Bine, dar asta înseamnă să se osîndească la o plictiseală și singurătate veșnică... Lolita, cea atît de drăguță și duioasă, femeia aceasta care e mai mult un copil îl va privi întotdeauna de jos în sus, ca pe o ființă inaccesibilă. Poate că ea îl place, dar Lolita, de bună seamă, ar socoti un sacrilegiu numai gîndul că între ei ar putea să existe alte legături în afară de o ocrotire „dumnezeiască” din partea lui, și umilință din partea ei.

Și-apoi, el nu poate rămîne pentru totdeauna în mijlocul lor. E căutat. E o pasăre rară care a zburat din colivie. Trebuie să-și schimbe locul, să zboare, să plece cît mai departe. Din nefericire, are pielea albă, deși arsă de razele fierbinți ale soarelui din India. Totuși e prea alb pentru un hindus și aici întotdeauna va atrage asupra sa atenția celor din jur. Să-și mînjească pielea cu lut, e neplăcut și totodată nesigur.

Prima ploaie l-ar spăla din cap pînă-n picioare. Să se dea drept sahib, să-și facă rost de un costum european? Englezește vorbește destul de bine. Dar ce-o să spună oamenilor? Iată la ce trebuie să se gîndească. De zburat nu va mai zbura. Numai în nopțile întunecoase, înainte de a miji zorile, cînd oamenii dorm buștean.

De Șarad va trebui să se despartă. Cu el e mai greu să zboare, și-apoi, fiind împreună, pot fi recunoscuți mai lesne. Șarad, de altfel, și-a găsit un cămin. Va fi răsfățat ca un „dar divin”, ca un fiu trimis lui Nizmat din cer.

Dar Lolita?... Ariel oftă. Fie ca ea să-și afle fericirea – aproape cu neputință de realizat și atît de rară pentru o văduvă indiană – măritîndu-se cu Ishvar. E un tînăr bun și va fi fericită alături de el. Ariel îi va ajuta. Păcat că mama lui Ishvar e oarbă. Altfel ar fi apărut în fața ei ca întruparea „voinței divine” și, vîzîndu-l coborînd din cer, nu s-ar mai fi pus de-a curmezișul. Dar i se va povesti și ea va crede.

Ariel auzi deasupra capului său un strigăt ascuțit, și în ramurile dese ale copacilor văzu două maimuțe: una mare, alta mai mică. Cea mare voia să-i smulgă celei mici nu știu ce fruct, iar aceasta chiuia de zor, în vreme ce cealaltă o zgîria și-o trăgea de urechi și de coadă. Mititica plîngea atît de jalnic, de-ai fi zis că-și cheamă mama în ajutor, așa încît Ariel nu se mai putu stăpîni și zbură drept în sus, spre maimuțe.

Maimuțele rămaseră atît de uimite, că amuțiră pe dată. Dar cînd Ariel întinse mîna spre ele, voind să le despartă, amîndouă o rupseră la fugă care încotro, sărind din creangă în creangă, dintr-un copac în altul. Și numai cînd ajunseră la o distanță bună, începură să strige, dînd probabil semnalul de alarmă, la care alte maimuțe și păsări răspunseră din locuri diferite. Ariel zîmbi trist: „Și maimuțelor le e frică de mine!”, și privi în jur. Deasupra capului se arcuia o boltă de frunze verzi și fragede. Plante tîrîtoare și liane se încolăceau pe trunchiurile copacilor. Pe-alocuri, razele soarelui răzbăteau prin frunziș și așterneau pe iarbă și tufe pete aurii. Locul era pustiu. Nu-i vedea nimeni. Și totuși n-ar fi trebuit să zboare, dar nu se putuse stăpîni.

Strecurîndu-se printre liane, Ariel începu să coboare lin. Se auzi un foșnet. Băiatul privi în jur și-l văzu pe Ishvar. Scăpînd din mîna legătura de vreascuri, flăcăul se prosternă cu fața la pămînt. Ariel se lăsă lîngă el, zicîndu-i:

– Scoală-te, Ishvar, și nu te teme!

Tînărul își înălță capul. Era alb ca o coală de hîrtie și mîinile-i tremurau. Zeul atotputernic se pogorîse la el și-l strigase pe nume! Zeul știe tot!

– Ishvar, o iubești pe Lolita?

– Inima mea toată este plină de ea, ca o cupă cu ulei de trandafiri! exclamă Ishvar. Dacă dragostea aceasta e un păcat, iartă-mă, iar dacă nu-mi dăruiești iertarea, atunci ia-mi dragostea împreună cu viața!

- Binecuvîntez dragostea ta, Ishvar - răspunse Ariel, pe același ton. Du-te și povestește-i mamei tale Tara.

- Vorbele tale îmi toarnă în inimă bucuria, care a secat din pricina iubirii. Fă, dar, ca bunătatea și blîndețea ta să-mi umple tot sufletul. Redă vederea mamei mele, ca să poată zări chipul fericit al fiului ei.

Ariel se rușină.

- Fiecare om își are povara sa, Ishvar - răspunse el și-și luă zborul.

Iar Ishvar rămase multă vreme în genunchi, privind către copacii în spatele cărora dispăruse Ariel.

În aceeași zi, Ariel avu o discuție îndelungată cu Nizmat.

La sfîrșitul acestei convorbiri, Nizmat își chemă nepoata și-i spuse:

- Lolita, slăvitul nostru oaspete binecuvîntează căsătoria ta cu Ishvar. Tara trebuie să se învoiască și ea. N-are încotro.

Obrajii fetei se împurpurară, iar în ochii căprui străluci bucuria. Se zvîrli la picioarele lui Ariel și „mătură praful de sub tălpile sale". Băiatul o ridică pe Lolita. Cîtă recunoștință se citea în ochii ei!

- Fii fericită! zise el, zîmbind.

Dar zîmbetul zeului era trist. Și zeii îi pot invidia uneori pe oamenii simpli!

XV. POATE OARE PULBEREA DIN DRUM SA VISEZE SOARELE?

- Îl iubești mult, didi? o întrebă Șarad pe Lolita.

El stropea ghivecele cu flori așezate pe cornișa terasei. Lolita ședea lîngă un grătar, în fața colibeii, și învîrtea cu o lopățică niște legume ce fierbeau în ulei.

- Pe cine, Șarad?

- Pe logodnicul tău, Ishvar.

Lolita căzu pe gînduri și nu-i mai răspunse.

- De ce taci?

- Nu știu, Șarad, dacă-l iubesc sau nu - zise ea, în sfîrșit.

- Păi atunci de ce te-ai bucurat atît de mult cînd Ariel ți-a spus c-o să v-ajute să vă căsătoriți? Am văzut cum ți-au lucit ochii.

Lolita iar nu-i răspunse. Mîinile începură să-i tremure.

- Ești încă mic, Șarad, și-i greu să-nțelegi. Ishvar e un băiat bun și știu că mă iubește, cu toate că nu mi-a spus nici măcar două vorbe în viața lui.

- De ce?

– Maică-sa nu-i dă voie să vină la noi și să stea de vorbă cu mine, n-are voie nici măcar să mă privească, nu cumva să se spurce. Dar el totuși se uită la mine și văd că mă iubește, deși încă nu și-a luat inima-n dinți să-mi vorbească despre asta.

– Păi el nu-i tot un paria?

– Ba da, numai că neamul lui se află cu o treaptă sau două mai sus decât al nostru... E tare greu să rămii văduvă toată viața, Șarad, și-apoi bunicul Nizmat e atât de mîhnit că i se stinge neamul! Și bunicul îmbătrînește tot mai mult, și-i vine greu să muncească. De va muri el, oare ce se va întîmpla cu mine? Nu-mi rămîne decît să m-arunc în apă și să mă înece, așa cum fac la noi multe văduve.

Șarad chibzui o clipă:

– Dar pe Ariel îl iubești?

– Taci, Șarad! exclamă speriată Lolita. Sîngele îi fugi din obraji și încruntă sprîncenele. La asta nici măcar nu mă pot gîndi.

– De ce? nu se lăsa Șarad.

– Poate oare pulberea din drum, pe care toată lumea o calcă în picioare, să viseze soarele și cerul?

– Soarele luminează și floarea de lotus, și pulberea din drum – răspunse grav Șarad și, clipind șiret din ochi, adăugă: Ariel nu e soarele, ci e doar un om ca și mine, numai că eu nu știu să zbor, iar pe el l-au învățat.

În timpul acesta, Nizmat se apropie de ei. Șarad se strecură pe furiș de pe terasă și dădu fuga în pădure. Alergă prin pădure, prin desișul de bambus, pînă cînd îl găsi pe Ariel, care stătea culcat sub un copac, dus pe gînduri.

– Vreau să-ți spun ceva, dada! Și, lăsîndu-se în genunchi lîngă Ariel, băiatul îi povesti tot ce vorbise cu Lolita.

Dandaratul îl învățase pe Ariel să-și ascundă sentimentele, cu toate acestea Șarad băgă de seamă că spusele sale îi tulburau prietenul.

– Hai să mergem să mîncăm, dada! Nizmat a venit de la lucru.

– Să mergem, Șarad – și Ariel îl mîngîie pe băiat pe cap.

Amîndoi se îndreptară spre colibă.

– Bătrînul muncește, Lolita muncește, iar eu mă tăvălesc prin iarbă – îi spuse Ariel lui Șarad. Dar ce pot să fac? De cîte ori am vrut să le dau o mîină de ajutor, Nizmat nici n-a vrut s-audă.

Ca întotdeauna, bătrînul îl întîmpină pe Ariel plin de bucurie și venerație. Acum Nizmat nu se mai gîndea decît la nunta nepoatei sale. Oricît era el de sărac, se cuvenea să facă un ospăț în toată legea. Să cînte flautul de nuntă, să se rostească urări în bătaia dairelelor și-n curte să se înalțe un baldachin din bambus, împodobit cu ghirlande de flori. În locul candelabrelor, vor aprinde mai multe torțe. Ar fi fost bine

să poftească și o orchestră de suflători, dar costa prea scump. Ghirlandele le vor face Lolita și Șarad. Ș-apoi trebuia să fixeze cât mai repede ziua nunții.

– Poate c-o să amînăm pînă la sărbătoarea Pudhi? zise Ariel.

– De ce s-amînăm pînă la toamnă? îi replică Nizmat. Cu cât mai repede, cu atît mai bine. Cu Tara încă n-ai vorbit, stăpîne?

– Nu... Am să vorbesc mîine – răspunse Ariel.

Era absent și nu mînca aproape nimic, în schimb se uita mereu la Lolita, care își ținea privirile ațintite în podele.

După masă, Ariel plecă din nou în pădure. În plimbările sale se depărta tot mai mult și mai mult de colibă.

Odată, ieșind din pădure, se oprise încremenit locului, uluit de priveliștea ce se deschidea în fața ochilor săi. Dinaintea lui scînteia orbitor suprafața unui lac mare, pătrat, încins cu un brîu de piatră albă. Pe malul celălalt al lacului se înălțau castele albe, uriașe, aidoma munților, gătite ca niște giuvaeruri cizelate și fine, de-ai fi zis că-s o dantelă. Unul din castele își afunda zidul alb în undele lacului, oglingindu-se în ape cu toate galeriile lui minunat sculptate, cu turnulețe în creneluri, unele înalte, altele scunde, deosebite ca formă și mărime, semănînd cu niște flori fantastice, cu balcoane și logii și cu acoperișuri ciudate.

În mijlocul clădirii se arcuia o boltă măreață, ajungînd la o clopotniță mică, sculptată, încoronată de o cupolă. De sus și pînă jos, cupola era acoperită de basoreliefuri, arabescuri și izvoade ciudate.

Toate acestea semănau cu un vis fantastic.

Cînd Ariel îi povesti lui Nizmat de descoperirea sa, acesta se miră:

– Știi unde ai nimerit, stăpîne? Sînt castelele rajahului nostru Radjcumara.

De atunci, priveliștea de basm a palatelor îl atrăgea pe Ariel ca un magnet. Frumusețea arhitecturii i se dezvăluia acum pentru prima oară, pătrunzîndu-i adînc în suflet.

Adesea se strecura prin hățișuri și de acolo admira palatele ca pe niște ființe vii. Uneori răzbătea pînă la el sunetul dulce al gongului și glasuri de oameni. O lume misterioasă, unde lui nu-i era îngăduit să pună piciorul.

Și de astă dată, tulburat și cu gîndurile învălmășite, se îndrepta inconștient spre palate, croindu-și drum printre florile ce creșteau pe cărare, fără s-audă nici ciripitul și cîntul păsărelelor, nici țipetele pițigăiate ale maimuțelor.

„Oare într-adevăr mă iubește? Pe mine, da, pe mine, și nu pe Ishvar?” se gîndea Ariel și un fior dulce îi strîngea inima, tăindu-i răsuflarea.

Să rămînă cu oamenii aștia simpli și buni, să se însoare cu Lolita și să lucreze pămîntul... Dar poate oare „pulberea din drum” să se înalțe către soare? Și de ce nu,

dacă ar înălța-o puterea dragostei? Ishvar va fi nefericit. Însă și-așa e nefericit. Tara nu vrea să îngăduie s-o ia de nevastă pe Lolita și poate că nu se va învoi nici de astă dată, cu toate îndemnurile lui Ariel. Orbii sînt neîncrezători. Ce blestem! E îngrozitor să fii altfel decît toți oamenii. Poate că va izbuti s-o convingă pe Lolita. Dar Pearce? Pearce care nu se va liniști pînă cînd nu-l va prinde din nou în laț? Acest Pearce, care-l urmărește ca o umbră funestă și-i întunecă lumina întregii sale vieți... Nu, nu, el, cel osîndit la un veșnic exil, nu trebuie să viseze la propria-i fericire. Să plece... s-o părăsească pe Lolita... Ciripitul păsărelelor îi suna în urechi întocmai ca zgomotul brățărilor ce împodobeau mîinile și picioarele ei arse de soare. Iar scînteile luminoase din ochii Lolitei, răsuflarea ei înmiresmată, toate acestea... Lolita se topea parcă în sînul naturii din jurul lui, îl învăluia și-l îmbrățișa ca aerul. Simțea că i se învîrtește capul...

XVI. DIN NOU IN CAPTIVITATE

Fără să-și dea seama, Ariel părăsi drumul, ieși pe malul lacului și porni pe cărarea ce ducea spre palate, nemaiadmirînd de data aceasta măreția lor sclipitoare.

Un strigăt ascuțit de femeie îl trezi din visare.

Ariel se opri locului și privi în jur.

În stînga lui se întindea un gard scund de piatră, care despărțea grădina rajahului de drum. Un om gol pînă la brîu. cu pielea de culoare închisă, mătura cărarea. În grădină se vedea o fîntînă, iar lîngă fîntînă stătea o femeie din casta celor „drept-credincioși”, într-un sari verde de mătase. Se aplecase, plină de groază, peste ghizd și își rupea părul din cap, strigînd ca turbată:

– Copilașul meu, copilașul meu! Scăpați-mi-l, a căzut în fîntînă!

Măturătorul aruncă tîrnul cît colo, sări peste gard și alergă spre fîntînă ca să-l salveze pe cel în primejdie.

Dar femeia, văzîndu-l, se năpusti în calea lui ca o leoaică furioasă, cu mîinile date în lături.

– Să nu cutezi! strigă ea. Să nu te apropii! Răsuflarea ta o să-l spurce!

– Tu singură ai strigat după ajutor – zise măturătorul, stingherit, și se opri.

– Mai bine să mi se înece copilul, să moară, decît să-l spurce atingerea ta! exclamă dînsa, plină de fanatism.

Bărbatul, pe jumătate gol, care făcea parte din casta măturătorilor din tată-n fiu, lăsă capul în pămînt ca un ciine bătut, se tîrî spre gard, sări peste el și, luîndu-și iar tîrnul, începu să măture, clătînînd supărat din cap.

Iar femeia continua să strige:

– Scăpați-! Scăpați-!

Dinspre castel alergau slugile. Dar și aceștia erau paria. Văzînd cum îl alungase femeia pe măturător, slujitorii se opriră la distanța încuviințată de datină, neștiind ce să facă. Unii dintre ei o luară la fugă înapoi, spre castel, dîndu-și poate seama că trebuie să cheme în ajutor pe cineva dintr-o castă superioară.

Femeia răgușise și nu mai țipa. Mută, ea privea cu groază în fîntînă. Se lăsase o liniște sinistră.

Și deodată Ariel auzi un plîns înăbușit de copil, ce semăna cu behăitul unui ied.

Uitînd de toate, se avîntă în văzduh, descrie un cerc și, încetinindu-și zborul, începu să coboare spre pămînt. Spectatorii dădură un strigăt și rămaseră încremeniți, iar mama copilului căzu la pămînt, lîngă fîntînă.

Ariel simți că-l învăluie răcoarea. Fîntîna era adîncă. După soarele orbitor de afară, aici nu se zărea nimic. Dar curînd, pe fund, se văzu strălucind apa, iar în mijlocul ei o pată mică și neagră. Pesemne că micuțul se zbătea, căci în jurul petei negre unduiau cercuri strălucitoare. Deodată Ariel simți ceva sub mîină: era o frînghie.

Coborînd în fund, tînărul constată că de capătul funiei atîrna o găleată. Ea se lăsa încetișor și se umpluse aproape toată cu apă. În ciutură se afla un băiețaș de vreo 3–4 anișori. La fiecare mișcare a lui, găleata se umplea tot mai mult. Încă cîteva clipe, și copilul s-ar fi înecat.

Ariel apucă băiatul și începu să se ridice lin în sus. Apa se scurgea de pe copil în șuvoaie. Pe pereții înverziți, de piatră, ai fîntîinii, se întindeau pete mari de umezeală.

Deodată, o lumină puternică și caldă. Învăluie capul și umerii lui Ariel. Tînărul închise ochii, apoi îi miji ușor, ca să poată vedea în ce loc să lase copilul găsit. Închise din nou ochii, zbură peste ghizdul fîntîinii și se apropie de femeie. Cineva îi smulse copilul din brațe. În același timp, el simți cîteva mîini care-l înșfăcă.

Ariel deschise larg ochii și văzu oameni îmbrăcați în veșminte bogate de mătase, brodate cu desene de aur. Un briliant mare scînteie în toate culorile curcubeului pe îmbrăcămintea de culoarea zmeurii a unui om de lîngă el.

– Dezlegați ciutura! porunci omul cu briliantul.

Cîteva slugi se năpustiră spre fîntînă, scoaseră găleata și dezlegară funia.

Ariel fu dat pe mîinile slugilor. Și în vreme ce slujitorii îl legau fedeleș, oamenii în veșminte bogate se îndepărtau cît mai mult, ca să nu se spurce.

– Duceți-l la castel – porunci din nou omul cu briliantul.

Și înainte ca Ariel, uluit, să-și dea seama de ce se petrece și să spună un cuvînt, fu dus la castel, legat zdravăn și înconjurat de slugi, care țineau de capetele funiei.

„Nu mai pot zbura!" se gîndi Ariel.

Auzi cum mama copilului salvat îi spuse unei femei bătrîne, care se apropiase în fugă:

– Damini, ia-l pe Anat și-l du în zenana [Partea casei locuită de femei și inaccesibilă pentru străini, (n.a.)] la mine. Nu pot să-l ating, mi-e teamă c-a fost spurcat.

XVII. MĂRUL DISCORDIEI

– Oare cînd o să ne ducem la școala-sanatoriu, mister Boden? Iată, de șase zile am sosit la Madrass și nu știu încă nimic de soarta fratelui meu.

– Răbdare, Jane – răspuse Boden, terminîndu-și biftecul și sorbind din paharul cu porto. Ți-am mai spus că școala este în carantină. Țara asta blestemată nu scapă niciodată de epidemii. Nici nu știi cînd poți să te-alegi cu niscaiva friguri sau cu altele și mai rele. Aici molima îl pîndește pe om la fiecare pas. Un lacheu îți poate servi pe o masă bine aranjată holera, iar un vînzător de ziare să-ți dea, o dată cu ultimul număr al ziarului, și ciuma.

– Oare nu rozătoarele și insectele transmit ciuma? întrebă Jane, care citise cîte ceva despre India în cărțile sale, și dădu la o parte farfuria cu pește, renunțînd să mai mănînce.

– Ciuma cea mai îngrozitoare, ciuma bubonică, se transmite prin obiecte. N-ai știut asta? Iată de ce te povățuiesc să nu ieși din casă și să nu citești ziarele.

– Parc-aș fi la carceră – spuse Jane oftînd. Să vii în India și să nu vezi nimic decît acoperișurile astea! și Jane întinse mîna spre „orașul negru", cartierul locuit de băștinași, care se întindea dincolo de rîulețul Kuwam.

Ședeau pe terasa unui hotel cu opt etaje, înzestrat cu tot confortul european. O umbrelă mare, portocalie și verde, îi apăra de razele dogoritoare ale soarelui. Între mese se aflau palmieri în hîrdaie și vase cu flori. Pe mese zumzăiau ventilatoare electrice. În găletușe de alpaca stăteau rînduite băuturi răcoritoare puse la gheață.

Hotelul se afla situat în apropierea rîului. Prin ferestrele camerei sale, Jane urmărea viața pitorească a „orașului negru". Pe străzile înguste și șerpuitoare forfoteau mulțimi de oameni cu pielea cafenie, galbenă sau neagră, purtînd haine pestrițe, iar Jane, amintindu-și cele citite în cărți, se străduia să ghicească rasa căreia aparțineau oamenii aceștia. Treceau măgari, bivoli, cai, scîrțiau căruțe, alergau cîini. Vînzătorii de gheață, limonadă, ghirlande de flori strigau cu glas ascuțit. Se auzeau sunete de flaut, bubuitul surd al tobei, cîntecul prelung al cerșetorilor – saniasii

(sfinții) – care, cu voci tînguitoare, înălțau imnuri sacre, adunînd în jurul lor un cerc de ascultători. Și peste tot, cu o agilitate de maimuțe, alergau copii pe jumătate goi.

Acoperișurile plate, încinse de soare, erau pustii. Dar cînd soarele cobora spre asfințit, văzduhul se mai răcorea, iar pe cer se aprindeau stele mari și răsărea luna, o lună unică, indiană, care scâldea tot universul într-o lumină verzuie, fantastică, proiectînd umbre negre, colțuroase; ulițele rămîneau pustii, în schimb terasele mișunau de oameni, care ieșeau să mai respire răcoarea serii și a nopții. Își aduceau aici rogojinile, pernele, tăvile cu mîncare și stăteau la taifas, plini de însuflețire. De la o terasă la alta răsunau voci țipătoare, care transmiteau ultimele noutăți: moarte, boală, nașteri, nunți, pețit, certuri familiale, cumpărături și griji gospodărești. Datorită acestui telegraf fără fir, toate evenimentele din cursul zilei deveneau un bun al întregului „oraș negru”.

Dacă Jane ar fi înțeles limba băștinașilor, ar fi auzit și anumite discuții referitoare la omul zburător, care tulburase mințile tuturor. Dar pentru Jane toate acestea erau doar o „tevatură lărmuitoare”, care avea darul s-o enerveze.

Pe străzi treceau, și nu arareori, ci chiar destul de des, procesiuni funerare. Sunetele ascuțite ale flautelor îi sfîșiau sufletul. Morții erau duși în afara orașului, unde îi ardeau. Femei în veșmînt alb de doliu plîngeau cu hohote.

În acest oraș negru se părea că oamenii mureau mai des decît se nășteau.

Jane se îndepărtă grăbită de la geam, ca să nu mai vadă această recoltă bogată pe care o slujea moartea.

Deci e lesne de înțeles că Boden a izbutit să bage fata în sperieți. De cînd venise la Madrass, nu vizitase decît grădina botanică, care o impresionase prin bogăția florei tropicale. Iar în drum spre hotel, văzuse un elefant acoperit cu un valtrap pompos și cornacul care îl conducea.

„Poate o fi un elefant de circ!” se gîndi fata.

– Și Dottaler ăsta, care toată ziua nu știu pe unde umblă – zise ea, curățînd distrată o banană.

Mînca numai banane și ouă, considerîndu-le mai ferite de molimă.

– Mister Dottaler, ca și mine de altfel, șade cu mîinile în sîn – spuse Boden, care trecuse la cocteilurile și lichiorurile lui preferate. Nădăjduim că în curînd vom putea să-ți aducem vești bune.

În realitate, însă, Boden și Dottaler nu ședeau cu mîinile în sîn. Și în orice caz, creierul lor lucra febril.

În tot timpul călătoriei spre India, se priviseră ca doi dușmani, fiecare străduindu-se să pătrundă caracterul celuilalt și să-i ghicească părțile slabe. Fiecare din ei avea alt scop: Boden ar fi vrut ca Aureliu să-și piardă mințile, dar să rămînă în

viață cît mai mult; pe Dottaler, dimpotrivă, moartea lui Aureliu l-ar fi bucurat nespus, deoarece în acest caz averea fratelui defunct ar fi trecut asupra lui Jane, iar Jane îi dăduse lui mister Dottaler depline puteri să-i administreze averea. Profitînd de lipsa ei de experiență, avocatul și-ar fi văzut înainte de treabă, mutînd nepedepsit banii fetei în buzunarele lui.

Boden însă rămînea de multe ori dus pe gînduri, deoarece în fața lui nu se mai aflau ochii de bufniță ai asociatului său, lucru care-l făcea să fie mai puțin hotărît.

Cum să procedeze? Să-i deschidă fetei ochii arătîndu-i comportarea lui Dottaler, sau mai bine să încheie o convenție cu el? Marea nenorocire consta în faptul că Jane avea atît de puțină încredere în Boden și Haselon, încît chiar dacă ea s-ar fi certat cu Dottaler, administrarea averii n-ar fi încredințat-o niciodată celor doi venerabili asociați. Dar cum să facă să-l cointereneze pe Dottaler? Să încheie o triplă convenție: Boden-Haselon-Dottaler și să împartă cîștigurile în trei? Dar averea lui Aureliu era mult mai mare decît a surorii sale, iar pentru Boden și Haselon o astfel de convenție n-ar fi fost favorabilă. Trebuia să se gîndească la o altă soluție. Cît de mult îi lipsea lui Boden privirea ochilor de bufniță ai lui Haselon!

Și totuși Boden începu să pipăie terenul pentru a încheia convenția. Dottaler însă îl ținea la distanță, iar odată ajuns la Madrass, începu să urmărească un anumit scop strict personal.

Pearce, pe care Boden îl vedea zilnic, fără ca Jane să știe acest lucru, îl informă odată că Dottaler i-a și făcut anumite apropouri, dîndu-i a înțelege că dacă Aureliu ar fi găsit și apoi ar muri, el, Pearce, va primi o însemnată sumă de bani. Însă escrocul de Pearce, la rîndul său, îl lăsase pe Boden să priceapă că viața sau, dimpotrivă, moartea lui Ariel, depinde de o singură condiție: cine dă mai mult – Boden sau Dottaler.

– În primul rînd, trebuie să-l găsim pe Ariel – îi spuse Boden lui Pearce.

– Și ce-aveți de gînd să faceți cu el? întrebă Pearce.

– Să stabilim prin tribunal incapacitatea lui ca bolnav psihic și să-l ținem la Londra, închis sub cheie. Nu uita că eu sînt tutorele lui – zise iritat Boden.

Acest răspuns nu-i plăcu fățarnicului Pearce-Bharava. Omul zburător era o achiziție extrem de prețioasă pentru societatea teozofică, și deci personal pentru Pearce. Să-l scape din mîini sau să-l omoare, iată un lucru absolut nefolositor. Totuși, era mai bine să-l omoare decît să-l piardă.

Pearce nu-i împărtăși lui Boden acest gînd, dar în sinea sa se hotărî ca la momentul oportun să se înțeleagă cu el: Boden, care va obține tutela pe viață a lui Ariel, n-are decît să dispună cum va crede de cuviință de averea acestuia. Băiatul însă

va putea fi pus la dispoziția teozofilor, fie chiar în schimbul unei sume importante – centrul londonez va accepta lucrul acesta.

Dar înainte de toate trebuia să-l găsească pe Ariel. Pearce știa că Ariel și Șarad zburaseră pe aripa unui avion care se îndrepta spre Madrass, și că aproape de oraș coborâseră. De aici, li se pierdea urma.

– În orice caz, ei sînt pe undeva, prin împrejurimile Madrassului – spuse Pearce. Foamea o să-i împingă să caute apropierea oamenilor, iar agenții mei au împînzit toate satele.

– Dar Ariel poate să zboare – îi replică Boden.

.– Cu Șarad în spate, nici într-un caz n-o să poată zbura prea departe, iar pe Șarad n-o să-l lase el – rosti cu convingere Pearce.

Nici unul, nici celălalt însă n-aveau habar că Ariel și Șarad zburaseră cu alt avion, în direcție opusă, spre nord-est, în Bengal.

– Și-acum, o ultimă chestiune – zise Boden. Dumneata Pearce, trebuie totuși să stai de vorbă cu miss Galton. Eu nu pot s-o duc într-o școală-sanatoriu inexistentă. Dumneata trebuie să te dai drept director al acestui sanatoriu imaginar.

Și Boden îi explică lui Pearce cum trebuie să se comporte și ce anume trebuie să-i spună lui Jane.

Întîlnirea dintre Pearce și Jane Galton avu loc chiar în aceeași zi.

Îmbrăcat într-un costum europeanesc, și pe nas cu ochelari mari cu ramă de baga, Pearce avea o înfățișare prezentabilă, care-ți inspira încredere.

Se scuză că nu putuse să vină s-o viziteze mai devreme, dar școala era în carantină. Pearce își exprimă părerea de rău în ceea ce privește soarta tristă a fratelui ei bolnav. Școala-sanatoriu făcuse tot ce era posibil ca să-l însănătoșească pe Ariel, cei mai buni psihiatri îl căutaseră, dar boala s-a arătat a fi foarte rebelă. Într-una din recidivele sale, Aureliu a fugit, cu toată paza severă din jurul lui. Acești oameni cu mințile rătăcite sînt de o viclenie nemaipomenită și de o rară îndrăzneală. El s-a suit pe acoperiș, de pe acoperiș a sărit într-un copac și a fugit. Dar Jane nu trebuie să fie neliniștită. El va fi prins, deoarece s-au luat toate măsurile necesare.

Jane ar fi dorit să-l întrebe amănunțit pe Pearce despre boala lui Aureliu, dar în timpul acesta, pe neașteptate, apăru Dottaler, care nu se arătase de vreo trei zile. Era obosit și tulburat. Nu se bărbierise și nici nu-și schimbase costumul de voiaj.

– L-am găsit pe Aureliu! exclamă el, fără să-i salute, și se lăsă într-un fotoliu.

– Unde, cum? îl întrebară cei din jur.

– Sînt grozav de obosit! Dați-mi, vă rog, să beau ceva.

Jane îi oferi un pahar cu apă.

–. Vă mulțumesc. Uite cum l-am găsit: De îndată ce am venit la Madras, în prima zi chiar, m-am adresat unui coleg de-al meu, avocatul Boolton, care locuiește de 20 de ani în India și o cunoaște ca pe propria lui palmă. Omul ăsta are niște relații extraordinare. L-am întrebat dacă știe ceva despre un om zburător, și dacă află, să-mi dea de veste imediat.

– Despre un om zburător? întreabă uimită Jane.

– Da, despre Aureliu. Oare nu v-am vorbit de mania pe care o are? Își închipuie că poate zbura... Și iată că acum trei zile, mister Boolton m-a chemat la el și mi-a spus că un client de-al lui, venit din Ouidapura, a auzit de la un cunoscut al său care a fost în vizită la un rajah că acolo, la acest rajah, a văzut un om zburător. Alte amănunte n-a mai aflat, dar, în sfârșit, ținem în mână un fir conducător.

– De ce nu mi-ați spus nimic despre asta? întreabă nemulțumit Boden.

– Nu puteam pierde nici o clipă, trebuie să înțelegeți și dumneavoastră lucrul acesta – replică supărat Dottaler.

– Trebuia să ne fi telegrafiat din drum, și noi v-am fi ajutat – îi zise enervat Boden, însă Dottaler nici nu-i răspunse la această observație și continuă:

– Direct de la Boolton am plecat glonț la aerodrom și de acolo spre Calcutta. Apoi de aci, spre Ouidapura, unde l-am găsit pe clientul lui Boolton, m-am informat de la el unde se află reședința rajahului și am plecat într-acolo. Se spune că rajahul Radjcumara este un despot tipic oriental, care nici n-a binevoit să mă primească. Atunci am cumpărat câteva slugi de-ale lui și-așa am putut să aflu că omul zburător se găsește într-adevăr în palatul rajahului. Cum de a nimerit acolo, nu știu, nu mi s-a spus. Se zice că omul zburător îl amuză foarte tare pe rajah. După ce-am aflat toate astea, m-am suit în avion și m-am întors și, după cum vedeți, am venit de îndată la dumneavoastră, ca să vă comunic descoperirea mea. Oare mă mai puteți dojeni, mister Boden?

– Nu cumva v-ați întors datorită faptului că rajahul n-a binevoit să vă primească și aveți nevoie de ajutorul nostru? observă răutăcios Boden.

– Chiar dacă ar fi așa, nu văd nimic rău în asta – i-o întoarse Dottaler. Dacă rajahul m-ar fi primit și mi l-ar fi dat pe Aureliu, ne-am fi întors amândoi aici, și-atîta tot.

Boden nu găsi necesar să continue cearta cu Dottaler, dar atît pentru el, cît și pentru Pearce, era limpede că Dottaler încercase să monopolizeze toate firele acestei afaceri. Din fericire, Dottaler nu izbutise.

La drept vorbind, el nici nu povestise chiar tot ceea ce văzuse, aflate și făcuse.

Ce-i drept, reușise să descopere locul unde se găsea Aureliu. De asemenea cunoștea și împrejurările datorită cărora băiatul nimerise în palatul rajahului, deși el

nu credea că Ariel poate să zboare. Pe rajah însă, avocatul, acesta abil nici nu încercase să-l vadă. Scopul lui era cu totul altul. Intrase în legătură cu slugile rajahului, și încă cu făpturile de pe ultima treaptă a societății și cele mai disprețuite. Avocatul socotea că printre ei se va găsi unul potrivit scopului său. Voia să-l cumpere cu gândul ca acesta să-l omoare pe Aureliu. Însă slujitorii erau atît de înfricoșați, încît propunerea acestui sahib îi îngrozi de-a dreptul. Pînă la urmă sahibii scapă cu fața curată, iar slugile băștinașe sînt supuse la chinuri cumplite, dacă rajahul află despre crima și trădarea lor.

„Chiar de mi-ar făgădui cineva o bucată de aur mare cît palatul ăsta, care se înalță spre cer, nici atunci nu m-aș învoi” – îi răspunse lui Dottaler un bătrîn grădinar cu barba căruntă. Același răspuns l-a primit și din partea celorlalte slugi.

Dottaler își dădu seama că nu poate ajunge la nici o înțelegere cu oamenii aceștia. Mai mult decît atît, temîndu-se ca nu cumva să li se ceară socoteală, ei ar putea să destăinuiească stăpînului lor propunerile sahibului. Așadar, era primejdios să mai zăbovească în ținutul rajahului, în astfel de împrejurări.

Lui Dottaler nu i-ar fi fost de loc greu să obțină o audiență la rajah. Ca toți prinții băștinași, el îi primea cu plăcere pe sahibi. Dar oare rajahul îi va da drumul lui Aureliu? Iată întrebarea. Slugile mărturiseau că stăpînul ține foarte mult la omul zburător. Și chiar dacă îi îngăduia să plece, oare ce cîștiga Dottaler? Căci, după ce l-ar fi înhățat pe Aureliu, în nici un caz n-ar fi putut el, cu mîna lui, să-i facă de petrecanie. Avocatul era destul de prudent ca să nu devină ucigașul tînărului. Dacă Aureliu ar fi murit în palatul rajahului, Dottaler ar fi fost scos din cauză. Altceva era însă dacă Aureliu dispărea fără urmă, de îndată ce rajahul i l-ar fi incredințat lui. Bineînțeles, Dottaler ar fi putut susține că băiatul a fugit și că, după aceea, și-a găsit moartea. Dottaler era avocat și din practica sa de apărător știa prea bine că cea mai mică greșeală sau neprevvedere poate avea urmări fatale pentru criminal: de asemenea, mai știa că uneori, după ani de zile, criminalul tot este descoperit. Nu, un gentleman nu trebuie să-și mînjească mîinile cu sînge. Lucrul acesta trebuie să-l facă alții, îndrumați cu dibăcie.

La urma urmei, s-ar putea împăca cu ideea ca Aureliu să rămînă în viață. Principalul e să-l smulgă din mîinile lui Boden și Pearce. În curînd, băiatul va fi major. Folosindu-se de Jane, Dottaler va lua toate măsurile ca tribunalul să-l recunoască pe Aureliu în deplinătatea facultăților mintale.

Atunci tutela va fi înlăturată, tînărul va locui împreună cu Jane și bineînțeles că sora lui îi va da lui Dottaler o procură pentru administrarea întregii averi.

Și Dottaler făuri un alt plan. Dacă sora lui Aureliu, tutorele lui și Dottaler vor merge împreună la rajah și își vor reclama drepturile asupra băiatului, spunînd între

altele că acesta este fiu de lord și mare capitalist, rajahul va fi nevoit să-i dea drumul. Jane nu va mai consimți să se despartă de fratele ei și totul va fi în ordine.

– Eu am spus – continuă, după o tăcere îndelungată, Dottaler – că rajahul este un despot maniac. Dar dacă vă veți duce la el dumneavoastră, miss Jane, și dumneavoastră, mister Boden...

– Păi noi despre ce vorbeam? nu se putu stăpîni Boden. Fără noi nici că s-ar putea!

– Și eu sînt de aceeași părere. Am impresia însă că dumneavoastră, mister Boden, căutați ceartă.

– Va trebui să vă însoțesc și eu – îi anunță Pearce.

– Nu mi se pare necesar – replică strîmbîndu-se Dottaler.

– Ba este chiar foarte necesar – insistă Pearce. În calitate de director al școlii-sanatoriu, unde se afla în tratament Aureliu Galton, pot să-i confirm rajahului că tînărul nu este în mințile lui, din care pricină trebuie să se găsească întotdeauna în condiții speciale.

Socotind că Dottaler este în prezent adversarul cel mai periculos, Boden hotărî că-i mai bine să fie însoțit de un aliat și susținu cererea lui Pearce. Jane nu obiectă nimic și Dottaler fu nevoit să accepte.

Se hotărîră să plece în aceeași zi, fără nici o zăbavă.

Dottaler luă asupra-și rolul de călăuză. Și, fără peripeții deosebite, ajunseră la castelele de basm ale rajahului.

XVIII. CERCETĂRI FĂRĂ SUCCES

În sfîrșit, Jane cunoscu adevărata Indie. Cu toată tulburarea care o stăpînea, în așteptarea întîlnirii cu fratele ei bolnav, pe care nu-l văzuse de atîția ani, fata fu cucerită de frumusețea castelelor și a parcurilor. Și parcă dinadins, prin fața castelului cel mare trecu un șir de elefanți, împodobiți somptuos cu valtrapuri brodate în fir de aur! Valtrapuri cusute în fir de aur veritabil, nu ca la circ! Rajahul își primi oaspeții cu multă amabilitate, poftindu-i într-un birou mobilat în stil european, el însuși purtînd un costum european, lucru care o dezamăgi pe Jane. Fata dădea semne de neliniște, gîndindu-se în ce limbă se va putea face înțeleasă de rajah. Dar prințul vorbea perfect englezește; cu toate astea era un oriental sadea. Plastronul scrobit și alb al cămășii nu făcea decît să-i scoată în relief pielea negricioasă. Lui Jane, chipul maharajahului îi amintea de Othello.

Boden îi expuse pe scurt scopul vizitei lor.

Pe măsură ce avocatul vorbea, rajahul avea tot mai mult un aer descumpănit.

– Sînt foarte mîhnit – zise el, în clipa cînd Boden isprăvi – că nu pot avea plăcerea de a vă îndeplini dorința: Aureliu Galton, cum îl numiți dumneavoastră pe acest tînăr minunat, a fost, într-adevăr, cîtva timp în casa mea, dar acum nu mai este... Și eu... nu mai pot adăuga nimic la cele ce v-am spus. Aureliu al dumneavoastră a dispărut.

Toți rămaseră uluiți auzind vestea neașteptată. Jane, Boden, Pearce și Dottaler începură, care mai de care, să-i pună întrebări rajahului, dar acesta se trăgea nervos de barba-i cîrlionțată și repeta unul și același lucru:

– Nu mai pot adăuga nimic la cele ce-am spus. Slugile mi-au dat de veste că tînărul a dispărut noaptea trecută, și mai mult n-am auzit nimic despre el... Nu doriți un ceai? De bună seamă că drumul v-a obosit, nu? Dar poate doriți să vedeți diamantele mele?

– Sir! exclamă Boden. Îmi permit să mă gîndesc că vă dați pe deplin seama de toată răspunderea...

Dar nu termină ce avea de spus. Masca de falsă amabilitate europeană dispăru într-o clipă de pe chipul rajahului. Ochii îi scînteiară atît de puternic, încît Boden se înecă și păli.

– Îmi permit să cred că și dumneavoastră vă dați pe deplin seama de vorbele pe care le roștiți, sir! îl întrerupse rajahul pe avocat. Aș considera ca cea mai gravă insultă numai gîndul pe care l-ați nutri dumneavoastră, privitor la faptul că eu – și accentuă în mod deosebit asupra cuvîntului eu – spun lucruri care nu corespund perfect cu realitatea.

Toți înțeleseră că discuția s-a terminat și că nu vor mai obține absolut nimic de la rajah. Despărțirea fu mult mai rece și mai oficială decît întîlnirea.

Coborînd scara de marmură, împodobită cu covoare și flori, Boden îi spuse încet lui Jane, ca s-o liniștească și pe ea, și pe sine:

– Nu te-ntrista, Jane, pesemne că Aureliu n-a făcut altceva decît a fugit, așa cum obișnuiește el. Desigur, e foarte regretabil, dar totuși într-o zi-două o să-l găsim. Prea departe n-a putut el să zboa... s-ajungă.

Jane oftă.

– Rajahul nu vrea să se despartă de omul zburător. Cu siguranță că-l ascunde în palat – îi spuse Pearce lui Dottaler, pe cînd treceau prin parc, de-a lungul unui zid înalt de piatră. Noi însă o să punem totul în mișcare, o s-ajungem, de va fi nevoie, chiar pînă la vicerege și o să obținem autorizația de a face o percheziție în palat ca să-l luăm pe Aureliu.

Dottaler se gîndea însă la nu știu ce planuri ale lui, iar Pearce tăcu, luînd-o înaintea tuturor.

Deodată el auzi un glas ce venea de dincolo de zid. Cîteva cuvinte rostite în hindustană îl făcură să se oprească și să asculte discuția.

În mijlocul uliței stătea un măturător împreună cu un bătrîn uscățiv și o tînără.

– Fie ca-n viața cealaltă să mă nasc șopîrlă dacă te mint! exclama măturătorul, indignat se vede de neîncrederea ce i se arăta. Îți spun ce-am auzit de la unul care, cu propriile lui mîini, l-a legat pe omul zburător, înainte ca să fie aruncat, așa cum poruncise rajahul, într-o fîntînă fără fund.

Bătrînul dădu din mîină, și cu fața schimonosită de durere, mormăi surd:

– S-a isprăvit! Să mergem, Lolita!

Fata însă nu se urnea din loc. Îl privea cu ochi de nebună pe bătrîn și în cele din urmă rosti cu tărie:

– El nu poate să moară! El mi-a spus: „Așteaptă-mă, Lolita!” și eu am să-l aștept...

– Ce-i cu dumneata, mister Pearce? exclamă Dottaler, apropiindu-se de Pearce, dar, văzîndu-i chipul livid, zise îngrijorat, cu glas scăzut: Ce s-a întîmplat?

– Nimic, nimic... o criză de inimă. Mi se întîmplă adesea... Îndată o să-mi treacă.

Dottaler îl privi cu neîncredere.

Seara, cînd în fața hotelului fu trasă mașina lui Pearce, acesta găsi de cuviință că nu mai trebuie să-și păstreze taina și-i spuse lui Boden:

– Mister Boden, nu mai avem de ce ne certa. Ariel-Aureliu Galton nu se mai află printre cei vii. A fost omorît din porunca rajahului.

Și Pearce îi reproduse discuția auzită pe drum.

Deodată, dincolo de perete, răsună un strigăt puternic. O, acești, pereți subțiri, indieni, din hotelurile de provincie!

Pearce și Boden o găsiră pe Jane plîngînd amarnic.

Auzind zgomot, Dottaler veni și el în fuga. Aflînd despre cele întîmplate, abia putu să-și stăpînească bucuria. Toate lucrurile se aranjaseră cît se poate de bine în folosul lui.

XIX. STĂPÎNUL E MÎNIOS

Anat, băiatul pe care Ariel îl scosese din fîntînă, era fiul omului cu briliantul – Mohita, primul sfetnic și favorit al rajahului.

A fi în grațiile rajahului era un lucru foarte avantajos. Rajahul Radjcumara avea comori a căror valoare nici el singur n-o cunoștea prea bine. Puțini europeni știu că unii prinți indieni sînt cei mai bogați oameni din lume și că, în comparație cu ei, vestiții miliardari Rotschild, Morgan, Rockefeller, Vanderbilt sînt niște oameni săraci. De veacuri, din generație în generație, rajahii și-au sporit averile, care, în cea mai mare parte, se compun din pietre prețioase și aur.

Aceste bogății nu prea sînt cunoscute, deoarece rajahul n-are nevoie să-și vîndă diamantele, iar dacă s-ar vedea silit s-o facă, la bursa mondială ar găsi întotdeauna puțini cumpărători pentru nestemate ca „Marele Mogul” sau „Regentul”. Averea lor imobilă – palate și moșii – era tot atît de uriașă. Totuși, acestea nu se puteau compara, în ceea ce privește valoarea lor, cu mormanele de briliante și diamante.

Deci nu-i de mirare faptul că rajahul putea întotdeauna să-și răsplătească favoriții, așa cum n-au fost în stare cei mai bogați și mai puternici regi ai Europei.

Dar trebuia să meriți bunăvoința și dragostea rajahului. Ca toți oamenii care duc o viață trîndavă într-un cerc închis, „într-o lume fără orizonturi”, cum scria Voltaire, rajahul se temea de plictiseală mai mult decît de orice, deși era un om destul de instruit și care vorbea la perfecție limba engleză. Soția lui, Siama, vorbea franțuzește ca o pariziancă. Împreună cu ea, rajahul vizitase de cîteva ori Europa – Londra, Parisul, Berlinul. Dar fracul și smochingul, în comparație cu îmbrăcămintea ușoară, națională, teatrele și banchetele, bucătăria europeană, ca de altfel toată rînduiala vieții de acolo, îl stinghereau, iar distracțiile îi erau străine. Așa că își zorea nevasta să plece cît mai repede.

Ajuns acasă, după ce își îndeplinea ritualul de curățire și dezbrăca hainele incomode, Radjcumara ofta ușurat și în sfîrșit gusta fericirea. Într-un halat ușor de mătase, stătea ceasuri întregi întins pe divan. Un slujitor îi făcea vînt cu un evantai din frunze de palmier. Rajahul cumpăra din Europa cărți și reviste, alegea romane „mai ușoare” și se adîncea în citit.

Puteai să fii european și în India!

Era în felul său un „despot instruit”, făcea parte din societatea religioasă „Bramo-Samadj”, nu se închina la idoli și nu îndeplinea cu prea multă sîrguință ritualurile grele, impuse de religie, mînca vînat gătit de bucătari musulmani, urmărea toate noutățile literare, citea cărți filozofice și era de acord, în aceeași măsură, și cu Rousseau, și cu Nietzsche, îi plăcea societatea sahibilor și se împrietenea cu ei.

După ce zăcea vreo 2-3 zile cu vreo carte nouă pe divan, începea deodată să simtă că șarpele plictiselii i se cuibărește iar în inimă.

Și-atunci intra în scenă Mohita, care își cunoștea stăpînul pînă în cele mai tainice cute ale sufletului.

– Ce mai e nou, Mohita? întreba rajahul, zvîrlind cu nepăsare cartea pe covor.

Mohita „lua pulberea de sub tălpile stăpînului” și în cuvinte pompoase îl saluta, iar apoi îi dădea pe scurt raportul cu privire la treburile administrației, la noile convenții încheiate cu sahibii și țărani, la plata arenzii și încasarea dărilor de la datornici.

Astăzi, însă, rajahul îl asculta distrat și îl întrerupea punîndu-i mereu aceeași întrebare:

– Ce noutăți mai ai, Mohita?

– Un grup de băieți și fetețe au pregătit dansuri noi.

Rajahul își aminti de cancanul parizian și zîmbi.

– Asta-i vechi! Dar, în sfîrșit, hai arată-mi!

Mohita bătu din palme și perdeaua de catifea prinsă de bolta înaltă a ușii se dădu la o parte și în cameră, zăngănindu-și brățărilor și clopoței, intrară în goană fetețe, învăluite în văluri trandafirii, și băiețași în costume multicolore. În sunetul flautelor ei începură să danseze. Mișcările lor erau pline de grație, iar pe fețele speriate stăruia zîmbetul.

– E vechi – repetă rajahul și dădu din mîină.

Flautele amuțiră, copiii încetară să mai danseze, se adunară toți grămadă, ca o turmă de oi speriate.

Rajahul începu să-i povestească lui Mohita despre cancan, zugrăvindu-i costumele pe care le poartă femeile și mișcările lor: „Gîndește-te, își ridică picioarele mai sus de cap și toate volanele saltă-n sus.” Radjcumara porunci să se facă și fetețelor lor. astfel de costume – fuste bogate, tocuri înalte și să învețe cancanul. Îngrijorat, Mohita se ploconi în fața lui.

– Și ce mai ai?

– Dansul cocoșăților, orbilor și șchiopilor.

Era ceva nou.

– Arată-mi!

Copiii fugiră fără să-și ascundă bucuria că totul se sfîrșise cu bine: nimeni nu poruncise să fie biciuiți sau zvîrliți în beci, iar drept hrană să primească numai pîine și apă, așa cum li se întîmpla adeseori.

Răsună bubuitul surd al tobei și în încăpere, împiedicîndu-se, căzînd, schiopătînd și tînguindu-se, intră un pîlc de oameni cu o înfățișare ciudată, în costume caraghioase din petice multicolore. Cît timp stăpînul fusese plecat, Mohita nu pierduse vremea stînd degeaba. Dar unde oare găsise el acești monștri? Cocoșați cu ditai căpățînile și gura ca de broască se împiedicau de șchiopi, îi doborau la pămînt cu

ghebele lor, se prăvăleau și ei, orbii se ciocneau unii de alții și, țipînd, se țineau cu mîna de locul unde primiseră lovitura, iar tobele bubuiau...

Rajahul rîdea în hohote. Mohita strălucea de bucurie.

– Cheam-o pe rani Siama! porunci rajahul.

Siama apăru într-o rochie pariziană, croită după ultimul jurnal, iar în picioare cu pantofi cu tocuri neobișnuit de înalte.

Privind la dansatori, exclamă:

– Minunat! Și deodată se așeză jos, pe podea, își cuprinse genunchii cu brațele și începu să rîdă, clătînîndu-și atît de tare capul, încît i se despletî pîrul.

Rajahul își scoase din deget un inel cu un briliant uriaș și i-l aruncă lui Mohita, care prinse din zbor darul acesta scînteietor și se ploconi pînă la pămînt.

Unul din orbi, zvîrlit la pămînt de un cocoșat, căzu pe spate. Lovindu-se cu capul de o coloană, începu să urle de-adevăratalea:

– O, de-ați crăpa cu toții, schingiuitori blestemați!

Într-o clipă, chipul rajahului se întunecă, de altfel ca și al lui Mohita – întocmai ca atunci cînd soarele este acoperit de un nor și pe pămînt se lasă umbră.

– Nu despre tine vorbea, stăpîne, ci despre cocoșat! se grăbi să-l asigure Mohita.

Dar rajahul, întorcîndu-se cu fața la perete, bombăni plin de venin:

– O sută de bice și să mă lăsați în pace!

Toți se îndepărtară. Mohita era mulțumit că izbutise să pună mîna pe inel. Dar stăpînul se mîniase. Mohita porunci slugilor să-i mai tragă orbului, și din partea lui, încă o sută de bice. Era prea de ajuns pentru acest nefericit, ca să-l scape de toate necazurile ce i le mai putea hărăzi viața.

Mohita clocotea de furie. Mai avea pentru rajah încă vreo cîteva numere pregătite. Mai mulți sclavi în pielea goală, înarmați cu drugii de fier, prevăzuți la capete cu niște cîrlige, se luptau între ei. Rajahului îi plăceau nespus asemenea spectacole. Sclavii se repezeau unul la altul zgîriindu-se și sîngele curgea șiroaie pe trupurile lor negricioase, în vreme ce adeptul lui Nietzsche, cuprins de un adevărat extaz, privea cu ochi aprinși de patimă și cu nările dilatate.

– Bate-! Zgîrie-! Mai tare! Așa! Așa! îi încuraja el pe gladiatorii săi și tare se mai necăjea cînd unul din ei cădea mort la pămînt și jocul se sfîrșea.

Mai pregătise Mohita și o vînătoare de tigri. Un elefant splendid, cu niște colți uriași, de care avea prinse țepușe ascuțite de aramă.

Dar în ziua aceea, rajahul nu-l mai chemă pe Mohita și acesta umbla năuc, neștiind cum să-și recîștige bunăvoința stăpînului.

Chiar atunci se petrecu accidentul fiului său. Când un servitor îl vesti că micuțul a căzut în fântână, Mohita dădu fuga într-acolo și văzu cu ochii lui cum Ariel își luă zborul din stradă, se cufundă în puț și-l scoase pe băiețaș.

Mohita nu prea se sinchisea de feciorul său, întrucât copilul era al primei lui soții, pe care n-o mai iubea, de vreme ce acum avea o a treia nevastă.

Dar omul zburător îl ului pe înaltul demnitar.

El nu stătu mult să chibzuiască dacă este vorba de o ființă supranaturală sau de o nouă scamatorie. Principalul consta în faptul că priveliștea era de o noutate surprinzătoare, extraordinară, că omul acesta zburător, indiferent cine anume ar fi el, putea să apară în fața ochilor amenințatori ai stăpînului său. Văzînd această minune, rajahul va uita de toate și Mohita îi va recîștiga bunăvoința.

Și înaltul demnitar porunci ca tînărul zburător să fie legat, chiar de-ar fi el o reîncarnare a lui Krishna.

XX. PACEA E RESTABILITĂ

Așadar, Mohita îl duse pe Ariel la palat, legat fedeleș și păzit de slugi, intrînd pe poarta din dos, pe lîngă bucătării, unde se aflau bucătarii goi pînă la brîu, unii cu pielea de culoarea ciocolatei, alții cafenie sau neagră, cu scufii albe pe cap. Urcară apoi pe o scară îngustă, la primul etaj, și străbătură încăperile locuite de femei – zenana – unde, supravegheați de servitori, se jucau copiii. Într-una din camere, o femeie în vîrstă îl privi pe Ariel prin ochelarii ei prinși de urechi cu ață roșie. În drumul lor, întîlniră o altă odaie, acoperită toată cu covoare albe și albastre și cu perne din diferite țesături de mătase colorată, zvîrlite ici și colo. Pe un divan scund ședea o fată, cu un șal albastru pe cap. Îi tremurau umerii și boabe mari de lacrimi picurau pe genunchii copilei. Lîngă ea se afla un bătrîn, îmbrăcat în veșminte albe și avînd pe frunte, desenate cu lut roșu și galben, semnele castei sale. El o dojenea cu asprime pe copilă, care, poate, era tot o captivă ca și Ariel.

Străbătînd o galerie, susținută de coloane zvelte, frumos sculptate, dincolo de care se deschidea priveliștea unui lac liniștit ca o oglindă, trecură în apartamentele locuite de rajah. Săli uriașe, ale căror bolți erau acoperite cu ornamente sculptate, coloane și nișe împodobite din belșug cu arabescuri, flori fantastice, animale și păsări, toate se perindau ca într-un caleidoscop fermecat. Lui Ariel i se părea că visează. Pretutindeni stăruia un miros puternic de attar – ulei parfumat din esență de trandafiri și oleandru, pus în vase mari, împodobite cu ornamente strălucitoare. Din pricina mirosurilor și a culorilor, Ariel simți că i se învîrtește capul.

– Stați aici! le porunci Mohita slugilor care-l, păzeau pe Ariel, în clipa când se apropiară de o perdea purpurie, cu podoabe de aur.

Dincolo de perdea răsună o voce mînioasă. Slujitorul smuci capătul frîngiei care lega mîinile lui Ariel și tînărul se opri.

Emoționat, Mohita se strecură dincolo de perdea.

Închinîndu-se pînă la pămînt, el se apropie de rajah, al cărui chip se posomora tot mai mult. Mohita nu vedea nimic altceva decît fața stăpînului său.

– Nu te-am chemat, Mohita, de ce-ai venit? îl întreabă aspru rajahul.

Ploconindu-se într-una, slugarnic, cu trupul încovoiat, demnitarul se apropie de stăpînul său și-i șopti ceva la ureche. Pe chipul rajahului se zugrăvi o expresie de mirare, neîncredere, curiozitate, apoi din nou uimire, și din nou neîncredere.

Tulburat, Mohita urmărea aceste schimbări.

„Numai să nu mă dea afară!” se gîndi el.

– Bine. Arată-mi-l! Dar dacă mă minți, atunci să știi că chiar astăzi soția ta va îmbrăca veșmîntul alb de văduvă.

Mohita nu-l mai ascultă pe rajah și dădu fuga după perdea, poruncind ca Ariel să fie adus înăuntru.

Ariel intră în încăpere și deodată fu orbit de atîta strălucire. Razele puternice ale soarelui se aprindeau de undeva, de sus, și jucau pe pereții auriți, pe coloane, scînteiau în nestematele care împodobeau veșmintele oamenilor ce stăteau lîngă coloanele zvelte și răsucite. Sub un baldachin albastru, pe covoarele zmeurii și pe perne, se afla un morman de aur, scînteind în toate culorile curcubeului.

Venindu-și în fire, Ariel își dădu seama că ceea ce luase el drept un morman de aur nu era altceva decît însuși rajahul, în veșminte brodate cu fir daurit. Diamantele și briliantele ce împodobeau îmbrăcămintea sa costau de bună seamă milioane, iar pe frunte îi scînteia un diamant atît de mare, încît era greu să-l prețuiești.

Rajahul avea pielea smeadă, nasul turtit și gros, iar în vinele lui curgea, după cum stătea scris în hrisoavele familiei, cel mai curat sînge hindus.

Rajahul își aținti ochii strălucitori și negri asupra lui Ariel. Și numai școala din Dandarar îl ajută pe băiat să-i suporte cu tărie această privire.

Apoi rajahul se uită rînd pe rînd la demnitarii săi, care-l înconjurau, ale căror veșminte puteau să se ia la întrecere, în ceea ce privește culorile și nuanțele, cu penele păunilor și ale papagalilor.

Rajahul îi porunci lui Ariel să se apropie mai mult.

Slugile îl înghiontiră pe tînăr de la spate.

– Cine ești? întreabă rajahul.

Băiatul, care nu luase nici o hotărîre privitor la comportarea pe care trebuia s-o adopte aici, nu răspunse.

– Cine ești? îl întrebă rajahul în limba engleză, gîndindu-se că Ariel nu știe limba hindustană.

Tînărul continua să tacă.

La rîndul său, Mohita îi puse aceeași întrebare în bengaleză și mahratî; apoi de la limbile ariene trecu la cele dravidiene: telugu, tamil și, în sfîrșit, îl întrebă în tibeto-birmaneză... Rezultatul fu același.

Rajahul se încruntă și spuse:

– Ori e surd, ori e încăpățînat. Dar las' că-l fac eu să vorbească – și ochii rajahului străluciră. Știi să zbori? îl întrebă, vorbind din nou în hindusă.

Mohita își pierdu răbdarea și, apropiindu-se de Ariel, îl plesni peste ceafă.

– Vorbește odată, măgarule, sau vrei cu tot dinadinsul să rămii fără limbă?

Buzele băiatului tresăriră, dar el nu spuse nimic. Credea că dacă se va preface mut și surd și va tăinui însușirea lui de a zbura, i se va da drumul.

Rajahul smulse din mîinile servitorului evantaiul cu care acesta îi făcea vînt și, azvîrlindu-l în Mohita, începu să dea din picioare, strigînd:

– Ticălosule, uite ce idiot mi-ai adus!

– Îndurare, stăpîn al vieții mele! exclamă Mohita, aruncîndu-se în genunchi dinaintea rajahului. N-am mințit! Întreabă-i pe ei – și arată spre slugi – întreab-o pe soția mea, Bintiaba-Sini. Toți au văzut cum omul ăsta, om sau duh, ce-o fi, a zburat! Poruncește să fie bătut cu vergile și atunci o să vorbească!

.– N-avea grijă! Nici el n-o să scape de vergi, dar deocamdată o să le primești tu! și rajahul bătu din palme.

Perdeaua din dreapta tronului se dădu la o parte și în fața rajahului apăru un om de statură uriașă, cu părul creț și negru ca abanosul, ținînd în mînă un harapnic cu șapte cozi, gata întotdeauna să îndeplinească porunca stăpînului său.

Tăcut, rajahul i-l arată pe Mohita. Învîrtind biciul, care despică aerul șuierînd, călăul lovi. Culcat jos, pe podea, Mohita începu să urle ca turbat și se chirci tot, strîngîndu-și sub el mîinile și picioarele.

Ariel se îndreptă deodată și zise:

– Încetați! Da, într-adevăr, știu să zbor!

Harapnicul călăului încremeni în aer, iar rajahul, speriat, se lăsă pe pernă, apoi strigă slugilor sale:

– Țineți bine de frînghie! Dacă zboară, vă tai capul la toți!

Ariel, care se înălțase puțin deasupra pământului, coborî din nou. Mohita ofta de zor, dar fața-i strălucea de bucurie. Furtuna trecuse! Se ridică în patru labe și apoi se așeză.

– Cine ești? întrebă din nou rajahul, privindu-l cu spaimă pe Ariel.

Temîndu-se mai mult ca orice să nu fie trimis înapoi la Dandarar, băiatul spuse:

– Nu știu cine sînt și nici de unde am venit.

Rajahul era descumpănit de-a binelea.

– Cum se poate? Doar din stradă ai venit zburînd în parcul meu. Ei bine, dar înainte de asta, unde-ai fost?

– Știu atît cît știe și un nou-născut. Mi-am dat seama că exist în clipa cînd m-am aflat în stradă și mi-am luat zborul – vorbi Ariel, spunînd primul lucru care-i veni în minte.

– Atunci de unde știi tu de pruncii noi-născuți? întrebă rajahul.

Băiatul se fistîci, nepricepîndu-se ce să răspundă.

– Mi se pare că le cam încurci – zise rajahul, dar din glasul său dispăruse mînia.

Omul zburător făcuse o adîncă impresie asupra lui.

Cu acest om-minune trebuia să se poarte cu mai multă băgare de seamă. Ce lucru de preț încăpuse în mîinile sale! Nici faraonii, nici cei mai mari împărați și regi n-au avut vreodată o astfel de bucurie! Numai de-ar izbuti să îmblînzească această pasăre ciudată!

– Cum te cheamă?

Ariel se gîndi și răspunse:

– Siddha!

Era numele unuia dintre zeii mitologiei hinduse.

– Siddha! Fie și așa – zise, după o clipă de ezitare, rajahul.

– Preamilostive stăpîne! aminti de prezența sa Mohita, care prinsese din nou viață.

Rajahul îi aruncă o privire binevoitoare, spunîndu-i:

– Vistiernicul îți va da un kror de rupii... [1 kror = 100 de lack; 1 lack = 100.000 rupii. (nota red. ruse.)] Și 700 de lack de rupii pentru cele șapte răni pe care le-ai căpătat astăzi.

Mohita se plecă pînă la pământ. Știa el că rajahul nu-i va da chiar atîta bănet cît îi făgăduise, dar, de bună seamă, nu va rămîne nerăsplătit.

– Ascultă, Siddha, rămii la mine și n-o să-ți pară rău!

În sală intră Siama.

Siama era îmbrăcată în port național. Un cerc de aur, lucrat cu multă măiestrie, îi încingea fruntea, fiind prins de părul-i negru cu o agrafă bătută în rubine sîngerii și

smaralde mari, iar un colier gros de aur cizelat îi cuprindea gîtul. Brățări de platină cu brelocuri îi împodobeau gleznele. Purta o rochie verde aprins, așa cum se cădea să poarte o drept credincioasă, iar brațele ei, de la umăr pînă la încheietura mîinii, erau acoperite cu brățări de aur, prinse între ele cu șnururi de mătase, precum și cu brățări fine de sticlă, ce-i acopereau mîna, lăsîndu-i doar degetele libere. Printre acele podoabe indiene, ea avea cîteva brățări de aur cu pietre prețioase lucrate de cei mai buni giuvaergii din Paris.

Privind-o, greu ți-ai fi putut închipui că femeia aceasta, care semăna cu o regină din basme, știe să poarte cu eleganță rochii europene și pantofi cu tocuri înalte.

– Ascultă, Siana – zise rajahul – Mohita mi-a dăruit o nouă minune.

La aceste cuvinte, credinciosul favorit zîmbi și începu să se ploconească pînă la pămînt. Rajahul era bine dispus și căuta să atenueze impresia produsă de explozia-i de mînie, lăudîndu-l pe Mohita în prezența soției sale.

– Privește, tînărul ăsta știe să zboare – continuă el, arătîndu-l cu degetul încărcat de inele pe băiat.

– Va să zică, el este! Am auzit că el l-a salvat pe Anat. Trebuie răsplătit pentru fapta lui – vorbi Siana, apropiindu-se de Ariel. Da' de ce-i legat? Sărăcuțul... Și ce frumos e... Dezlegați-i mîinile! porunci ea slugilor.

– Dezlegați-i mîinile, dar legați-l de mijloc – se grăbi să intervină rajahul, răsucindu-se nervos pe perne. Și țineți cît mai bine de capătul frîngiei. Ei, și-acum, Siddha, arată-ne ce știi!

De data aceasta, Ariel se ridică numaidecît în aer. Servitorii slăbeau treptat frînghia, de parc-ar fi fost legat de ea un aerostat. Ariel se înalță pînă-n tavanul înalt și începu să descrie fel de fel de cercuri, privind sculpturile plafonului.

Rajahul îl privea cu interes și neliniște, lăsat într-o rînă pe perne. Siana se dăduse cîteva pași înapoi, ca să poată vedea mai bine, și-l urmărea pe omul zburător, cu fața albă de emoție.

– Extraordinar! exclamă ea.

– Ajunge, Siddha! Coboară-te!

Ariel coborî.

– Ce-nseamnă asta? întrebă tulburată Siana. Cine-i el? Zeu? Om?

– Siddha nu vrea să ne spună nimic – răspunse rajahul – însă mai tîrziu va vorbi și va locui la noi. Nu-i așa, Siddha, că n-ai să ne părăsești? Indiferent ce-ai fi, om sau zeu, nicăieri, nici chiar în cer, n-o s-o duci atît de bine ca aici. Ce zici, o să-ți iei zborul?

– Nu!

– Ei, bravo! Asta-i minunat! Totuși să nu te superi dacă te vom urmări.

– Poate că ți-e foame, Siddha? îl întrebă prietenoasă Siama.

Băiatul o privi cu recunoștință. Numai o femeie se putea gândi la asta.

Dar, pasămite, Ariel se înșelase: Siama era într-adevăr o femeie bună, însă, punându-i această întrebare, avusese un gând ascuns: „Zei nu mănîncă!” Și prin răspunsul său, Siddha trebuia să-și dezvăluie taina cu privire la esența ființei sale: e zeu sau e om?

– Da, mi-e foame – răspunse simplu Ariel și zîmbi.

„Nu e zeu!” îi fulgeră prin minte Siamei.

Între timp, rajahul îi dădea lui Mohita, cu glas scăzut, toate instrucțiunile referitoare la felul cum trebuie păzit și îngrijit Siddha.

În sfîrșit, scoțîndu-și din deget două inele groase, rajahul i le aruncă favoritului său.

Pacea fusese restabilită.

XXI. SINT DE ACORD

Ariel fu dus într-o cameră ce se afla alături de dormitorul rajahului, care voia să-l aibă pe Siddha cît mai aproape de el.

Acum, ființa zburătoare avea la dispoziția sa doisprezece slujitori, de parc-ar fi fost un adevărat prinț de sînge. De altfel, servitorii erau totodată și paznicii captivului.

Ploconindu-se pînă la pămînt, ei îl rugară pe stăpînul lor Siddha să facă o baie cu esențe parfumate, apoi îl îmbrăcară cu veșminte scumpe și îi aduseră un prînz bogat și gustos.

Printre fructele servite la masă se găsea și mango birmanez, fruct pe care Ariel nu-l mai văzuse pînă atunci și deci nu știa cum trebuie să-l mănînce. Stingherit, apăsa și ciupea fructele, încercînd să muște din ele.

Un bătrîn hindus, cărunt și venerabil, care-l slujea la masă și care avea o înfățișare impunătoare ca un adevărat brahman, îi spuse, zîbind șăgalnic:

– Taie-le cu cuțitul, stăpîne, și mănîncă miezul.

„Pentru un zeu, nu știe prea multe” – se gândi bătrînul.

După prînz, Ariel se întinse pe divan. Un băiețandru smead, aplecîndu-se deasupra lui, îi făcea vînt cu evantaiul. Prin dreptul ferestrei înalte și zăbrelite trecură în zbor rîndunele, și Ariel privi cu jînd în urma lor.

Aici, ce-i drept, era mai bine decît la Dandarar, totuși el nu se simțea în apele lui. Își putea face o imagine despre rajahul care, cu atîta ușurință, trecea de la bunăvoință la violență. Azi Ariel e mulțumit, dar ce-l așteaptă a doua zi? Oh, cum ar

mai schimba această colivie aurită cu coliba sărăcăcioasă a lui Nizmat! Ce-o fi gîndind oare despre el bătrînul, Lolita și Șarad? A dispărut așa, pe neașteptate... Oare toată viața va fi osîndit să treacă dintr-o colivie într-alta? De ce nu e liber ca rîndunelele? Dacă n-ar fi zăbrelile acestea de fier, Ariel ar zbura împreună cu ele, către bolta albastră a cerului.

Peste zi, rajahul se abătu de cîteva ori prin odaia lui Ariel, întrebîndu-l cu blîndețe dacă se simte bine, dacă e mulțumit de mîncare și de slujitori.

Rajahul ardea de nerăbdare să se joace cu noua lui jucărie, însă Siama îl convinse să nu-l mai necăjească pe Siddha – în ziua aceea trebuia să se odihnească.

Rajahul, cu tot despotismul lui oriental, ceda de multe ori în fața nevastei sale dragi, care se număra printre cele mai frumoase și mai inteligente femei din India, și care-i era de mare ajutor în afacerile lui cu sahibii. Ceea ce nu putea obține el de la sahibii, obținea cu ușurință Siama, prin cîteva cuvinte duioase, rostite cu gingășie și însoțite de un zîmbet fermecător.

Noaptea, trezindu-se din somn, Ariel auzi un foșnet ușor și-l văzu în fața sa pe rajah, în halat și papuci cu vîrfurile aduse în sus.

A doua zi dimineață, ușa se deschise și intră rajahul, în halat și cu un maldăr de ziare în brațe. Așezîndu-se lîngă Ariel, îi zise:

– Uite, Siddha, am aflat cîte ceva despre tine! Mie nu-mi place să citesc ziarele, dar secretarul meu mi-a arătat o notiță referitoare la omul zburător. Bineînțeles, ăsta ești tu. Și, de bună seamă, n-ai apărut pe lumea asta ieri, în fața palatului meu... Ascultă, Siddha, sau oricum te-ar chema – continuă rajahul, vorbindu-i cu blîndețe și gîngurind ca un porumbel. Ai încredere în mine și n-o să-ți pară rău... Să mergem și-am să-ți arăt cîte ceva. Dar să știi, eu te-am prevenit că nu trebuie să te superi, deoarece pînă cînd ne-om înțelege și ne-om împrieteni mai bine, am să te țin legat. Fierarii și giuvaergii mei au lucrat toată noaptea și au făurit un lanț de aur. Este cam greu și totodată nu prea trainic. Am fost nevoit să mai fac unul de fier cu o cingătoare de aur. Pareș! strigă rajahul.

Zornăind din lanț, în cameră intră un servitor. Acesta îi încinse mijlocul lui Ariel cu un cerc de aur pe care-l închise cu o cheie, dîndu-i-o apoi rajahului, împreună cu capătul lanțului.

– Să mergem! repetă rajahul, ținînd lanțul în mînă.

Și-l purtă pe Ariel printr-un șir nesfîrșit de săli, împodobite cu aur, marmură și fildeș. Peste tot se vedeau mozaicuri, sculpturi, incrustații, vase, statui, flori...

Într-una din săli, pereții erau îmbrăcați de sus pînă jos în chihlimbar, într-alta, căptușiți cu cristal de stîncă, iar în cea de-a treia, acoperiți cu plăci de fildeș.

Deasupra ușilor străjuiau colți uriași de elefanți, înveliți în aur și împodobiți cu incrustații migălit făurite.

Din „sala de fildeș”, scara îi conduse jos. Coborîră mult timp, pînă cînd ajunseră în subsol. Rajahul luă o torță și porni pe coridor, luminînd drumul. Coborîră încă o scară și ajunseră într-un subsol și mai adînc: în sfîrșit, se opriră dinaintea unei uși de aramă, cu minunate basoreliefuri închipuind luptele fantastice ale balaurilor cu dragonii.

– Ne aflăm sub lacul pe care l-ai văzut tu – zise rajahul, deschizînd ușa grea. Ia-o înainte!

„Nu cumva rajahul vrea să mă-nchidă într-o subterană?” se gîndi Ariel, pășind în încăperea întunecoasă.

Deodată se auzi un ciocănit și o lumină orbitoare inundă încăperea.

De-a lungul pereților cu bolți joase de piatră se aflau lăzi pe ale căror capace străluceau incrustații de aramă. Capacele săriră dintr-o dată la o parte și în fața ochilor uimiți ai lui Ariel se arătă o priveliște care arareori îi este dat s-o vadă unui om. Lăzi pline cu nestemate uriașe, de culoare sîngerie – rubinele – altele cu smaralde verzi ca valurile mării, iar altele cu briliante și diamante scînteind aidoma curcubeului...

Se aflau aici lăzi cu topaze, crizolite, mărgăritare, peruzele, agate, safire, granate, acvamarine, turmaline... Roșii, albastre, negre, verzi, galbene, scînteietoare și mate...

Mai încolo puteai vedea lăzi cu lingouri de aur cu argint și platină.

Părea de necrezut ca un singur om, într-un singur palat, să aibă atîtea comori.

– Îți dai seama, Siddha, ce-nseamnă aceste pietricele roșii și tot aurul ăsta? înseamnă puterea mea asupra oamenilor. E de ajuns să dăruiesc o singură pietricică și orice funcționar sahib va face tot ce doresc eu... De altfel, le-am dat destule pietricele de-astea... Pentru una mai mare, chiar și vice-regele Indiei mi-ar îndeplini orice dorință, iar pentru una ceva și mai mărișoară, însuși regele Marii Britanii m-ar înnobila cu titlul de „sir”, trimițîndu-mi totodată și scrisori pline de bunăvoință. De altfel, am să ți le arăt. Așadar, Siddha, oricine-ai fi tu și oricare ți-ar fi trecutul, eu te voi putea apăra dacă tu singur vei dori lucrul acesta. Și vei primi la mine ceea ce n-ai să găsești nicăieri. Gîndește-te bine. Nu-i nevoie să-mi răspunzi acuma. Voi veni la tine după gustarea de dimineață.

Se întoarseră în palat.

Ariel rămase singur. Mai mult ca de orice, băiatul se temea să nu cadă din nou în mîinile lui Pearce. Și nimeni în afară de rajah nu-l va putea apăra dacă Pearce îi va da de urmă. N-avea nici o îndoială în privința asta. Deocamdată, rajahul se arată plin

de bunăvoință față de el. Atunci de ce să nu-și încredințeze lui soarta? Lolita se află aproape și va putea s-o vadă când va pofți. „Dacă, bineînțeles, va voi și rajahul...” Ariel zîmbi și zbură spre plafon. „Oare nu voi putea să-mi iau zborul?”

Cînd veni rajahul, Ariel îi povesti sincer tot ce știa despre el și școala Dandarar.

Rajahul manifestă un viu interes față de cele povestite de băiat și mai ales față de particularitățile școlii.

– Nu cumva or fi pe-acolo și alți tineri-minune ca tine? întrebă el.

– Ba sînt unii al căror corp poate lumina sau poate emana diferite arome, există și indivizi care ghicesc gîndurile, există și prezicători.

– Trebuie negreșit să-i spun lui Mohita despre toate astea. Tu, tinere, însă, ești cea mai mare minune dintre toate minunile. Așadar, ești de acord să rămîi la mine de bunăvoie? Dacă ești de acord, atunci am să-ți scot gratiile de la fereastră și am să arunc în lac acest lanț.

„Iar dacă n-am să fiu de acord, știu prea bine c-ai să m-arunci în lac” – se gîndi Ariel, și răspunse:

– Sînt de acord, dar cum te cheamă pe tine și cine ești?

Rajahul rîse.

-- Într-adevăr parcă ai picat din cer! Sînt rajahul Radjcumara. Îți dau voie să-mi spui pe nume: pur și simplu Radjcumara. Deși ești om, totuși ești un om neobișnuit. Sînt foarte fericit, Ariel. Începînd de azi, ai să te bucuri de cea mai deplină libertate, bineînțeles numai în interiorul palatului și parcurilor mele. Nici un pas mai departe! Îmi dai cuvîntul tău?

Ariel se gîndi la Lolita – băiatul nu-i pomenise nimic rajahului despre ea – și vru să-l roage să-i îngăduie să zboare prin împrejurimi, dar își dădu seama că e prea devreme să-i ceară un lucru ca ăsta, de aceea răspunse:

– Pe cuvîntul meu de cinste!

Rajahul era din cale-afară de mulțumit. Slobozindu-l din lanț, omul zburător putea să facă mult mai multe ghidușii. Și asta era principalul.

În aceeași zi, zăbrelile de la fereastră au fost scoase, iar lanțul aruncat în lac.

XXII. O NOUĂ JUCĂRIE

Puteai să crezi că rajahul, care era ahtiat după distracții, înnebunise de dragul lui Siddha-Ariel. Lăsase baltă nu numai afacerile, dar și toate celelalte distracții preferate: lupta gladiatorilor, vînătoarea. De dimineață pînă seara își petrecea vremea

în tovărășia lui Ariel, îndemnându-l la tot soiul de ghidușii sau născocind altele noi. Ariel, supus, ba chiar cu plăcere, îndeplinea toate dorințele rajahului.

Adunînd în sala cea mai spațioasă și mai înaltă a palatului pe toți membrii familiei sale și toată curtea, rajahul se tolănea pe perne și începea să comande:

– Ariel, ridică-te pînă-n tavan! Rotește-te! În picioare! Culcat! Mai repede! Și mai repede! Dă-te peste cap! Vino spre mine, Ariel! Ia maimuța și zboară cu ea!

Ariel înhăța maimuța și se ridica în aer. Animalul începea să țipe de frică și să se zbată în brațele sale. Spectatorii rîdeau cu lacrimi – iar rajahul rîdea mai tare decît toți. Odată, o maimuță îl zgîrie pe Ariel, se smulse din mîinile lui și căzu, din fericire, pe pernă, totuși se lovi și scheună multă vreme.. Ariel zbură cu porumbeii, cu papagalii, dîndu-le drumul în tavan și gonind în urma lor, rostogolindu-se și el în aer ca un porumbel. Zbură cu băiețași și cu fetițe. Băiețașilor le plăcea jocul, dar fetițele țipau mai abitir decît maimuțele. Zbură cu tăvi pline de dulciuri sau flori și florile le arunca spectatorilor, pentru ca apoi să le prindă iarăși din zbor.

Cînd fantezia rajahului seca în ceea ce privește născocirea distracțiilor în casă, trecură în parc. Rajahului îi plăcea îndeosebi următorul număr: Ariel trebuia să se ridice lin de la pămînt pînă în vîrfurile cupolei ce încorona turnul castelului, de acolo să se prăvălească vijelios spre lac, să se oprească deasupra apei, să umble pe suprafața ei de parcă s-ar fi aflat pe pămînt, iar în cele din urmă să se înapoieze la rajah.

Și lui Ariel îi plăcea jocul acesta. El se înălța de-a lungul zidurilor, cerceta cu privirea ornamentele, sculpturile, crăpăturile, cuiburile de rîndunică. Prin fața ochilor lui se perinda etaj după etaj, coloane, galerii, balcoane... Zîmbea oamenilor care priveau pe fereastră. Odată prinse din zbor un trandafir, pe care i-l întinsese pe geam chiar Siama. El dădu din cap și zbură mai departe, fără să lase trandafirul din mînă.

Astfel se ridica din ce în ce mai sus.

Și iată-l stînd în vîrfurile cupolei ovale, sub razele soarelui, cu pieptul deschis în bătaia vîntului. Deasupra-i se boltește cerul albastru, iar jur împrejur se întinde spațiul nemărginit.

Săgetînd aerul, zboară rîndunelele. Jos strălucește oglinda lacului și a iazurilor, se văd pilcurile verzi ale copacilor și parcurile bogate. În clipele acelea simțea nevoia să cînte. Uite așa și-ar lua zborul! Încotro?... Spre coliba Lolitei! Dar nu-i cu putință... Nu acuma... Jos se află rajahul, mic ca o gînganie, privind cu capul dat pe spate și așteptîndu-l să sară. Da, e timpul să sară.

Și, ciudat lucru! De pe pămînt se înălța liniștit, împăcat în cugetul său, dar în clipa cînd trebuia să sară de la o înălțime atît de amețitoare, inima i se strîngea de frică. Poate că aceiași fiori de teamă simte parașutistul pînă cînd i se deschide

parașuta. Poate că și această extraordinară capacitate de a zbura îl va părăsi la un moment dat.

Înăbușindu-și instinctul de conservare, Ariel se zvîrli cu capul în jos și, după câteva clipe, își frînă zborul. Izbutind să facă acest lucru, rămase mulțumit: va să zică, totul e în regulă! Mai departe, pluti liniștit.

– Să poleiești cu aur un asemenea om e puțin! exclamă rajahul, plin de admirație. Și pe dată născoci o nouă distracție.

Voia să-l ducă pe Ariel în aripa veche a palatului, unde erau ținute maimuțele. Acestea se obișnuiseră atît de mult cu oamenii, că smulgeau mîncarea din mîinile lor, dar de prins nu se lăsau prinse. Lui Ariel însă i-ar fi venit lesne să înhațe puii de maimuță, și-atunci să vezi ce zarvă și ce rîs!

Sau să plece cu Ariel la o vînătoare de tigri. Rajahul se închipuia stînd în spinarea elefantului, tigrul se năpustește la gîtul namilei, dar Ariel se lasă din zbor asupra fiarei și-i împlîntă cuțitul în ceafă...

Ar mai putea să-l pună pe Ariel să prindă păsări în păduri... Să zboare prin cercuri îmbrăcate în flori.

Să se ridice sus de tot, noaptea, ținînd în mîină un felinar, și de acolo, din înalt, să arunce flori... Și, la urma urmei, de ce n-ar zbura și el cu ajutorul băiatului?

Rajahul închidea ochii de plăcere, închipuindu-și lanțul nesfîrșit de distracții noi și atrăgătoare, la care va putea invita sahibi sus-puși și oaspeți de seamă. Zeii înșiși sînt de partea magnificului rajah Radjcumara. Și nu numai rajahul, dar toți curtenii se simțeau cuprinși de entuziasm față de Ariel-Siddha. Numele lui era pe buzele tuturor. „Ați auzit ce-a făcut ieri Siddha? Dar cum a umblat pe tavan cu capul în jos?!... Și cum a aprins noaptea, deasupra lacului cel mare, făclii!" Poveștile acestea se țineau lanț. Toți erau copleșiți de uimire, mulți îl invidiau, alții, dimpotrivă, îl compătumeau. „Și totuși, stă într-o colivie, deși e aurită. Eu, dac-aș fi în locul lui – își șopteau la ureche unul altuia – aș înșfăca un sac cu briliante, atît cît aș putea să ridic, și mi-aș lua zborul!"

Vestea despre omul zburător al rajahului Radjcumara se răspîndi prin împrejurimi, ajungînd pînă la Nizmat și nepoata lui, și, la urma urmelor, chiar pînă la avocatul Dottaler.

XXIII. MOHITA ADUNA DOVEZI

Printre numeroșii curteni ai rajahului, doar un singur om îl privea chiorîș pe Ariel, cu ură ascunsă. Acesta era Mohita.

În primele zile se bucurase nespuse de succesul pe care-l obținea descoperirea lui. Dar foarte curînd începu să-și dea seama că atenția rajahului este pe de-a-ntregul absorbită de Anei. Siddha-Ariel îi pusese pe toți în umbră. Mohita era dat uitării de către nerecunoscătorul rajah, de parcă băiatul ar fi picat din cer acolo, în palat. Ariel era favoritul zilei. Rajahul îl acoperea cu pietre scumpe și daruri bogate, cu care tînărul nu știa ce să facă. Mohita fusese dat uitării și scrișnea din dinți de ciudă. La început sperase că rajahul cel capricios și schimbător din fire se va plictisi repede de Ariel, așa cum s-a plictisit de toate celelalte lucruri în viață. Însă darul acesta al băiatului cuprindea un izvor nesecat de noi și noi posibilități. O născocire lua loc alteleia, o distracție putea fi înlocuită cu una și mai interesantă. Rajahul trimitea invitații vecinilor săi, nababilor, rajahilor, funcționarilor superiori englezi, rugîndu-i totodată să nu sufle o vorbă ziariștilor din cele văzute.

Toate acestea îl frămîntau pe Mohita cel invidios și venal. În cele din urmă luă o hotărîre... Indiferent pe ce cale, Siddha-Ariel trebuia să piară.

La început se gîndise să-l omoare într-ascuns, dar riscul era prea mare. Trebuia să născocască un plan mai subtil.

Împrejurările i-au venit curînd în ajutor.

Siama, ca toți ceilalți de altfel, manifesta un viu interes față de Ariel. Fiind femeie, deși puțin cam zănatică, dar bună la inimă, îi era milă de băiat și își dădea seama mai bine decît toți ceilalți cum se simțea această „pasăre rară” în colivia de aur a rajahului. Siama îi acorda multă atenție lui Ariel și se îngrijea de băiat, cerînd bărbatului ei să-l lase să se odihnească; adesea stătea de vorbă cu el în camera sa, în orele cînd afaceri foarte importante îl sileau pe rajah să renunțe la distracțiile oferite de noul său favorit. Îi punea întrebări lui Ariel cu privire la viața lui, citea cu atenție însemnările din ziare unde se publica cîte ceva despre omul zburător, aduna informații. Așa a încolțit în mintea ei gîndul ca, aflînd trecutul lui Ariel, să-i caute familia și să-l redea părinților săi.

Camera lui Ariel se găsea la același etaj, dar ca să ajungă din odaia lui în salonul Siamei, trebuia să coboare un etaj și după aceea să urce din nou. Ariel însă alesese un drum mai scurt. Atunci cînd Siama ieșea în balcon și-l chema pe Ariel, băiatul apărea în balconul lui și de acolo își lua zborul spre ea.

Siama nu găsea de cuviință că trebuie să ascundă aceste întîlniri. Ea socotea că „soția Cezarului” este mai presus de orice bănuială.

Aceste vizite aeriene au fost curînd observate de Mohita, în a cărui sarcină cădea și spionajul în tot palatul.

În mintea lui Mohita încolții un plan. Demnitarul o ura în taină pe soția rajahului, iar ea, la rîndu-i, nutrea aceleași sentimente față de el. De altfel, fiecare

dintre ei avea motive foarte puternice. Mohita o ura pe Siama pentru marea-i influență exercitată asupra rajahului, pe care demnitarul voia să-l aibă cu totul în mâinile sale și de aceea căuta să ațîțe instinctele și gusturile cele mai josnice ale despotului. Siama îl ura pe Mohita văzînd în el un om rău, meschin, venal.

Între Siama și Mohita se dădea de multă vreme o luptă ascunsă, care uneori degenera în conflicte pe față.

Și iată că pentru Mohita se ivi în sfîrșit prilejul cînd putea să prindă doi iepuri dintr-o dată: să se descotorosească de noul favorit al rajahului și totodată de Siama. Atunci influența lui Mohita asupra rajahului ar fi crescut foarte mult. Planul părea cu atît mai posibil de realizat, cu cît rajahul, ambițios și nestăpînit cum era, aflîndu-se odată la Paris, fusese gata-gata să dezlănțuie un mare scandal din pricina geloziei, iar în India, din aceeași cauză, un sahib de vază a plătit cu capul și rajahul s-a văzut nevoit să piardă multe „pietricile” mari ca să mușamalizeze afacerea.

Trebuia să ațîțe gelozia rajahului, să folosească această metodă veche și încercată.

...Mohita însă era viclean și prudent. Gelozia, ea singură, s-ar fi putut dovedi insuficientă, deoarece rajahul ținea prea mult la Ariel. Și de îndată ce rajahul va porni să facă cercetări și va chibzui mai adînc, se va duce de rîpă totul. Siama cea șireată va ști să se justifice. Și cine este Ariel, la urma urmei? Nu-i nici principe de coroană, nici sahib, ca prințul să poată fi gelos pe el.

Trebuia să acționeze cu dibăcie și în primul rînd trebuia să-l compromită pe Ariel în ochii rajahului, să trezească nemulțumirea și suspiciunea acestuia datorită unui alt motiv. Dacă va izbuti să-l înverșuneze pe stăpîn împotriva noului favorit, atunci va putea să-l învinovățească pe băiat pentru orice fleac. Și Mohita nu numai că-l urmărea pe Ariel pas cu pas, dar porunci și ajutoarelor sale să facă același lucru. De altfel, urmărirea era organizată în chip desăvîrșit.

Curînd, demnitarul adună dovezi îndeajuns de satisfăcătoare. El singur băgase de seamă, iar slujitorii săi îi aduseseră la cunoștință același lucru: în clipele libere. Ariel vizitează deseori slugile paria, oamenii aceștia care îi aminteau de Nizmat, Lolita și Șarad. Între servitorii rajahului și Ariel se stabileau legături tot mai prietenești. Tînărul iubea copiii și se ducea mereu să-i vadă, fără a-i ocoli nici pe cei din castelele cele mai de jos: măturătorii, jupuiitorii de piele, îngrijitorii țarcurilor de elefanți. Îi distra pe copii zburînd în fața lor, le aducea fructe și dulciuri de la masa rajahului.

Un copil, care semăna cu Șarad, bolnav și firav, nepotul unui bătrîn grădinar, se bucura îndeosebi de dragostea lui Ariel.

Băiatul își rupsese piciorul și nu putea să umble, îl lua deseori în brațe, se ridica cu el deasupra răzoarelor de flori și-i spunea povești, legănându-l ca într-un scrînciob.

Copilul era nespus de fericit. Îmbrățișându-l pe Ariel cu mînuțele-i plătînde, rîdea plin de bucurie.

Slugile rajahului, care urmăreau această scenă, zîmbeau și-și ștergeau lacrimile. Dragostea lor, respectul față de Ariel crescuseră și mai mult cînd bătrînul grădinar le arătă un smarald, spunîndu-le:

– Mi l-a dat Ariel ca să-l vînd și cu banii care o să-i iau pe el să chem un doctor bun de la oraș. Vrăciul nostru n-a făcut alta decît să-l chinuiască pe băiat și nu l-a tămăduit cîtuși de puțin.

– Da' de unde are Ariel smaraldul? se minunară slugile.

– L-a primit în dar de la rajah – răspuse grădinarul.

Smaraldul trecu din mîină în mîină, sclipind în palmele lor negricioase.

– Cu pietricica asta poți să faci și-o nuntă, nu numai să chemi un doctor – zise unul dintre ei.

– O fi zeu, o fi om, nu știm, știm doar că nici zeii nu se milostivesc de noi ca Ariel.

Și-atunci cînd făptura aceea ciudată ieșea în zbor pe fereastra camerei sale și cobora printre ei, slugile, cu nevinovăția unor copii, începeau să-i povestească lui Ariel despre nevoile și necazurile lor. Darurile rajahului treceau întotdeauna din mîinile lui Ariel în mîinile slugilor.

„Strașnic! se gîndea Mohita. Ariel zvîrle în dreapta și în stînga darurile rajahului, și încă cui! Unor cîini de paria! Asta nu poate să-i fie pe plac stăpînului... Va trebui să-i spun că mi s-a furat un inel... Așa, doar ca să-i atrag atenția... Și să-i mai spun că Ariel poate zbura la orice etaj, în oricare încăpere și să iasă de acolo fără a fi văzut. Slugile i se jeluiesc lui, văd în el un apărător. Iar el îi consolează, îi compătimentește și prin asta îi ațîță la răscoală... Atîta ar mai lipsi ca molima asta a nemulțumirii care bîntuie prin orașe să pătrundă și la noi... Azi slugile se plîng, mîne vor începe să ceară... Rajahul nu va tolera una ca asta!"

Deocamdată Mohita nu suflă o vorbă stăpînului său: se mulțumea să adune dovezi.

Curînd se petrecu următoarea întîmplare:

Rajahul avea ca oaspete un oarecare turist străin, persoană de vază, care se interesa îndeaproape de toate problemele „exotismului”.

Rajahul îi arătă oaspetelui lupta gladiatorilor. Din pricina acestor lupte, prințul se certa deseori cu Siana, căreia nu-i plăceau de loc astfel de distracții sîngeroase,

luîndu-l la rost, și pe el, și pe Mohita, de aceea spectacolul avea loc numai cînd Siama era plecată.

Și de data asta rajahul îl invită pe străin să vadă luptele gladiatorilor în timp ce Siama ieșise să se plimbe cu automobilul.

Lîngă rajah stătea Ariel, care acum era însoțitorul permanent al prințului. Dar „numărul” tînărului, rajahul voia să-l servească străinului „ca desert”.

Lupta era în toi. Sîngele curgea șiroaie. Rajahul, cu nările umflate și cu ochii aprinși, îi ațîța pe luptători.

Unul din ei își lovi zdravăn tovarășul, care se prăvăli la pămînt. Apoi ridică unealta de fier ca să-i mai dea o lovitură celui căzut. Dar în aceeași clipă, Ariel, sub ochii uimiți ai oaspetelui, zbură peste capul lui în arenă și-l înșfacă pe luptător de braț. Unitul, folosindu-se de acest răgaz, părăsi în patru labe cîmpul de bătaie.

Fața rajahului se întunecă de mînie. Ariel se amestecase cu de la sine putere și întrerupsese lupta în punctul cel mai culminant. Totodată, îi ratase și „numărul”. Într-un cuvînt, îi stricase tot cheful!

Rajahul smulse sulița din mîna unui străjer și tocmai se pregătea s-o arunce în Ariel. Văzînd gestul, tînărul se ridică în zbor deasupra arenei.

– Brute! Bete sauvage! [Brută! Fiară sălbatică! (în limba franceză în text), (n.r.)] Ființă grosolană! se auzi deodată glasul Siamei.

Toți își îndreptară privirile într-acolo. În învălmășeala care se iscase, nimeni nu băgase de seamă că de arenă se apropiase un automobil în care se afla Siama. Mohita se înțelese din vreme cu șoferul.

Rajahul își mușca buzele. Cînd, oare, va înceta femeia aceasta să se mai amestece în treburile lui? Și cum își permite ea, în prezența unui străin, și încă în limba franceză, adică în limba pe care oaspetele lui european o înțelegea prea bine, să-l certe cu cuvinte atît de grele?

– Nu te băga în chestiuni care nu te privesc! strigă rajahul și, plin de furie, zvîrli sulița spre automobil.

Arma sparse cu zgomot parbrizul, împrôșcîndu-l pe șofer, care se lăsase în jos, cu o ploaie de cioburi.

Ștergîndu-și fața de nădușeală cu o batistă parfumată, oaspetele străin își ascunse un zîmbet: în sfîrșit, avusese fericita ocazie să fie martorul unui aspect interesant al obiceiurilor exotice!

În spatele rajahului, Mohita își freca mîinile de bucurie. Prima ceartă a rajahului cu Ariel, și nu ultima între rajah și soția lui. Dar, cine știe? Poate că lucrurile vor lua o asemenea întorsătură, că asta va fi ultima lor ceartă. Și mai înainte Mohita picurase cu grijă otrava urii în sufletul rajahului, aducînd vorba pe departe că

el se află la cheremul soției sale, că este sub papucul ei, că oamenii rîd de lucrul acesta și că rajahul ar face foarte bine dacă va lua de nevastă pe fiica rajahului vecin, o fată de cincisprezece ani, frumoasă ca o lună plină și blîndă ca o porumbiță.

După această întîmplare, Mohita nu-și mai dădu cărțile pe față, așteptînd ca Ariel să săvîrșească o nouă greșeală.

Și, în sfîrșit, veni și ceasul acela...

Chiar din primele zile ale șederii sale la rajah, lui Ariel începu să-i fie dor de Șarad, de Lolita și de Nizmat. Nici bucuriile pe care i le dădea zborul nu-i molcomeau sufletul. Noaptea, cînd rajahul dormea, Ariel se apropia de fereastră.

Scăldat în lumina lunii, parcul dormita. Frunzele palmierilor, potirele crinului și ale lotușilor de pe lac stăteau neclintite. Miresmele nopții îl amețeau. Poate că în clipa asta Lolita visează la el sub razele lunii și privirile li se întîlnesc în albastrul cerului, pe discul argintiu.

Ariel se ridică încetișor, aidoma fulgului la cea mai ușoară adiere, se înalță spre tavan și iese în zbor pe fereastră. Bucuria negrăită a zborului îi năpădește sufletul. La început urcase lin, apoi din ce în ce mai iute, de-a lungul zidurilor palatului. Iată și acoperișul... Iată și cuiburile cunoscute ale rîndunelelor... Mai sus, tot mai sus... Și în fața ochilor lui se deschid zările țării minunate, ca de vis. Tînărul întinde brațele cînd spre lună, cînd spre bolta spuzită de stele, cînd spre pămîntul înflorit... Jos se vede albind zidul care înconjoară ținutul rajahului. Din înaltul cerului, castelele nu mai păreau așa de mărețe, ci, dimpotrivă, arătau ca niște ciudate îngrămădiri cu nenumărate acoperișuri de diferite forme. Mai departe începeau pădurile, cu cărările lor șerpuitoare. Undeva, în desișurile acestea, se afla cuibărită coliba sărăcăcioasă a Lolitei. Dacă s-ar ridica mai sus, ar zări iazul. Un cîmp nu prea întins îl desparte de colibă.

– Lolita! strigase o dată Ariel cit îl ținuse gura. Era însă atît de sus, că de pe pămînt n-ar fi fost cu putință să-l audă cineva.

Și deodată, uitînd de toate, și cuvîntul dat rajahului, și faptul că s-ar putea să fie urmărit, Ariel se năpusti în jos, în pădure, acolo unde își lăsase inima.

Găsi îndată coliba, care însă era cufundată în întuneric. Lolita și Nizmat dormeau înăuntru, iar Șarad afară, pe terasă. Cit de mult ar fi vrut să se apropie de băiatul acela pe care-l salvase, să-l trezească din somn... Dar nu, nu era timpul... În palatul rajahului s-ar isca zarvă mare și el ar fi din nou urmărit de Pearce. Ariel oftă din adîncul inimii, sărută cu duioșie capul copilului adormit, apoi privi în jur. Se apropie în zbor de un mango, rupse cîteva fructe și le puse lîngă Șarad.

Apoi își luă în gînd rămas bun de la cei dragi lui și porni înapoi spre castel.

„Uite-l că s-a întors! Ce păcat!" bombăni Mohita, care stătea pe acoperișul drept al micului castel, unde locuia împreună cu toată familia. Oricum ar fi, Ariel își calcă însă cuvîntul dat și în fiecare noapte zboară undeva. Ei, se pare că acum dovezile sînt suficiente!

XXIV. FURTUNA S-A DEZLĂNȚUIT

Folosindu-se de un moment cînd Ariel se afla la Siama, iar rajahul era tare mînios dintr-o pricină oarecare, Mohita, strîmbîndu-se în toate chipurile și oftînd cu fățarnicie, începu să-și țeasă intriga.

El, Mohita, nu învinuiește pe nimeni și nu are nici posibilitatea de a demonstra tot ce spune, însă datoria-i de slugă credincioasă îl îndeamnă să deschidă ochii stăpînului său asupra unor lucruri care lui nu-i sînt de loc pe plac. Bineînțeles că în toate acestea nu este nimic rău, totuși faptele nu trebuie ocolite.

Și, cu aceleași insinuări, Mohita începu să enumere faptele.

La început îi povesti despre Ariel, despre darurile pe care le face slugilor, despre discuțiile suspecte cu ei, despre zborurile lui în timpul nopții. Apoi aduse vorba și despre purtarea Siamei.

Văzîndu-l pe Ariel, Siama l-a găsit foarte frumos. Oare n-a spus ea însăși acest lucru? Și nu l-a întrebat ea atunci – cîtă grijă! – Dacă nu este flămînd? Cînd Ariel zbura prin palat și arunca de sus flori, cei mai frumoși trandafiri cădeau pe genunchii Siamei. Oare în semn de respect? Numai în semn de respect? Cu cîtă însuflețire prindea Siama aceste flori și le ducea la obraji! Nu cumva le săruta? Cu cîtă admirație și ardoare îl privea ea pe tînărul zburător! Rajahul nu vede toate acestea pentru că e orbit de Ariel, dar ochii lui Mohita văd totul... Oare nu i-a oferit ea lui Ariel o floare, atunci cînd tînărul acesta frumos a zburat pe cupola castelului? Și Ariel a păstrat mereu floarea Siamei.

Și-apoi, prea des se duce Ariel în mijlocul slugilor; poate completează și rani îngăduie acest lucru, cine știe? Nu cumva participă ea însăși la complotul care poate amenința viața stăpînului?

În ultimul timp, Siama și Ariel se întîlnesc mereu, și încă pe față, parcă înadins ca toată lumea să vadă cît de puțin o preocupă pe ea onoarea ei și bunul renume al ilustrului ei soț. Ariel zboară în zenana, loc care este interzis, după cum scrie legea, oricărui străin.

Singele năvăli în obraji rajahului și fața lui negricioasă căpătă o nuanță liliachie.

– E o minciună! strigă el, cu glas răgușit. Mohita, bagă de seamă, îți riști capul!

Mohita se prosternă la pământ și exclamă:

– Pentru cinstea celui care este stăpîn al sufletului meu, nu-mi voi precupeți nici capul. Du-te la soția ta și convinge-te singur. Du-te și privește cum gînguresc ca niște porumbei îndrăgostiți sau completează împotriva ta.

Rajahul se ridică, clătînîndu-se din pricina mîniei care pusese stăpînire pe dînsul. Fața i se schimonosea într-una. Era înfricoșător: părea că două fulgere îi luminează ochii cu o lumină albăstrie. Plin de furie și dor de răzbunare, se îndreptă spre aripa castelului unde locuia soția lui. Mohita îl urma.

Rajahul ridică perdeaua.

În fața unei ferestre ce dădea spre balcon, pe un maldăr de perne, ședeau Siana și Ariel. Dinaintea lor, pe o măsuță lăcuită, se afla o tavă de aur plină cu fructe. Ariel povestea ceva, iar Siana îl privea ascultîndu-l cu luare-aminte.

Un glas gutural sfișie aerul. Speriați, Ariel și Siana întoarseră capul spre perdea și-l văzură pe rajah.

Acesta se năpusti ca un tigru asupra lui Ariel, îl azvîrli pe perne și-l înșfăcă de gît. Siana se aruncă spre rajah. În timpul acesta, Mohita scoase un șuiert încetișor – pregătise totul din vreme – și slugile intrară înăuntru.

– Legați-l pe șarpele ăsta și pe tîrîtura asta! porunci rajahul slugilor. Pe Ariel duceți-l în turn, iar pe ticăloasă în beci!

Rajahul voise să spună invers: „Ariel în pivniță și Siana în turnul cel rotund”, dar din pricina mîniei greșise. Mohita își dădu imediat seama de greșeala lui și încercă s-o îndrepte:

– Oare te-am înțeles bine, stăpîne?

Însă rajahul, crezînd că Mohita vrea să-i ia apărarea Siamei, strigă:

– Nici un cuvînt!

Mohita se trase de-a-ndăratelea spre ușă și își mușcă limba.

Siana își îndreptă spatele; era palidă și ochii îi scînteiau ca două fulgere.

– Om de nimic! exclamă ea, privindu-și cu dispreț bărbatul. Și, apropiindu-se de Mohita, îl lovi peste obraz: Ticălosule!

Servitorii stăteau nehotărîți, temîndu-se să se atingă de Siana. La un semn al lui Mohita, cîțiva dintre ei se îndreptară spre Ariel.

– Ce-i cu voi? Am să vă jupoi de vii! strigă ca turbat rajahul.

Slugile, îmboldindu-se una pe cealaltă, dădură să se apropie de Siana. Siana smulse de sub halat un pumnal, a cărui lamă îi străluci în mînă.

– Voi muri înainte ca cineva să îndrăznească să pună mîna pe mine! strigă ea, amenințător, și-și îndreptă lama pumnalului spre piept.

Slugile încremeniră.

Ce s-a întâmplat mai departe, Ariel n-a văzut, deoarece fu înconjurat de slujitori, legat și dus pe sus.

Tînărul nu încercase nici cea mai slabă împotrivire: prea fusese uimit de acea forță lăuntrică de care dăduse dovadă Siana și rămăsese încrămențit.

Fu aruncat în turnul rotund și ușa fu zăvorâtă.

O bucată de vreme, Ariel zăcu pe podea, chiar lângă fereastră, uluit de toate cîte se întîmplaseră. Îl durea gîtul și capul i se învîrtea.

Cînd gîndurile i se mai limpeziră, începu să chibzuiască la cele petrecute. Pesemne că Mohita îl urmărise și-i adusese la cunoștința rajahului zborurile pe care le făcea dincolo de țînutul acestuia. Dar ce vină are Siana? De ce o suspectează? Iată cum s-a sfîrșit viața sa la rajah! Și cum a fost pedepsit pentru nehotărîrea lui! De mult ar fi trebuit să-și ia zborul din această colivie!

Sărmana și buna Siana! Oare a căzut și ea victimă unor denunțuri și bănuieli josnice? Nu i s-a îngăduit oare să se apere?... Cum să-și ia zborul? Ușa de fier e zăvorâtă, iar la fereastră sînt gratii groase.

Ariel vedea o parte din parc, zidul de piatră, iar dincolo de zid, aproape de tot, drumul.

O fată stătea în drum, chiar lângă zid, și privea cu atenție palatul.

Ariel tresări: o recunoscuse pe Lolita.

Vestea că Ariel se află la rajah ajunsese pînă la ea și fata se strecurase spre castel.

Izbutise să-l vadă pe tînăr zburînd deasupra cupolei palatului. O zărise și pe femeia aceea frumoasă, care-i întinsese o floare atunci cînd el zburase în dreptul ferestrei sale, și inima fetei se strînsese de durere. Poate oare pulberea din drum să viseze la soare? De bună seamă că Ariel aflase la palat o fericire demnă de el.

Dar fructele pe care Șarad le găsisese la căpătîiul său, lăsate nu se știe de cine, nu puteau fi aduse decît de Ariel. Deci el venise pînă acolo! Așadar, nu-i uitase!

Și Lolita încercă să-l vadă pe tînăr, fie chiar de departe.

Astăzi însă în castel se petreceau lucruri ciudate. Se auzeau strigăte, oamenii alergau de colo-colo prin încăperile palatului și prin parc. Pe Ariel nu-l văzu. Și Lolita tocmai se pregătea să plece, cînd, deodată, ajunsese pînă la ea glasul lui Ariel.

– Lolita! Eu sînt, Ariel! Dac-am să pot scăpa de aici, am să vin la tine! Așteaptă-mă!

Tînărul auzi cum în spatele lui, cineva trăgea de zăvor și atunci se lăsă iute jos..

Dar Lolita prinsese din zbor cuvintele lui Ariel. Fata fu cuprinsă de un tremur.

Era țînut după gratii! Oare de ce?

XXV. STĂPINUL ARE O FIRE NESTATORNICĂ

Slugile îl băgară pe Ariel într-un sac, legară sacul la gură și-l săltară în spate. Ajutorul lui Mohita dădea porunci cu glas răgușit.

Sacul era vechi și nu prea trainic. Băiatul vedea prin răritura pânzei lumina zilei de afară și simțea aerul proaspăt, astfel că, în timp ce-l duceau, el își dădu seama că traversează curtea. Apoi lumina se stinse, iar aerul deveni apăsător și mai rece... Era purtat printr-un coridor lung, apoi slugile începură să coboare o scară dreaptă. Pe urmă traversară din nou niște coridoare și coborîră alte trepte... În sfârșit fu lăsat jos, pe lespezile reci. Zări răsfrîngerea gălbuie a unei torțe. Sacul fu dezlegat și într-o tăcere desăvîrșită simți cum fură introduși înăuntru doi bolovani grei. În ochii unuia dintre servitori, Ariel văzu lacrimi, iar pe fața altora citi o înțelegere plină de durere. Dar ajutorul lui Mohita urmărea pas cu pas fiecare mișcare a slugilor. Ariel zări deodată pereții unei fântîni.

„Iată, așadar, unde trebuie să-și sfîrșească zilele omul zburător!” se gîndi el, cu amărăciune.

Două slugi legară sacul la gură, îl ridicară în sus pe Ariel și, icnind, îl zvîrliră în puțul adînc.

Între timp la palat, în camera Siamei, Mohita se tîra în patru labe dinaintea stăpînului său, lovindu-se cu pumnii în cap și urlînd:

– Îndură-te, stăpîne!

Rajahul umbla ca turbat prin încăpere, îl lovea cu piciorul zvîrlindu-l cît colo și striga la el:

– Tu, tu, numai tu singur ești vinovat de toate! O, șarpe ticălos și blestemat! Tu m-ai lipsit de cea mai aleasă podoabă a palatului meu și de desfătarea mea cea mai plăcută, omul zburător! Tu ai clevetit împotriva lui și a acestei femei cinstite! Dacă Siana va muri... o! și de bună seamă că va muri...

– Zeii o vor salva, stăpîne! Doctorul a spus...

– O, sclav viclean! Cum de-ai cutezat să deschizi gura pentru a cleveti împotriva celei mai bune femei din lume? De ce limba ta de șarpe n-a fost mîncată de lepră? Tu m-ai îndemnat, cîine mincinos, să săvîrșesc o crimă... În fața morții, oamenii nu mint și ea mi-a strigat...

– Nu va muri, stăpîne!

– Mi-a strigat că e absolut nevinovată și că tu, ticălosule josnic, ai ponegriț-o! Acum mi s-au deschis ochii!

Și rajahul bătu din palme.

– Iertare, stăpîne! Pleacă-ți urechea!

– Așteaptă, șarpe! Luați lepădătura asta mîrșavă – se adresă prințul slugilor venite în goană – și aruncați-o în cușca tigrilor! Ah, cum o să mă mai distreze priveliștea asta!

Servitorii îl înșfăcară pe Mohita. Demnitarul începu să urle atît de tare, de parcă chiar atunci l-ar fi azvîrlit în cușca tigrilor.

Dar cînd ajunse în încăperea vecină, el încetă ca prin farmec să mai strige și începu să vorbească pe șoptite, adresîndu-se slugilor:

– Să nu m-aruncați azi la tigrii! Așteptați pînă mîine! Fiecare dintre voi va primi o mie de rupii. Mîine, rajahului îi va trece mînia și el însuși vă va ucide dacă voi vă veți grăbi să mă azvîrliți acum la tigrii. Rajahul o să mai aibă nevoie de mine. De altfel, și voi!... Auzi, Bankim, auzi, Ganedra?... Cîte o mie de rupii!... Chiar mîine rajahul o să vă-ntrebe: „Unde-i dragul meu Mohita?” Mohita nu se mai află printre cei vii! „Cine a îndrăznit să-l arunce? Să i se taie capul!” Iar dacă n-o să îndepliniți porunca, o să vă spună: „Ce bine că l-ați cruțat pe bunul meu Mohita!” Și o să vă răsplătească cu dărnicie... Pentru orice eventualitate, însă, hrăniți bine tigrii, hrăniți-i pînă ce-o să le stea carnea în gît. În așa fel, ca fiarele nici să nu se uite la mine.

...Toate acestea se petrecură în ajunul acelei zile cînd Boden, Pearce, Dottaler și Jane veniră la rajah.

XXVI. LUPTA PENTRU VIAȚA

Fîntîna era adîncă. După cîteva secunde de prăbușire în gol, Ariel încercă să încetinească căderea. Izbuti, deși cu mare greutate. Dar reuși-va oare să se ridice? Pietrele îl trăgeau în jos.

Cu un plescăit zgomotos, sacul se lovi de suprafața apei. Ariel își simți trupul străbătut de fiori, căci apa era rece. Ca să nu-și irosească forțele în zadar, se străduia să-și țină la suprafață măcar capul. Pinza sacului, după ce se udase, nu mai lăsa să treacă aerul, care și așa era greu respirabil, aproape complet lipsit de oxigen. Ariel risca nu numai să se înece, dar să se și înăbușe.

Cînd zgomotul căderii se stinse, în liniștea ce se lăsase răzbătură niște glasuri:

– S-a sfîrșit! Ce păcat!

– Și tu, Akșai, ziceai că dacă nu-i zeu, este înrudit cu zeii. De-ar fi zeu, nu s-ar lăsa înecat ca un cățel.

– Astăzi el, mîine unul dintre noi...

Cu acestea luă sfârșit discuția funerară. Curînd se auziră pași ce se îndepărtau și zgomotul unei uși trîntite.

Cu gura larg deschisă, Ariel se strădui să se ridice. I se părea că trupul îi este sfișiat. Pentru o clipă, își pierdu chiar cunoștința: pietrele îl trăgeau în jos. Scufundîndu-se în apa rece, își veni în fire.

„Dacă nu voi izbuti să mă înalț dintr-o dată, voi pieri” – îi fulgeră prin minte. Trăgînd cu nesaț aer în piept, strînse din dinți, își încleștă degetele și începu din nou să se ridice, de data asta mult mai încet. Se războiau între ele două forțe: una îl trăgea în sus, cealaltă în jos.

Principalul era să nu-și piardă cunoștința, să nu cedeze forței care-l trăgea în jos, acolo unde-l aștepta moartea...

Sus, jos, din nou sus, puțin cîte puțin... Ariel era lac de nădușeală și-i tremura tot corpul. Simți în gură gustul sărat al sîngelui. Ochii îl dureau de parcă cineva l-ar fi împuns cu un cuțit.

Mai sus, tot mai sus!

Dar puterile îl părăseau... Să nu pună capăt oare acestor chinuri îngrozitoare, datorite încordării supraomenești? Îl durea capul și urechile îi țiuiau... Poate-i plesnesc vinele... Cine e? Unde se află? Și deodată vede strălucind oțelul albăstrui al pumnalului, care orbește ochiul pînă la durere... Să cadă, să sfîrșească cu viața...

Dar poate că salvarea e aproape?

Ariel pipăie pereții fîntinii, dar nu întîlnește nimic. Se ridică din ce în ce mai sus și deodată se lovește cu capul de ceva. Unde se află? Oare plecînd, slugile au acoperit fîntîna cu o lespede de piatră? Atunci totul s-a sfîrșit!

Cu o ultimă străfulgerare a conștiinței, Ariel își dă seama că s-a lovit de bolta de deasupra puțului. Numai de nu s-ar prăvăli înapoi! Își pierde cunoștința.

Pesemne c-a stat așa leșinat o bucată de vreme, deoarece, venindu-și în fire, constată cu negrăită bucurie că se află pe un loc tare și uscat.

Numai omul zburător a putut să iasă viu și nevătămat din această fîntînă.

Totuși mai era încă legat în sacul cu bolovani.

Încercînd să-și libereze mîinile, își dădu seama că nodurile erau prea strînse. Nu izbuti decît să rupă cu dinții o bucățică din țesătura sacului. Acum putea să respire mai în voie. Ce-i rămînea de făcut?

Începu să se tîrască de-a lungul unui perete, coti după colț, ajunse la o ușă pe care o pipăi prin sac, încercă s-o deschidă, dar ușa refuză să-i dea ascultare. Porni mai departe și coti iarăși după un alt colț. Peretele se întindea la nesfîrșit. În cele din urmă ajunse într-un coridor. Poate că acest culoar îi va purta pașii spre libertate... Uneori, cînd se oprea ca să se odihnească, aproape că-și pierdea cunoștința, dar Ariel

înainta mereu, mereu. Sacul începuse să se rupă, iar frînghiile mai plesniră din pricina mișcărilor pe care le făcea.

Iată că simți, în sfîrșit, o undă de aer proaspăt, ce venea de undeva, pătrunzînd în acest subsol înăbușitor și cald. Într-adevăr, curînd dădu peste o deschizătură. Încercă să treacă prin ea, dar era atît de îngustă, că nu reuși să-și vîre decît capul.

Se tîri mai departe. Trecu pe lîngă cîteva deschizături la fel de înguste, care serveau probabil la aerisire. În sfîrșit găsi una mai largă și se strecură prin ea. Țesătura veche a sacului se rupse și bolovanii se rostogoliră afară. Ariel se ridică ușor în sus, ajunse în zbor pînă la o nouă cotitură și dintr-o dată îl lovi o undă de aer proaspăt.

Plin de bucurie, trase în piept cu nesaț aerul acesta.

Acum trebuia să-și aleagă direcția... Ariel se îndreptă spre lumina pe care o zări. În față era răsăritul... În spate – apusul, în dreapta -- miazăzi, în stînga – miazănoapte. Încotro să zboare? Către Lolita, Nizmat și Șarad! Coti spre drum.

Zbură deasupra parcului și a fîntîinii din care îl scosese odinioară pe băiețelul acela. Ariel auzi cum cineva exclamă, plin de uimire:

– Și totuși se înrudește cu zeii! striga un servitor, clătînînd din cap. Era Akșai. Zboară, zboară, porumbelule! îl salută el pe tînăr. N-am să spun nimănui că te-am văzut. Dar bagă de seamă, altă dată să nu te mai lași prins în capcană! Se vede treaba că neamurile tale din cer nu prea te-ajută în clipe de grea cumpănă!

Ariel nu numai că nu auzi aceste cuvinte, dar nici nu-l zări pe omul aflat lîngă fîntînă; n-avea timp de așa ceva. Deși acum zbura fără nici o povară, simțea că puterile îl părăsesc. Încercările prin care trecuse în ajun, noaptea aceea îngrozitoare, oboseala supraomenească... Nu, nu va putea ajunge pînă la coliba bunului Nizmat...

Ariel coborî lîngă un tufiș din marginea drumului și acolo fu cuprins de un somn adînc.

XXVII. DESCOPERIREA

O dată cu răsăritul soarelui, pe drum se iviră țărani, călugări pelerini, măgari încărcați cu coșuri.

Era aproape de amiază cînd apăru un automobil prăfuit, în care se aflau trei bărbați și o tînără. Văzînd automobilul, speriați, țăranii se dădeau la o parte și se ploconeau pînă la pămînt.

– Oprește, James! spuse unul dintre sahibi, adresându-se șoferului, când mașina trecu prin dreptul unui om căzut în șanțul drumului. Se pare că aici s-a săvârșit o crimă. Ia te uită, omul ăsta e plin de sînge!

Fata din automobil păli.

– Ce ne privește pe noi, mister Dottaler? replică sahibul cel bătrîn, care semăna la chip cu o bufniță. Crezi că-s puțini oamenii omorîți pe drumurile Indiei? Țștia sînt niște sălbatici! James, dă-i drumul!

Mașina porni înainte.

– Oprește, James! strigă aspru Dottaler. Dă puțin înapoi! Nu putem trece nepăsători, mister Boden! Și mai ales priviți cu atenție: este un alb! Poate că-i englez și poate mai trăiește. Faceți cum vreți, dar eu mă dau jos să cercetez.

Mașina se opri.

– Mai geme încă! Trăiește! exclamă Dottaler. Ia uitați-vă aici, niște frînghii, trebuie să-l dezlegăm – propuse el și, plin de dezgust, tăie capetele de frînghie care mai încătușau încă mîinile și picioarele omului. Ei, voi! Careva de-acolo! Ia veniți încoa! strigă el, adresîndu-se unor țărani care se opriră ceva mai departe.

Gestul acesta putea fi lesne înțeles și de cei ce nu știau limba engleză, dar nici unul dintre țărani nu se clinti măcar.

– Catîrilor! Tîmpiți fricoși! se porni să-i ocărască Dottaler. James, fii atît de amabil și ajută-mă!

În aceeași clipă, Pearce exclamă plin de groază:

– E el!

– Care el? întrebă repede fata, pîlind și mai mult.

– El... Nefericitul dumitale frate, Ariel... Aureliu Galton...

Jane scoase un țipăt scurt și se lăsă pe speteaza canapelei. Boden și Pearce se grăbiră spre Ariel. Amîndoi bărbații îl transportară pe băiat în mașină. Jane își frîngea mîinile în tăcere, privind-și fratele.

Ariel era leșinat.

– Plecăm, James! porunci Dottaler.

Mașina claxonă puternic și lumea se dădu la o parte. Porniră.

Cînd mulțimea de țărani rămase în urmă și automobilul începu să-și mărească viteza, o fată care trecea pe acolo, purtînd un sari sărăcăcios, întinse brațele, strigînd:

– Ariel!

La acest strigăt plin de bucurie, pe fața băiatului trecu un zîmbet, dar pleoapele lui nu se ridicară.

„Asta mai lipsea! O micuță cerșetoare de pe stradă, care știe cum îl cheamă!” se gîndi Jane.

„Lucrul acesta trebuie neapărat lămurit” – gîndi Pearce în sinea lui, privind uimit la cerșetoare.

XXVIII. ARIEL ÎȘI IA ZBORUL

Ariel fu dus în hotelul orășelului care se găsea la cîteva mile de reședința rajahului, și culcat în pat. Apoi trimiseră după doctor.

Băiatul delira. Jane veghea la căpătîiul fratelui său. Îi dădea să bea, îi răcorea tîmplele cu oțet aromatic și, privindu-i fața chinuită, se gîndea mereu: „Numai să nu moară!”

Dottaler se gîndea: „Numai să nu scape!”

Pearce se gîndea: „Acum n-o să-l mai scap din mîini!”

Dar Boden?... Boden, fără ochii de bufniță ai asociatului său, se dezobișnuise cu totul să mai raționeze: „Numai de aș trage cît mai multe foloase din chestiunea asta... Dar cum?”

După ce-l examinează pe Ariel, doctorul spuse în englezește:

– Are friguri... Și e posibil ca accesul să fi survenit în urma unei zguduiri nervoase. A trecut, probabil, prin încercări foarte grele...

– Care sînt foarte întemeiate.– Răspunse din colțul său Pearce.

– E grav? întrebă Jane.

– Nu, miss. Dacă e pe bază nervoasă, nu-i grav, însă...

Medicul nu știa cărui fapt se datorează pierderea de sînge suferită, pe nas, pe urechi și pe gură, și se vedea că sîngele îl podidise de curînd. Nu. putea să dea nici o explicație acestui fapt, dar nu-și mărturisi nesiguranța.

După ce prescrise niște doctorii, se grăbi să plece.

Pearce nu se îndepărta de patul lui Aureliu. Sta cu urechea ațintită și asculta delirul tînărului.

– Pumnalul... Siama... Ea s-a omorît... Ce mîrșăvie!... Lolita... Dar mai pot zbura... O să zburăm împreună...

„Nu cumva vorbește despre fata pe care am întîlnit-o pe drum?” se gîndea Jane.

Pearce i se adresă:

.– Poftim, miss, acum vă puteți convinge singură că fratele dumneavoastră este alienat mintal. Îl obsedează gîndul că poate zbura ca o pasăre.

La auzul acestui glas, Ariel tresări, chipul i se cutremură, deschise ochii și strigă plin de groază:

– Pearce! Bharava! Sînt din nou la Dandarat? și iar își pierdu cunoștința.

- Ce vrea să spună? Și ce l-a tulburat atît de mult? întrebă Jane, speriată de țipătul și înfățișarea fratelui ei. Ce-i asta Dandarar?

- Cînd oamenii delirează, înșiră tot felul de prostii, care le trec prin cap - răspunse Pearce, îndepărtîndu-se totuși de pat și așezîndu-se într-un loc unde Ariel nu-l mai putea vedea.

Diagnosticul doctorului era bun: Ariel n-avea decît o puternică zguduire nervoasă. Și, cum se întîmplă uneori în astfel de cazuri, cui pe cui se scoate: glasul și chipul lui Pearce, gîndul că se află din nou la Dandarar treziră în Ariel instinctul de conservare și curmară brusc delirul și accesul de friguri care-l zgîlțiau. Curînd, Ariel își veni în fire. Dar el puse în aplicare ceea ce învățase la Dandarar, și anume arta de a-și ascunde gîndurile și sentimentele, hotărîndu-se să nu arate că este pe deplin conștient și continuînd să simuleze delirul, în care timp urmărea în taină pe cei din jurul său.

Văzu o tînără drăguță: „Infirmiera” - se gîndi el. Cercetînd pe furiș camera, constată cu ușurare că nu se află la Dandarar. Așadar, mai poate fugi și scăpa din mîinile lui Pearce, care totuși izbutise să-i dea de urmă.

Din încăperea vecină răzbăteau voci iritate. Era Dottaler care se certa cu Boden din pricina lui Ariel. Pearce nu se putu stăpîni și trecu și el în camera cealaltă. Rămase numai fata. O, de-ar pleca și ea! Fereastra-i deschisă. Pearce nu se îngrijise s-o închidă, socotind că Ariel este încă greu bolnav. Să-ncerce să-și ia zborul? Oare îl vor ajuta puterile? Se simte vlăguit, deși ceașca de bulion fierbinte i-a mai dat puțină vigoare. Dar de ce să nu riște? O dată ce tot se află în mîinile lui Pearce!

Ariel se ridică deodată deasupra patului, în aceeași poziție în care se afla culcat, fără să arunce cearșaful ce-l acoperea. Fata scoase un țipăt de groază. Descriind un cerc prin încăpere, Ariel își luă zborul pe fereastră.

La strigătul bieteii Jane, se năpustiră cu toții în cameră.

- A zburat! Sau m-am îmbolnăvit și eu și delirez?... Ariel s-a ridicat din pat și a zburat pe fereastră!

Pearce se repezi la geam și-l văzu pe Ariel plutind deasupra palmierilor, sub bolta albastră.

- Ticălosul ăsta iar m-a tras pe sfoară! strigă el, furios la culme.

- Așadar, e adevărat? Dumnezeu! Dar este ceva de necrezut! Aureliu zboară? Fratele meu, Aureliu Galton, e un om zburător?!

- Da, da, da, da! strigă Pearce drept în obrazul fetei. Zboară și și-a luat zborul, lua-l-ar toți dracii! Eu l-am făcut om zburător, spre nenorocirea mea și-a dumitale, dacă vrei să știi!

XXIX. ÎNCLEȘTAREA ÎN VĂZDUH

Ariel zbura cu o viteză atât de mare, încît i se tăia răsufarea. Se învelise bine în cearșaf, pentru ca acesta să nu se umfle și să-i frîneze zborul. Numai capetele lui fluturau ca niște aripi albe și locuitorii micului orășel urmăreau cu nedumerire zborul acestei păsări nemaivăzute.

Jos se zăreau acoperișurile drepte, ulițe înguste și întortocheate, grădini, iar dincolo de oraș, dealuri acoperite de păduri, în spatele cărora se deslușea o vale mare și apoi din nou verdele întunecat al pădurilor.

Scăpînd din groaznica-i captivitate, Ariel nu se mai gîndea încotro zboară, nu-și alegea nici o direcție, nu dorea decît să ajungă cît mai departe... Simți, venind din stînga, un val puternic de aer fierbinte, care începu să-l tîrască într-o parte, împiedicîndu-l să zboare. Ariel văzu dintr-o dată cum, dincolo de geana zării, învăluită într-o pîclă albăstrie, se îngrămădesc nori mari plumburii. Se apropia furtuna. Băiatul își schimbă direcția și o porni și mai repede.

După aproape o oră de zbor, simți c-a obosit. Soarele ardea necruțător. Îi era foame și sete. Trebuia să coboare și să se odihnească.

Privi în jos și-și alese un loc. Se zăreau strălucind șinele căii ferate, iar în mijlocul unor clădiri înalte din cărămidă roșie se ridicau coșuri de fabrică: jur împrejurul clădirilor se vedeau colibele sărăcicioase ale muncitorilor. Trebuia să zboare cît mai departe de oameni.

Iată cîmpiile nesfîrșite, la orizontul cărora se deslușeau petele întunecate ale pădurii și panglica argintie a rîului. Într-acolo trebuia să se îndrepte!

Cîmpia se perinda domol pe sub el. Drept înainte începu să deosebească stufărișul de pe malul rîului. Dar ce se va întîmpla oare dacă îl vor vedea oamenii? Trebuia să coboare aici, să-și aleagă un loc cît mai singuratic.

Deodată, deasupra capului băiatul auzi un zgomot și o bătaie înăbușită de aripi. Ariel văzu un vultur uriaș, care zbura deasupra lui atât de aproape, încît simțea aerul mișcîndu-se. Pasărea își ațintise ochii strălucitori asupra lui Ariel, căscase ciocu-i încovoiat și își desfăcuse ghearele uriașe. Băiatul se trase într-o parte, dar vulturul se luă după el.

Și în văzduh se dezlănțui o luptă pe viață și pe moarte.

Vulturul se prăvălea cu iuțea unei pietre, iar omul, cu aceeași iuțea fulgerătoare, căuta să scape de atacurile lui; rotindu-se în semicerc, Ariel se străduia să apuce pasărea de aripă sau de gît. Dar și vulturul se ferea la fel de agil. Deodată

zburătoarea izbuti să-l zgîrie pe Ariel la picior. Înfuriat, băiatul o lovi cu piciorul drept în spate, făcînd-o să se rostogolească în aer.

Trebuia să învețe tactica și mișcările inamicului.

Omul se convinse repede că vulturul se prăvălește iute în jos, ținînd aripile strînse, și zboară cu viteză mare în linie dreaptă, dar nu poate dezvolta viteza de zbor, cînd face cotituri, deoarece îl împiedică aripile-i uriașe. Cel mai mult timp îi trebuia ca să treacă la zborul vertical. E drept că toate aceste manevre nu durau decît cîteva secunde, sau chiar zecimi de secunde, dar și ele puteau hotărî sfîrșitul bătăliei. Reieșea că primejdia era cu mult mai mică zburînd deasupra pasării. Și atunci începu lupta pentru înălțime.

Pasărea cea uriașă și omul se rostogoleau în văzduh, ridicîndu-se din ce în ce mai sus. Amîndoi începură să obosească. Ariel, care și așa era sleit de puteri, lupta din greu. De cîte ori nu trecuse alunecînd chiar pe sub ghearele vulturului și de cîte ori aripile puternice ale zburătoarei nu-l loviseră peste obraz! Deodată, vulturul îl izbi atît de tare cu aripa în cap, încît băiatul își pierdu pentru o clipă cunoștința, dar pe dată își veni în fire, luă înălțime și apucă pasărea de gît. Vulturul se zbătu, se înalță mai sus, se rostogoli în aer căutînd să scape, dar nu izbuti.

Speriat, începu să zboare în linie dreaptă, spre munții care se vedeau dincolo de pădure.

Ariel căuta să dirijeze zborul pasării, acoperindu-i cînd un ochi, cînd celălalt, cînd întorcîndu-i capul într-o parte. Dar vulturul, nepricepînd ce i se cere, se zbătea cu furie. Atunci băiatul renunță la aceste încercări. În direcția munților se vedea un rîu, unde Ariel ar fi putut să-și astîmpere setea, și asta era principalul. .

Coborîră într-o poiană din pădure, în apropierea apei. Ariel țîșni deodată în sus și se ascunse în stufăriș. Vulturul, care se prăvălise cu zgomot în iarba deasă, rămase așa nemișcat o bucată de vreme, cu aripile întinse, deschizînd și închizînd ciocul și privind fix înainte, cu ochi plini de groază. Apoi, acest rege al văzduhului care fusese înfrînt se scutură, își strînse aripile, apoi le desfăcu din nou și își luă zborul, întovărășit de privirile lui Ariel.

XXX. STRĂIN CERULUI ȘI PAMÎNTULUI

Cînd zgomotul făcut de aripile vulturului se stinse, Ariel desluși sunetele unui fluier și, privind în jos, văzu o priveliște plină de pace.

Pe malul lutos al râului păștea o turmă de bivoli. Iată unul dintre ei, un bivol mare, fumuriu, cu coarnele răsucite, se scufundase în mlaștină pînă la gît; alți bivoli porniră și ei după dînsul și în curînd, din noroi nu se vedeau decît boturile lor turtite.

Pe un dîmb, ciobănașii pe jumătate goi se jucau. Făceau căsuțe din lut, ziduri, palate, bivoli, puneau în mîinile omuleților de lut bețișoare de trestie; unii împleteau din iarbă coșulețe și puneau înăuntru greieri; alții înșirau mărgelile din nuci roșii și negre, prindeau broaște, cîntau din fluiere pe care și le meșteriseră singuri, îngînînd cîntece triste și triluri ciudate.

Uitînd de foame și de sete, Ariel privea cu interes și totodată cu invidie la acești ciobănași. Erau fericiți în felul lor. Își petreceau copilăria în mijlocul naturii, nimeni nu-i urmărea, n-avea cine să-i chinuiască și să-i sperie, ca pe copiii din Dandarat... Ariel nu păstrase amintiri din copilărie. Doar cîteva, foarte îndepărtate, aproape șterse... casa din orașul învăluit în ceață, camera, covorul, jucăriile și fetița aceea mică, cu părul auriu... Dar toate aceste amintiri erau umbrite de chipul răutăcios al omului îmbrăcat în negru, care – în vis sau în realitate – călcase în picioare jucăriile lui, călcase în picioare, cu brutalitate, anii copilăriei lui.

Și deodată Ariel își aduse aminte de boala sa, de delirul ce pusese stăpînire pe el... Toate acestea se întîmplaseră ieri, sau poate chiar azi! Printre cei aflați în jurul patului său deslușea silueta unui om sever, al cărui chip îi amintea de chipul omului în negru, deși bătrînul acesta purta haine albe, așa cum obișnuiesc europenii care locuiesc în India. Oare totul nu fusese decît un delir? Ce căuta în cameră bătrînul acela sinistru, cu nasul ascuțit ca un cioc de pasăre răpitoare și cu ochi de bufniță, care stătea alături de Pearce? Și mai era încă unul înalt, ras, care tot timpul privea cu răutate la Ariel. Ce urmăreau acești oameni și ce îi unea? Numai fata îl privea compătimitor. Pesemne că e bună ca Lolita, Nizmat și Siana. Cît de puțini oameni buni sînt pe lumea asta!

Bubuiturile îndepărtate ale tunetului îl aduseră pe Ariel la realitate.

Aerul era încins și neobișnuit de înăbușitor. Foamea și setea începură să-l chinuiască din nou.

Iar ciobănașii, parcă înadins, lăsînd joaca, se așezară în cerc și începură să prînzească, scoțînd din coșulețe și traiste turtite de orez, nuci de cocos și struguri.

Să le ceară? Dar dacă ei l-au văzut coborînd în zbor pe vultur, atunci, de bună seamă, că vor fugi cuprinși de groază... Vor fugi, dar poate că vor lăsa turtițele? Ariel se sculă, se înfășură în cearșaf și se apropie de copii.

Văzînd un om alb și necunoscut, băiețașii își ațintiră privirile asupra lui.

– Bună ziua, frățiorilor! Sînt un biet acrobat sărman. Vreți să v-arăt un joc grozav? întrebă Ariel.

Deodată se ridică în mîini, apoi se săltă în vîrful degetelor, rămînînd sprijinit pe arătătorul mîinii stîngi. După ce stătu așa cam un minut, reveni din nou în picioare.

Copiii erau entuziasmați. Acrobație așa de minunată nu văzuseră ei nici la iarmaroc. Iar cînd Ariel, săltîndu-se de la pămînt, se rostogoli de cîteva ori prin aer și căzu din nou în picioare, încîntarea lor nu mai cunoscua margini. Vorbind toți deodată, începură să-i ofere, care mai de care, din mîncarea lor: turtițe, struguri uscați, nuci de cocos. Ariel bău apă și mîncă pe săturate.

Bubuitul tunetului răsună aproape de tot; Ariel ar fi vrut să rămînă cu copiii, dar frica de a da ochii cu Pearce îl mîna tot mai departe.

Luîndu-și rămas bun de la tovarășii lui, băiatul se mistui în desișul pădurii și numai cînd malul pe care se aflau copiii și bivolii nu se mai zări de loc, se ridică deasupra copacilor și cercetă atent împrejurimile.

Norii acoperiseră jumătate din cer, aruncînd o umbră deasă deasupra cîmpiei, peste care Ariel trecuse nu de mult. Vîntul bătea în rafale. Cu atît mai bine, căci vîntul acesta care gonește norii îl va ajuta să zboare tot mai departe de urmăritorii săi. Și Ariel se ridică din ce în ce mai sus. Norii vineții se și aflau deasupra capului său.

Deodată uraganul îl prinse în vîrtej pe Ariel, îl zvîrli în jos, apoi, răsucindu-l, îl împinse în sus, drept în vîlmășagul norilor. Băiatul încercă să se lupte cu vîntul, dar într-o clipă își dădu seama că-i este cu neputință. Ca să nu-și irosească forțele în zadar, se hotărî să se lase în voia uraganului. La urma urmelor, pentru el nu era nici o primejdie, deoarece nu putea să cadă și să se zdrobească. Cînd vijelia se va mai potoli și nu-l va mai ține pe aripile sale, o să zboare singur.

Deodată, Ariel constată că vîntul se domolește, începu să respire mai ușor și-și dădu seama că nu mai simte nici cea mai slabă mișcare a aerului. „Asta, se vede treaba, fiindcă zbor cu aceeași viteză ca uraganul” – chibzui Ariel.

Dar, aruncîndu-și privirile în jos, tresări fără să vrea: cu toate că se afla la o mare înălțime, pe sub el treceau, cu o iuțeală nemaipomenită, cîmpii, munți, păduri, rîuri, așezări omenești... Privind în sus, i se păru că munții albaștri, stîncile vineții, prăpăstiile negre, înlănțuite unele de altele prin lianele orbitoare ale fulgerelor, se prăbușesc asupra lui... Și deodată se prăbușiră, îl înconjurară, îl prinseră în hora lor îndrăcită... Unde-i cerul? Unde-i pămîntul? Totul era învăluit într-o pîclă vineție, jur împrejur scăpărau scînteii, se rostogoleau bubuituri, cădeau torențele nestăvilite ale ploii. Curenții de aer care veneau din sens opus ba de sus, ba de jos, ba de pe laturi îl răsuceau și-l învîrteau ca pe-o frunză ruptă. Apa îi umplea urechile, gura, nasul, capul i se învîrtea.

În sfîrșit, nimeri într-un curent de aer care se rostogolea în jos. Ploaia și vîntul părea că se opriseră pe neașteptate, și băiatul începu să cadă o dată cu ele. Dar era de

ajuns ca să se oprească o clipă în văzduh, că valurile de aer și torențele de apă se prăbușeau asupra lui și-l aruncau în jos.

Cu totul pe neașteptate, văzu în fața sa pământul. Nu, nu era pământ, ci marea, nesfirșită și întunecată, care parcă se aprindea sub fulgere. Oare uraganul îl minase spre ocean?... Cât timp se va putea menține la suprafața apei? Dar nu, nu era oceanul. La lumina unui fulger, Ariel văzu coroanele copacilor și acoperișuri de case... Era o inundație...

Și deodată, o rază de aur a soarelui care coborîse jos de tot, către asfințit, lumină o insuliță. Trebuia să ajungă acolo! Cu orice preț!

Biruind împotrivirea vîntului, Ariel zbura spre insuliță. Deodată zări colibebele unui sat sărăcăcios. Norii acoperiră din nou cerul, iar uraganul trecuse mai departe, vîntul se potolise și doar ploaia mai continua să cadă, deși cu mai puțină furie.

Ariel se prăvăli lîngă un chioșc, îmbrăcat în liane, și auzi alături de el respirația grea a cuiva.

Cu pielea strălucitoare și cu nuanțe albastrui din pricina ploii, răsufliînd din greu, stătea culcat un bivol, istovit de puteri, pesemne în lupta cu forțele dezlănțuite ale naturii.

După ce se odihni puțin, Ariel o porni pe drumul desfundat de ploaie, spre așezările omenești, pleoscăind prin băltoacele pline de broaște și călcînd în noroi. Ultimele răbufniri ale vîntului făceau să scîrțîie bambușii.

Iată și coliba! Ploaia a spălat tot lutul de pe gard și stîlpii porții. Obloanele ei spînzurau neputincioase în balamale.

Curtea e năpădită de buruieni. Acoperișul casei, din brazdă de iarbă, s-a prăbușit. Ariel se urcă în cerdac, sperînd o broască țestoasă, și intră în casă. Pe podea aleargă scorpioni mititei, scoțînd strigăte ciudate: tic-tic. Pete de mucegai acoperă pereții odăii. O scară îngustă duce spre acoperiș.

Într-un ungher se afla un bătrîn cu trupul gol, care putea fi luat drept o statuie, atît de nemișcat stătea, cu ochii plecați în pămînt, întocmai ca un om adînc cufundat în gînduri. Un schelet îmbrăcat în piele, cu o barbă lungă și albă.

– Saniasi! îl strigă Ariel.

Bătrînul nu se trezește dintr-o dată din concentrarea sa; își ridică încet capul și-l privește pe Ariel, cu ochii săi albaștri deschiși, care nu văd nimic, ochi ca de bivol, și-i spune cu glas cîntat:

– Bucuria regăsirii infinitului este finită!

Și din nou își lasă ochii în jos.

Ariel nu găsi aici nici ajutor, nici adăpost, și astfel plecă mai departe.

Se întunecase de-a binelea. Străbătînd ulițele, băiatul își dădu seama că satul era aproape dărîmat și pustiu. Numai într-o singură colibă, luminată de un opaiț, se mișcau patru năluci albe. Erau femeile care veniseră să spele un mort.

Pe Ariel îl năpădi deodată un simțămînt de singurătate, de izolare, și fu cît pe aci să izbucnească în plîns, pentru prima oară de cînd plînsese în copilărie, cînd omul cel negru îi călcase în picioare cuburile.

Cu toate că noaptea se lăsa, își luă zborul și se înălță deasupra văii acesteia moarte, înecată de apă, străduindu-se să nu privească în jos.

Ultimii nori se îndepărtau repede spre orizont.

În fața lui Ariel, pe albastrul nesfîrșit al cerului nocturn, străluci o stea. Zbură spre ea, ca spre lumina unui far.

Spre stele! Cît mai departe de pămînt!

XXXI. ÎN JUNGLĂ

Ariel se trezi sub bolta unui templu pe jumătate dărîmat și nu-și dădu seama dintr-o dată unde se află. Curînd însă își aminti de pustiu acela mort, acoperit de ape, ape în care se oglindeau stelele. Zburase mult deasupra lui, aproape toată noaptea. La orizont, pe întinsul siniliu al apelor, miji dunga neagră a pădurii. Țărnu! Odihna! Ariel zbură și mai repede.

Cînd ajunse la marginea sihlei, era atît de ostenit, încît nici nu mai căută un loc uscat, ci zbură spre un copac rămuros și se instalează acolo, ca într-un cuib. Lipindu-și capul de trunchiul arborelui, adormi pe dată.

Trezindu-se la primele raze ale soarelui, văzu cu uimire că plutește în văzduh, lîngă copac. În timpul somnului, mișcîndu-se în mod inconștient, se îndepărtase pesemne de punctul său de sprijin. Dar, pe cînd dormea, din prudență, își lipsise corpul de greutate, ca să nu cadă jos, de aceea atîrna acum în aer. Pentru el era o descoperire de mare importanță: putea deci să doarmă în aer. Și această posibilitate îi folosi foarte mult.

Cînd se trezi, văzduhul era împînzit de aburii groși care se ridicau din pămînt, străpunși de razele portocalii-roșcate ale soarelui ce răsărea. Alături de el, în frunziș, ciripeau păsări și țipau maimuțe. Iar jos, lîngă rădăcinile groase și șerpuitoare, o cobra uriașă se încălzea la soare. Ce s-ar fi întîmplat cu el, dacă în timpul somnului s-ar fi prăvălit din copac?

Cobra bău apă dintr-o băltoacă, își săltă capul – care era a treia parte din corpul său – și-l legănă, privi în jur și zări în iarbă o păsărică pestriță.

Ariel văzu primejdia ce amenința zburătoarea și vru s-o sperie, dar cobra se năpusti ca fulgerul asupra victimei sale și o înghiți mai înainte ca pasărea s-apuce să scoată un piuit.

„Uite așa mă vinează și Pearce – se gîndi Ariel. Cobra însă este flămîndă, dar ce nevoie are Pearce de mine?”

Dar și Ariel era flămînd, așa că ar fi fost timpul să se gîndească la hrană.

Se ridică din nou deasupra copacilor și văzu că se află la marginea junglei. Cît puteai cuprinde cu ochii, vedeai, asemenea unor talazuri pe întinsul mării verzi, cupolele arborilor uriași. Ariel își luă zborul deasupra acestui ocean de verdeață; într-o poiană, în mijlocul ei, se zăreau ruinele unui templu, cu coloane grosolan sculptate, pe care se încolăciseră lianele. În jur creștea un tufăriș des.

N-ar fi rău să-și facă aici un adăpost. Ariel coborî și, printr-o gaură a acoperișului, pătrunse înăuntru.

Un aer umed și stătut îl învălui de pretutindeni. Acoperișul se păstrase în bună parte, astfel că se putea adăposti pe vreme urîță și în timpul ploilor tropicale. În aripa templului care nu se dărîmase se afla, intactă, statuia neagră a lui Indra, stînd în jilt și avînd de trei ori înălțimea unui om. Zeul își ținea palmele pe genunchi, un picior sprijinit de pămînt, iar celălalt – sub el. Ochii îi erau pe jumătate închiși. Pe cap purta o mitră conică, iar pe piept un colier. De o parte și de alta a statuii lui Indra se vedeau statuetele altor zei, mari cît un stat de om.

Pe genunchii zeului, Ariel putea să-și facă un culcuș, punînd acolo vreascuri, frunze și mușchi.

Statuia se afla într-o cameră lungă și îngustă, în dreapta pornea un șir de coloane care împărțea u templul în două încăperi cu plafonul jos și boltit. Zidul din dreapta era aproape tot descoperit, iar bolta se ținea numai pe patru coloane pătrate, lăsînd drum liber fiarelor sălbatice.

Dar parcă și așa jivinele nu-l înconjurau din toate părțile? Ariel ieși în zbor din templu și începu să treacă de la un copac la altui, întocmai ca o albină care caută plante melifere. Spre bucuria sa, se convinse îndată că în pădure erau destule poame ce puteau servi drept hrană. În apropiere se găsea și un izvor. Nu degeaba fusese construit aici un templu! Pe malurile izvorului, iarba era bătătorită de fiarele care veneau pe furiș să se adape.

Spre seară, Ariel își înjghebă noul său adăpost, ba izbuti să-și facă chiar și o rezervă bună de fructe în cazul că s-ar fi stricat vremea, iar din mușchi își încropi un culcuș pe genunchii lui Indra.

Dar nici nu se lăsă bine seara, și băiatul înțelese că nu este singurul locuitor al acestui templu. În afară de nenumărați scorpioni, șopîrle și lilieci, pe care-i văzuse

încă de cu ziua, printre locuitorii ruinelor se mai numărau și șerpi. Jivinele se țirau aici după vînătoarea de peste zi și se strîngeau colac, pentru ca noaptea să le fie mai cald. Curînd toată podeaua se acoperi cu astfel de ghemotoace. Șerprii fluierau în timp ce se pregăteau de culcare. Lilioci roșcați, care se hrăneau cu fructe, zburau cîrduri-cîrduri atingîndu-l cu aripile lor moi pe noul chiriaș. Uneori coborau pînă aproape de pămînt, lovind ușurel șerprii, tulburîndu-le odihna, iar aceștia sîsiiau mînioși. Avînd în imediată vecinătate un număr nesfîrșit de șerpri, nici chiar pe genunchii lui Indra nu era lipsit de primejdie să doarmă. Și Ariel, amintindu-și de descoperirea sa făcută în cursul dimineții, se hotărî să se culce pe plafon, deasupra capului lui Indra.

Din cînd în cînd îl trezeau glasurile animalelor și ale păsărilor de noapte, dar curînd se obișnuia și cu ele.

Și astfel pentru Ariel începu o viață nouă, în junglă. În primele zile se bucură de faptul că zburase departe de următorii săi, cărora le prefera tovărășia fiarelor sălbatice și a șerpilor. Numai seara, cînd se pregătea de culcare, îl apăsa singurătatea; atunci își aducea aminte de puținii prieteni pe care-i avea: Lolita, Nizmat, Șarad. Dar, deocamdată, la întoarcere nici că se putea gîndi. Trebuia să aștepte pînă cînd Pearce va înceta să-l urmărească, convingîndu-se că de data aceasta Ariel a dispărut fără nădejdea de a mai fi găsit vreodată.

Nemaifiindu-i frică de oameni, băiatul se bucura în voie de plăcerile zborului. Pînă acum fusese nevoit să se înalțe în văzduh ca să scape de următorii sau ca să-i distreze pe alții. În junglă însă putea să zboare numai de dragul de a zbura.

O dată cu primele raze ale soarelui, Ariel se avînta impetuos spre cerul înalt și albastru. Aerul umed și greu al junglei aici era ușor și proaspăt. O dată cu păsărelele de dimineață, Ariel își cînta și el cîntecul matinal.

Uneori zbura vreme îndelungată. Admira jocul luminii în nori, îl fermecau nopțile cu lună și, plin de nesaț, se desfăta în deplina-i libertate, gusta întinderea nesfîrșită din jurul lui și ușurința cu care respira.

Și zbura ceasuri întregi, pînă cînd trupul îi aducea aminte că el este un prizonier al pămîntului: cînd simțea că a obosit, că îi e sete sau somn, se întorcea la adăpostul său.

Odată, într-o noapte înstelată, Ariel încercă să doarmă chiar deasupra pădurii. Dar cînd se trezi, văzu că vîntul, care se stîrnise în timpul nopții, îl purtase mult într-o parte, și cu greu găsi drumul la întoarcere. De atunci nu se mai culcă în văzduh.

Zilele treceau unele după altele și Ariel se obișnuia tot mai mult cu jungla. Învățase deprinderile și obiceiurile păsărilor și animalelor, cu unele se dușmănea, cu altele era prieten. Odată, un tigru care-l pîndise lîngă izvor se năpusti asupra lui. Ariel abia avu vreme să-și ia zborul. Atunci fiara se aruncă spre omul ce atîrna în aer. Ariel

zbură și mai sus. Înfuriat, tigrul începu să Țopăie ca turbat, străduindu-se să pună gheara pe vînatul său. Băiatul nu se putu stăpîni să nu-l zădărescă puțin, pînă cînd jivina, înfuriată de eșec, se mistui în junglă. Omul zburător îl mai urmări un timp, scoțînd țipete asurzitoare. Maimuțele și papagalii luară parte cu plăcere la înfrîngerea rușinoasă suferită de spaima junglei.

Găsi însă și prieteni. Cîteva maimuțe, care la început fugeau din calea lui și, mînioase, aruncau în el cu tot ce le cădea la îndemînă, în cele din urmă se împrieteniră cu dînsul și-i ațineau mereu drumul, iar Ariel, la rîndul său, le căuta le dădea tot soiul de fructe mai acătării. Doi papagali, adesea tovarășii lui în zborurile prin pădure, îl strigau pe nume cînd îl întîlneau: „Ariel, Ariel!”

El îi învăță să spună: „Lolita, Nizmat, Șarad”, și băiatului i se părea că stă de vorbă cu prietenii săi.

Asistă la luptele crîncene dintre elefanți, bivoli și tigri, văzu turme uriașe de elefanți sălbatici. Din înaltul cerului, elefanții păreau niște șobolani, iar trompele lor, cozi groase, date peste cap. Apropiindu-se de ei, Ariel auzea tropăitul înfundat al labelor puternice, trosnetul copacilor doborîți, loviturile date cu colții, foșnetul uscat al pielii lor încrețite, zgomotul trompelor izbite una de alta, răgete și urlete. Văzuse sute de urechi, trompe ridicate în sus și un număr nesfîrșit de cozi ce se legănau. Văzuse elefanți bătrîni, uriași, cu colți albi, cu frunze și crenguțe rămase în cutele și încrețiturile pielii, elefanți cu un singur colț, cu cicatrice pe gît; – urme ale încăierărilor de odinioară. Văzuse elefanți mici, negricioși, cam de un metru înălțime, care alergau pe sub burțile mamelor lor, și elefanți tineri, căroră de-abia le creșteau colții.

Fără să-și dea seama, Ariel începu să se sălbăticească. Părul îi crescuse, umbla și zbura gol, numai cu o legătură de frunze în jurul coapselor. Cămașa și cearșaful le păstra cu grijă, ascunse sub niște pietre.

Cît era ziua de mare, înconjurat de păsări și maimuțe, zbura din copac în copac căutîndu-și hrana, și se ridica sus, la cel mai mic semn de primejdie. Dacă s-ar fi sălbăticit cu totul, ar fi rămas să-și sfîrșească zilele în junglă. Dar nu s-a întîmplat așa, din pricina papagalilor pe care îi învățase să vorbească.

„Lolita, Nizmat, Șarad!” strigau papagalii de dimineață pînă seara, și strigătele acestea răsunau în inima lui ca niște strigăte de bucurie și aspră dojana, făcîndu-l să se gîndească la soarta sa.

Cele întîmplate în palatul rajahului, întîlnirea cu Pearce, toate lăsaseră o urmă adîncă în sufletul lui. Trecuse parcă dintr-o dată de la stadiul de copii, care îi fusese impus în mod artificial, la cel de om matur, deși el însuși nu-și dădea pe deplin seama de schimbarea ce se petrecuse în el.

Pînă acum fusese o armă pasivă în mîinile altora. La Dandarar învățase doar să simuleze, să-și ascundă gîndurile și simțămintele. Fugind de acolo, trăise veșnic cu spaima de a nu cădea din nou în mîinile lui Pearce. Paralizat de această teamă, nici nu se gîndea măcar să lupte activ, nici prin cap nu-i trecea că ar putea să dobîndească dreptul de a trăi așa cum voia el, și nu cum voiau alții.

Spaima îl alungase în mijlocul junglei, lipsindu-l de societatea oamenilor, în rîndul cărora, fără îndoială, există și oameni buni, spaima îl condamnase la singurătate. Și deodată se trezi în el mîndria și indignarea omului. Nu, el nu va rămîne în junglă, ci va zbura spre oameni și își va cuceri dreptul de a trăi în mijlocul lor.

De ce să nu se folosească de avantajul neobișnuit pe care-l are față de ceilalți? Un om zburător poate face multe! Ce anume, nu-și dădea încă seama, deoarece nu cunoștea prea bine viața oamenilor. „Timpul îmi va arăta singur ce trebuie să fac” – hotărî Ariel în sinea lui și începu să se pregătească de drum.

Găsi o nucă, a cărei zeamă dădea pielii o culoare cafenie. Vopsit astfel, putea fi luat drept un hindus sau un european ars de soare. Ce-i drept, culoarea mai pălea puțin după ce te spălai, dar totuși nu se curăța. Își căută cămașa și cearșaful, le clăti la izvor și se strădui chiar să le netezească, folosind o piatră încinsă la soare. Luîndu-și o mică provizie de fructe, într-o bună zi, dis-de-dimineată, porni la drum.

XXXII. NOUL CONVERTIT

Pastorul Edwin Kingsley își scoase ochelarii, oftă, se lăsă pe speteaza jilțului și-și ridică ochii în tavan. Pe peretele din față lui atîrna portretul regelui, un ins cu față prelungă, tip de anglosaxon, cu nasul specific familiei, cu ochii ușor bulbucăți; alături se aflau portretele viceregelui Indiei, un lord sever, cu buzele subțiri, și al episcopului de Canterbury, în veșmînt sacerdotal. Regele și viceregele își țineau capul întors într-o parte, de parcă se fereau de pastor, dar episcopul îl privea țintă în ochi, cu un aer de dojană care lui Kingsley-misionarul i se păru că nu justifică de loc încrederea pe care înaltul prelat și-o pusese în el.

Ce va spune preasfinția sa, care pînă atunci se arătase atît de binevoitor față de pastor, cînd va citi ultima lui dare de seamă?

De trei săptămîni, pastorul Kingsley lucra la alcătuirea unor dări de seamă, străduindu-se să prezinte situația într-o lumină cît mai favorabilă pentru el.

La început, creștinarea locuitorilor Indiei mersese foarte bine. În rapoartele sale, Kingsley lăsa să se înțeleagă că cheia nenumăratelor lui succese consta în străduința sa de misionar și în talentul de predicator..

De fapt, cauza era cu totul alta: pastorul atrăgea în turma lui Cristos „păgînii” din castele cele mai de jos. Pentru aceștia, trecerea la creștinism prezenta anumite avantaje, deoarece le îmbunătățea într-o oarecare măsură situația lor de oameni lipsiți complet de drepturi. Un rol important jucau și cruciulițele de argint, și darurile ieftine pe care le primeau la botez cei convertiți la creștinism. Deodată însă lucrurile se schimbă. Unele societăți religioase din India, îngrijorate de creșterea numărului celor care treceau la creștinism, născociră pentru paria un nou ritual de purificare spirituală, ritual ce le dădea dreptul să se înalțe cu o treaptă mai sus, în ceea ce privește casta din care făceau parte. Și, deși această inovație provoca nemulțumirea societăților mai conservatoare ale „drept-credincioșilor”, ea avu totuși succes. Mulți paria preferau acum ritualul de purificare în locul creștinării. Și astfel succesele de misionar ale lui Kingsley încetară dintr-o dată. Pastorului îi era din ce în ce mai greu să facă prozeliți. Ba mai mult decât atât, părăseau religia creștină și cei convertiți.

Kingsley se văzu pus în fața unei situații foarte dificile. Își pierdu pofta de mâncare și liniștea. Ziua trudea de-l treceau toate nădușelile, străduindu-se să compună o dare de seamă cât mai ingenioasă, iar noaptea se gîndea în fel și chip cum ar putea să îndrepte lucrurile. După ce scrise niște predici foarte grăitoare, plecă în satele cele mai îndepărtate ale parohiei sale, dar totul fu în zadar. Toți acești barbari idolatri nu puteau fi convertiți decât numai printr-o minune, demonstrîndu-li-se superioritatea zeului creștin. Dar de unde să facă rost de această minune?

– John! Du gustarea de dimineață lui mister Kingsley – auzi pastorul glasul surorii sale, miss Florence Kingsley, care era fată bătrînă.

Intră un băiat hindus, cu o tavă pe care aburea o ceașcă de cafea, o farfurioară cu jumări de ouă și pîine prăjită.

Era Pareș, finul „mătușichii Florence” (așa i se spunea în casă surorii pastorului), care la botez primise numele de John. Purta un cordon de argint, darul nașei sale, ceea ce de fapt îl și determinase să se creștineze, iar la gît avea o cruciuliță și o amuletă de argint, rămase de la părinții lui care muriseră. De lucrurile acestea Pareș-John nu se despărțea pentru nimic în lume.

Bîndu-și cafeaua, pastorul privi crucea și amuleta și, oftînd, se gîndi: „Uite, toți sînt la fel. Pe piept poartă crucea și amuleta, iar în piept...”

– Mi se pare că pastorul este ocupat... – Auzi Kingsley vocea fiicei sale, Suzana, care vorbea cu cineva în hindusă, în camera de alături.

Mister Kingsley ciuli urechile. Dar dacă o fi vreun hindus care, auzindu-i predica, venise să se creștineze? Și, uitînd de mîncare, pastorul își puse repede halatul peste pijama și se grăbi să iasă în vestibul. În fața lui stătea un tînăr zvelt, cu pielea cafenie, cu trăsături frumoase și păr lung de sihastru. Purta numai o cămașă și o mantie ciudată, albă. Doamne, cum se mai împoțonează și băștinașii ăștia!

– Ai venit la mine? întrebă pastorul.

– Da – răspunse cu modestie tînărul, lăsînd ochii în jos. Am vrut, sir, să stau de vorbă cu dumneavoastră... Dar mi se pare că n-am nimerit bine.

Suzana, o tînără de vreo douăzeci de ani, cu o rochie de pînză, cu părul ras după tifos, privea sever cînd la taică-său, cînd la tînăr.

Pastorul, văzînd că tînărul venise să-i vorbească despre un lucru serios, îl pofti în cabinetul său.

Musafirul acesta neașteptat spuse că îl cheamă Binoe, că este hindus și orfan. El vrea să se pună în slujba lui Dumnezeu. Studiase brahmanismul, budismul, coranul, dar toate aceste religii nu-l satisfăceau. Cunoaște și creștinismul, dar prea puțin, și ar vrea să studieze mai temeinic această credință. Ce nu-i place în religia părinților lui? Faptul că zeii lor nu se manifestă niciodată în mod concret și nu vin niciodată în ajutorul oamenilor.

Pastorul se mohorî și se gîndi: „E destul de instruit pentru un băștinaș și are o inteligență practică. Oamenii de soiul ăsta sînt vicleni și lor le trebuie minuni, cu ei e greu. Totuși aș putea să-i demonstrez că existența lui Dumnezeu se manifestă nu numai prin minuni – și, la urma urmei, cî le-o fi trebuind la toți ăștia minuni! – Principalul este să nu-l scap din mîină, să-l botez cu orice preț, chiar dacă ar fi să mă coste ceva mai mult decît o cruciuliță de argint! în darea de seamă trebuie să figureze și noi convertiri!”

– O să mai vorbim despre asta, prietene – îi spuse cu blîndețe pastorul. Dar va trebui să ne vedem mai des. Unde locuiești?

– Sînt pelerin și am pornit în căutarea adevăratului Dumnezeu – răspunse musafirul.

Pastorul se gîndi puțin și apoi îi spuse cu un aer solemn:

– Vei rămîne la mine. Binoe! Da, da, la mine se va găsi un locșor și un pumn de orez pentru omul care-l caută pe Dumnezeu! Florence! strigă el și, cînd în cameră intră femeia aceea osoasă, căruntă, în rochie neagră, el îi spuse: Asta-i Binoe. Și nădăjduiesc să-ți fie fin. Vă locui la noi. Condu-l la mansardă.

Mătușica Florence îl cercetă cu curiozitate pe tînăr, iar apoi, făcîndu-i semn cu capul, îi spuse:

– Să mergem!

După ce ieșiră, în cabinetul pastorului năvăli Suzana.

– Ascultă, tată – încep eu să vorbesc tulburată – mi se pare că în zelul tău de misionar tu uiți de toate. Oare n-ai fi putut să-l adăpostești pe vagabondul ăsta la paznicul bisericii? Doar acești țigani murdari aduc cu ei tot soiul de boli. N-ajunge c-am fost bolnavă de tifos? Nu mi-ar mai trebui decît să mă îmbolnăvesc de holeră sau de ciumă.

– Nici un fir de păr nu se clintește din capul omului fără voința lui Dumnezeu – răspunse cu un aer sfânt mister Kingsley, străduindu-se să-și ascundă tulburarea.

– Nici un fir de păr! Eu și așa sînt tunsă chilug. Asta poți s-o spui în predicile tale. Eu nu vreau ca-n casa noastră să locuiască cerșetori.

– Dar este absolut necesar, fiica mea. Ce să fac? Fiecare profesiune își are riscurile ei. Ce s-ar fi întîmplat dacă aș fi fost doctor? Doar trebuie să merg să-i împărtășesc pe muribunzi.

El, care întotdeauna ceda în fața fiicei sale, de data asta dădu dovadă de o îndărătnicie neașteptată. Și Binoe rămase.

În sinea lui, Ariel chibzuia de mult la un plan. Încă pe cînd se afla la Dandarăt, băiatul își dăduse seama în chip nedeslușit, ce-i drept, pentru ce anume era pregătit și de ce fusese transformat în om zburător: pesemne că voiau să-l arate ca pe o minune, în scopul de a întări credința, religia. Atunci, de ce să nu folosească el însuși această capacitate a lui în interesul său personal? Trebuia să găsească un adăpost, să vadă ce se petrece în jur, să cunoască mai bine oamenii, să adune poate ceva bani, pentru ca apoi să înceapă o viață de sine stătătoare. Ce avea să fie mai departe, nu prea știa să spună. Planurile lui se schimbau mereu, dar din ele nu lipseau niciodată Lolita, Șarad și Nizmat.

Zburînd noaptea deasupra unui tîrgușor, Ariel văzuse această clopotniță înaltă și atunci planul primului pas pe care trebuia să-l facă în societatea oamenilor se înfiripă în mintea lui.

Curînd își dădu seama de comportarea dușmănoasă a Suzanei. Ea evita să-l întîlnească și abia-abia îi răspundea la salut. În schimb, mătușica Florence, pe care Suzana o numea „misionara în fustă”, îl proteja pe Binoe.

Seara, pastorul avea lungi discuții cu Ariel. Cedînd insistențelor fiicei sale, el nu-l mai invita pe Binoe în cabinet, ci urca la dînsul în mansardă, unde tînărul trăia ca un pustnic. Era cît se poate de modest în ceea ce privește mîncarea, și zile întregi ședea aplecat deasupra evangheliei.

Zelul și progresele vădite ale lui Binoe îl bucurau și-l uluiau pe pastor, căruia nici prin gînd nu-i trecea că elevul său studiase istoria religiei, aproape singurul lucru care se studia la Dandarăt.

Curînd, Binoe fu botezat cu solemnitatea cuvenită, primind numele de Benjamin sau, cum îi spunea pastorul și mătușa Florence, prescurtat – Ben. Tînărul continuă să locuiască la pastor, pentru a-și consolida credința, și atît de temeinic și-o consolida, încît puțin a lipsit să nu-și bage în groapă dascălul.

XXXIII. „MINUNEA”

Asta se întîmplă într-una din duminici.

Pastorul, într-o biserică aproape pustie, ținea o predică, vorbind despre credință, despre minuni și despre amestecul lui Dumnezeu în treburile oamenilor.

– Dumnezeu este atotputernic și dacă el nu vine în ajutorul oamenilor, asta se datorește faptului că ei nu se roagă îndeajuns. Pentru că, adevăr grăiesc vouă, stă scris în sfintele scripturi că dacă credința voastră fi-va măcar cît un grăunte de nisip și veți spune muntelui: „Mută-te din ăst loc în alt loc”, muntele se va muta. Și-atunci nimic nu va fi cu neputință.

La aceste cuvinte, Ben-Ariel, care ședea în prima bancă, ieși pe neașteptate în mijlocul bisericii, strînse cu putere cartea de rugăciuni, înalță ochii spre cer și exclamă:

– Cred, Dumnezeule, că tu vei face după credința mea! Ridică-mă deasupra pămîntului!

Și deodată toți văzură cum trupul tînărului începe să se clatine și-apoi să se înalțe. Tălpile lui se desprinseseră de pămînt și el rămase atîrnat în aer. Băiatul cînd cobora mai jos, mulțumindu-i lui Dumnezeu, cînd se ridica din nou în aer.

Pastorul se apucă de pupitru ca să nu cadă. Pălise și falca de jos îi tremura.

În biserică se lăsase o liniște atît de desăvîrșită, încît puteai auzi cum zburau rîndunele prin dreptul ferestrelor. Oamenii parcă încremeniseră. Apoi se iscă o zarvă de nedescris. Zidurile începură să se cutremure de urletele isterice ale oamenilor înnebuniți. Toți cei de față săriră de la locurile lor și, cuprinși de panică și țipînd, se năpustiră spre ușă, strivindu-se fără milă: unii se prosternau în fața lui Binoe, cădeau în genunchi, întindeau brațele spre el, alții se loveau cu pumnii în piept și, alternînd rîsul cu plînsul, exclamau:

– Există Dumnezeu, există Dumnezeu!

Oh, dacă Pearce ar fi văzut toate acestea! Nu degeaba centrul din Londra își pusese atîtea nădejdi în omul zburător!

Ariel zîmbea oarecum stingherit, de parcă nici el nu se dumerise de cele întîmplate.

Pastorul ridică mîna, voind să facă liniște, dar și el era la fel de zguduit ca și ceilalți. Dînd din mînă, el coborî de la pupitru; picioarele nu-l mai țineau și, fiind cu totul copleșit de minunea petrecută, începu să respire greu și se lăsă la pămînt.

Purtînd o amazoană și o bonetă neagră pe cap, Suzana se întorcea călare acasă, după ce-și făcuse plimbarea de dimineață. În timp ce oamenii se rugau în biserică și ascultau predica tatălui ei, Suzana umbla călare pe cîmp, în bătaia razelor de soare.

Îndărătnică și capricioasă, Suzana îi dădea destulă bătaie de cap lui mister Kingsley. Fetei nu-i plăcea de fel gospodăria, ci se pasiona după vînătoare și călărie, după spectacolele de amatori în cercul englezilor și arta fotografiatului. Își bătea joc de filantropia mătușichii Florence și vorbea niște lucruri îngrozitoare. Așa, de pildă, îi spunea tatălui ei, care tremura din creștet pînă-n tălpi la auzul unor asemenea cuvinte, că-l preferă pe Charac, un materialist vulgar, ce demonstrase că trupul și sufletul sînt unul și același lucru, tuturor filozofilor din lume. Ea ura India și visa să se întoarcă la Londra. Pastorul explica toate aceste ciudățenii ale fiicei sale pretextînd influența dăunătoare pe care o avea asupra europenilor clima Indiei, precum și vîrsta fetei: „O să se mărite și o să-i iasă din cap toate prostiile astea” – se liniștea mister Kingsley.

Liturghia nu se sfîrșise, cînd o mulțime de oameni, țipînd și gesticulînd, se năpustiră afară, pe ușa bisericii. Nu cumva o fi luat foc biserica?

Suzana dădu pinteni calului și-l văzu deodată pe Pareș-John, băiețelul care locuia în casa lor pentru „consolidarea credinței întru Cristos”, ceea ce reclama, vezi bine, efectuarea întregii munci de la bucătărie, în scopul dezvoltării spiritului creștinesc privitor la modestie și supunere.

– Ei, gipsy! strigă Suzana, de parcă ar fi chemat un cîine, și își struni calul.

Suzana considera că „maimuțoiul ăsta” nu este demn să poarte numele de John, ca toți sahibii, și-i spunea băiatului „gipsy” (țigan). Ea îi socotea pe toți hindușii țigani, iar cînd taică-său încerca să o contrazică, Suzana îi răspundea: „Citește Studiul popoarelor al lui Ratzel”.

John se apropie în fugă de Suzana.

– Ce s-a întîmplat acolo? întrebă ea, arătînd cu cravașa spre biserică.

– Vai, miss! Acolo, miss, s-au petrecut niște lucruri! Vai, miss...

Plină de nerăbdare, Suzana agită cravașa deasupra capului băiatului.

– Ben... Binoe, miss, s-a ridicat în aer, miss, și toți s-au speriat – spuse pe nerăsuflăte băiatul.

– Ia nu mai vorbi prostii!

– Credeți-mă, miss! Uite-așa – și John începu să țopăie. Da' să vezi ce bine a ieșit! Parcă stătea pe o bancă nevăzută! Și băiatul începu să țopăie din nou, ferindu-se pe cât putea de cravașa Suzanei.

Sprijinit de umărul paznicului bisericii și clătinându-se pe picioare, pastorul ieși din biserică.

– Tată, ce s-a întâmplat? întrebă Suzana, speriată de-a binelea.

Își iubea tatăl, deși în fundul sufletului îi era ciudă pe firea blîndă a acestuia.

Pastorul porni tăcut spre casă, iar ea îl însoți călare, lovindu-și ușurel calul cu cravașa.

– Da' vorbește odată!

– Mai târziu, copila mea – răspunse cu glas slab pastorul. Trebuie... să-mi vin puțin în fire.

– Cel mai bun mijloc ca să știi ce se petrece în biserică este să te duci în biserică

– bombăni supărat paznicul, privind spre coada tunsă a calului.

Suzana spintecă aerul cu cravașa și strigă: Gipsy, diavole!

Și sări de pe cal.

John, care semăna într-adevăr cu un pui de cioară, ieși fuga din bucătărie, cu o cîrpă în mîină.

– Du calul la grajd – porunci fata, netezindu-și cutele amazoanei. Ei, bine c-ai venit, mătușă Florence! În sfîrșit o să aflu ce s-a întâmplat. Plîngi, mătușico? Ce-i cu dumneata?

– Plîng de bucurie, Suzi. Dumnezeu m-a învrednicit să văd o minune.

– O mi-nu-ne? lungi Suzana cuvintele. Săritura aia a lui Binoe e o minune?

Mătușica se încruntă și chiar păli puțin.

– Hai, sfîrșește odată! Dumnezeu o să te pedepsească! Tu n-ai văzut, n-ai văzut! Ben e un sfînt, un mare sfînt! El n-a sărit, ci s-a ridicat în aer. Toți au văzut asta. Dumnezeu a făcut o minune datorită credinței puternice a băiatului.

– Întotdeauna m-am așteptat la așa ceva din partea lui! spuse oftînd Suzana.. „Mătușica Florence devine o fanatică și asta n-o să ducă la nimic bun”, gîndi pentru a nu știu cîta oară fata.

– Nu-l huli pe Dumnezeu! exclamă nemulțumită fata bătrîină și îndată adăugă pe un ton potolit; „Nu judeca, ca să nu fii judecat”. Fie ca Domnul să te ierte pe tine și pe mine, păcătoasa, în nemărginita lui milă! și bătrîna porni spre casă.

Suzana, îngîndurată, rămase locului pe aleea grădinii. O mare de oameni se îndrepta spre casa lor.

– Preasfinte! Saniasi! Binecuvîntează-ne! Lasă-ți mîna pe creștetul fiului tău! Îngăduie s-ating tălpile tale! se auzeau glasuri din mulțime.

La o distanță destul de bună de gardul grădinii, oamenii se opriră – nu aveau curajul să se apropie mai mult. Din mijlocul lor ieși Ben-Ariel. Oamenii îl petrecură închinându-i-se pînă la pămînt și apoi o porniră îndărăt, continuînd să discute cu aprindere.

Lăsîndu-și capul în piept, Ariel intră în grădină, și se îndreptă spre verandă.

– Ascultă, Binoe, sau Ben, cum te cheamă... – Îl opri Suzana pe tînăr.

Ariel se opri.

– Ia spune, ce-ai făcut acolo, în biserică?

– Babu... mister Kingsley, a spus că dacă omul crede cu tărie, atunci nimic nu-i este cu neputință. Asta-i puterea Dumnezeului creștin. M-am rugat lui Dumnezeu cu multă credință, ca să m-ajute să mă ridic deasupra podelei, și Dumnezeu m-a ajutat. Asta-i tot.

– Chiar Dumnezeu în persoană te-a ridicat? De braț sau de chică?

Ariel tăcea. Tăcu și Suzana, zîmbind, și apoi deodată, umflîndu-și nările, strigă:

– Fleacuri! Nu cred nimic! Ia fă și-n fața mea scamatoria asta, dacă vrei ca să nu-ți spun că ești un mincinos!

Ariel oftă din adîncul pieptului, privi spre porțiță, apoi la răzorul cu garoafe, și păși ușor peste capetele florilor, fără măcar s-atingă vreuna din ele. Astfel, peste creștetul garoafelor, el traversă răzorul și se opri pe cărare, aruncîndu-i Suzanei o privire plină de modestie.

– Interesante scamatorii – rosti fata, străduindu-se să-și ascundă tulburarea. Să nu-ți închipui cumva că m-ai convins că ai darul de a săvîrși minuni.

– Eu n-am făcut nimic altceva decît ce mi-ați cerut – răspunse supus Ariel.

– Bine... Strașnic! Ei, și-acum, ai de gînd să te folosești de scamatoriile astea?

– Dumnezeu o să-mi arate calea.

Suzana bătu din picior.

– Nu pot să sufăr prefăcătoriile! exclamă ea, apoi continuă, îngîndurată: Să admitem totuși că izbutești să faci lucrul ăsta, și nu sub stare de hipnoză. Ei, dar mai departe? Oare ai să faci toate scamatoriile astea numai pentru a băga în sperieți babele și moșii din biserică, sau să-i uimești pe tineri, zburînd printre flori ca un fluture? Sau, cine știe, poate ai de gînd să aduni bani colindînd prin iarmaroace? Un bărbat trebuie să aibă o ocupație serioasă, potrivită pentru el. Eu, în locul tău, m-aș angaja la pompieri. Da, la pompieri! Aș salva oamenii din clădirile care au luat foc, m-aș ridica în zbor la etajele cele mai înalte, acolo unde nu ajunge scara pompierilor. Sau aș lucra la „Salvamar”, dar în nici un caz nu m-aș arăta ca un făcător de minuni și n-aș trăi în locurile astea pustii din mila altora.

-- Poate că așa am să și fac – răspuse Ariel, plecându-se adînc, și porni spre casă.

„Abil escroc!” își zise Suzana în sinea ei, privind îngîndurată florile.

XXXIV. MINȚILE SÎNT ÎNFIERBÎNTATE

Venind acasă, pastorul măsură multă vreme cabinetul în lung și-n lat, împiedicîndu-se de picioarele „scaunelor de campanie” și a măsuțelor din bambus. Ca mulți englezi care locuiau în India, el nu-și făcuse un mobilier trainic, socotind că șederea lui aici va, fi de scurtă durată, și-n felul acesta trecură anii.

Kingsley era nespus de tulburat. Își strîngea mîinile cu atîta putere, încît îi trosneau degetele, apoi se lua de cap.

Oare ce se petrecuse? O minune? Una din acele minuni despre care el vorbește atît de frumos în predicile lui? „Există Dumnezeu!” își aminti el că strigase cineva în biserică. Dar asta este cu neputință! Minteaa lui practică de englez al secolului XX refuza să dea crezare minunilor.

Și dacă el nu crede în posibilitatea unei minuni, atunci înseamnă că nu crede nici în Dumnezeu? Gîndul acesta care-i venise pe neașteptate îl ului.

El știa că e nevoie de religie. Și era unul dintre funcționarii care munceau cu mult zel. Oamenii simpli au nevoie de religie, de Dumnezeu, de credința în minuni, altfel e greu să te poți înțelege cu ei! Și în obligațiile sale intra tocmai această susținere a credinței. Și cînd colo, poftim! A apărut băiatul ăsta, Ben ăsta, care a întors lucrurile cu susul în jos și care îl pune pe el, ditai pastorul, într-o situație cît se poate de dificilă față de el însuși. Bineînțeles că Ben nu-l va putea determina să creadă într-o minune a lui Dumnezeu. Și totuși ce semnificație are acest fenomen supranatural, cum să-l tălmăcească? Ce atitudine să adopte în viitor?

Ar fi foarte bine să-l folosească pe Ben, dar e un joc riscant, în care se poate compromite și pe el, și întregul corp de misionari, și pe englezi. Și totuși ar fi strașnic să-l folosească... Cîți necredincioși ar converti și cît de strălucitor ar suna darea lui de seamă!

În timp ce pastorul măsură a suta oară cabinetul său de lucru de la un capăt la celălalt, mătușica Florence cea evlavioasă stătea cu mîinile împreunate ca pentru o rugăciune în odaia lui Ariel și, privindu-l în extaz, spunea:

– Așadar, tu poți mișca și munții din loc? Te rog, dragul meu Ben, fă și minunea asta! Uite, vezi muntele ăia? Și ea arată cu capul spre fereastră. Mută-l mai încolo! Din cauza lui în camera mea nu bate niciodată soarele.

– Asta ar putea să pricinuiască moartea oamenilor și animalelor care trăiesc pe acest munte și în împrejurimile lui – răspunse Ariel.

Mătușica Florence căzu pe gânduri. Setea de a vedea o minune îi tulburase mințile.

– Atunci fă-l să se miște cât de cât din locul lui! Și-apoi tu poți să mă'ntinerești, nu-i așa? Sau să mă duci în Anglia Uite, fă așa ca la un singur cuvânt al tău, floarea asta ofilită să înflorească... Sau cel puțin, scapă-mă de pietrele de la ficat.

.– Nu se poate să-l ispitim pe Dumnezeu degeaba – răspunse Ariel, pe care-l plictisiseră insistențele mătușichii Florence.

– Cum pe degeaba? Pietrele de la ficat îmi dau niște dureri îngrozitoare, dar mi-e frică de operație, fiindcă...

– Înseamnă că Dumnezeu te-a pedepsit, dându-ți pietrele astea la ficat.

Florence tăcu, amintindu-și unul câte unul păcatele pentru care Dumnezeu ar fi putut s-o pedepsească cu pietre la ficat...

Făcătorii ăștia de minuni sînt toți niște oameni cu care nu te poți înțelege... Ce-ar fi să-i ofere un dar? Te pomenești că se supără și spune că e simonie, adică negoț de minuni. Eh, dacă ea ar avea atîta credință cât acel „grăunte de nisip”...

– Ascultă, Ben, nu te supăra, dar poate că nu ți-ar fi greu să-mi transmiți puțin din credința ta, măcar atît cât un fir de praf?

– Asta depinde de dumneata, crede și vei fi răsplătită după credință.

Mătușica Florence închise ochii, strînse pumnii și roși din pricina efortului.

– Cred că mă voi ridica în aer! Cred, Doamne, cred!... și ea se săltă pe vîrfurile picioarelor. Mi se pare că m-am și înălțat! Dumnezeule, să fie cu puțință? Cît e de ciudat! Da, se pare că mă salt! Cred, cred, cred, cred! și ea strînse din ochi cu putere.

Pierzîndu-și răbdarea, Ariel o înșfăcă deodată pe mătușica Florence, o așeză cît ai clipi pe un dulap și ieși fuga din cameră. Pe scară se întîlni nas în nas cu pastorul, pe care era cît pe-aci să-l dărîme.

– Vino cu mine, Ben!

.Pastorul îl duse pe Ariel în. cabinetul său, îl pofți să stea într-un fotoliu și începu să se plimbe îndelung prin cameră. În cele din urmă îi spuse:

– Ascultă, Ben, cum faci tu asta?

– Credința m-ajută – răspunse cu modestie băiatul.

Pastorul era cît pe-aci să-și iasă din fire, dar se stăpîni.

– Arată-mi picioarele – îi porunci el.

Kingsley se aplecă și, icnind, îi cercetă picioarele lui Ariel. Erau cum nu se poate mai obișnuite. Iar pe tălpi n-avea nici un fel de arcuri sau aparate.

– Nu cumva fachirii te-au învățat levitația? întrebă el, deși susținea întotdeauna că levitația nu-i altceva decît născocirea unor turiști ca să-și treacă vremea. Acum însă era mai degrabă înclinat să creadă în minunile fachirilor, căci, la urma urmei, toate acestea puteau fi doar niște scamatorii abile, decît într-o minune a Dumnezeului creștin.

– Eu nu știu ce-i aia levitație – spuse cu simplitate Ariel.

– Ei bine, dacă tu mă minți în clipa asta, atunci îl minți și pe Dumnezeu și el te va pedepsi îmbolnăvindu-te de lepră. Iar dacă nu minți, vrei să-i slujești lui?

– Toată viața mea aparține lui Dumnezeu, făcătorul de minuni – răspunse Ariel.

– Bine, Ben, poți pleca!

Și după ce Ariel ieși, pastorul zise:

– Zarurile sînt aruncate. Fie ce-o fi! Totuși e cea mai bună ieșire din situația asta. Am să-l folosesc pe Ben, indiferent care i-o fi originea, și în felul acesta am să creștinez o sumedenie de păgîni, am să pot face o dare de seamă strălucită și am să mă întorc în Anglia, cu faima unui misionar celebru, iar după aceea, cel ce-mi va lua locul n-are decît să se descurce cum o ști.

De pe acum, pastorul începu să viseze la recompensele ce le va primi: fie un rectorat în capitală sau chiar o episcopie.

În birou intră Suzana, fluturînd în mîină niște ziare.

– Tată, întotdeauna ți-am spus că Ben al tău e un aventurier. Uite, în ziar e scris despre omul zburător. El este, nu-ncape nici un fel de îndoială.

– Dar totuși omul acesta zboară cu adevărat?

– Și aviatorii zboară, și bondarii zboară, dar nu se dau drept făcători de minuni.

– Ascultă, Suzana, dacă vrei să te-ntorci cît mai curînd la Londra, nu arăta nimănui ziarul, nu vorbi cu nimeni despre Ben și vezi-ți de treabă. Te rog... N-o să dureze decît cîteva zile și după aceea, îți dau cuvîntul meu, vom pleca în Anglia pentru totdeauna.

Ariel n-o mai găsi pe mătușică pe dulap. Chemînd în ajutor toată rezerva de credință pe care o avea, ea încercă să coboare lin de pe dulap, dar căzu, se lovi la genunchi, se dojeni pentru faptul că credința ei nu este puternică și plecă în camera sa întunecoasă.

Vestea despre minunea săvîrșită în biserică se răspîndi peste tot în împrejurimi. Se părea că Ariel scosese din minți toți oamenii.

Mătușica țopăia tot timpul, strîngea din ochi și, ațintindu-i cu furie asupra cratițelor sau asupra foarfecelor, vorbea cu glas răgușit:

– Ridică-te! Ridică-te! Cred...

Lîngă bucătărie Țopăia John, străduindu-se, zadarnic de altfel, să se înalțe în văzduh și strigînd:

– Cred! Hop!... Prea puțină credință! Mai multă! Cred! Hop! încă o dată! Și mai multă credință! Cred! Hop!

În sat, oamenii săreau de pe acoperiș, se căzneau să umble pe apă, strigau ca niște fanatici „cred!”, se loveau, se împotmoleau în mlaștini...

Dar, vai! fie că nimeni n-avea destulă credință, nici măcar cît un „grăunte de nisip”, fie că tăria credinței nu era decît o minciună, lucru despre care începură să vorbească cu glas tare cei care pătimiseră cel mai mult.

Dar, neavînd timp de pierdut, pastorul lipi pe ușa bisericii un anunț, care vestea slujba solemnă ce urma să se officieze cu ocazia săvîrșirii minunii.

XXXV. O DISCUȚIE DE AFACERI

Pastorul Kingsley jubila. Succesul minunii întrecuse toate așteptările. În fiecare zi oficia serviciul divin și bisericuța devenise neîncăpătoare pentru toți enoriașii. Pastorul ținea predici foarte elocvente despre puterea credinței, despre puterea Dumnezeuului creștin, care dintr-o dată avu o preponderență vădită față de toți „zeii păgîni”.

Acum boteza în fiecare zi zeci și sute de oameni. Darea lui de seamă devenea din ce în ce mai strălucită.

E drept că enoriașii nu prea ascultau predica cu foarte multă luare-aminte și de fiecare dată după serviciul divin așteptau nerăbdători apariția făcătorului de minuni. Și Ariel, după fiecare predică, apărea în fața spectatorilor uluiți.

Cei de curînd convertiți îl întrebau pe pastor cum vor putea dobîndi mai repede credința făcătoare de minuni și de ce nimeni, în afară de Ben, nu le poate săvîrși.

Pastorul le explica și el cum putea mai bine, îi îndemna să fie răbdători și le dădea sfaturi; ba alcătui chiar un fel de îndreptar pentru întărirea credinței.

Oamenii bombăneau în grabă niște rugăciuni învățate pe de rost, al căror sens nici măcar nu-l pricepeau, și visau la minunile pe care le vor săvîrși atunci cînd vor dobîndi, în sfîrșit, credința. Trebuie spus de altfel că cei mai mulți nici nu se gîndeau să miște munții din loc sau să oprească soarele din drum, ci visau să aibă o casă nouă, un sari nou, un bivoli, un catîr, un pumn de orez în fiecare zi, să tămăduiască bolile, nimeni însă nu se gîndea la împărăția cerurilor.

La aceste ședințe de minuni, care au trebuit să fie ținute în afara zidurilor bisericii, deoarece înăuntru nu încăpeau toți cei ce voiau să asiste, au început să apară și europeni. La început, sahibii din localitate, apoi și unii veniți din alte părți.

Pastorul remarcă prezența a doi dintre ei, cu accent american, și îl surprinse deosebitul interes pe care aceștia îl manifestau față de Ben. „Probabil că sînt niște ziariști și pot să-mi strice toată afacerea” - se gîndi cu teamă pastorul Kingsley. Și temerile lui n-au fost în zadar.

Odată, cei doi presupuși ziariști s-au apropiat de Ariel și, fără să dea vreo atenție zgomotului și strigătelor mulțimii care îl înconjură pe băiat, unul dintre ei i se adresă în englezește:

– Mister, o să fiți amabil să ne acordați cîteva minute pentru o discuție de afaceri?

Spre uimirea pastorului, Ben răspunse în cea mai curată limbă engleză:

– Sînt la dispoziția dumneavoastră, domnilor – și ieșind din mulțime, se îndreptă spre un automobil american ce aștepta în drum.

Pastorul văzu cum toți trei luară loc în automobil, dar nu plecară, ci începură să discute. Cînd sfîrșiră de vorbit, Ariel își luă rămas bun și coborî din mașină.

– Cu cine ai stat de vorbă? întrebă pastorul cînd Ariel se întoarse acasă.

– Cu doi domni care au venit dintr-o altă localitate.

– Asta am văzut eu, dar despre ce-ai discutat?

– Domnii s-au interesat de mine – răspunse Ariel – și în curînd voi fi nevoit să mă despart de dumneavoastră, mister Kingsley. Dați-mi voie să vă mulțumesc pentru adăpostul și pentru grija care ați avut-o față de mine.

Pastorul rămase dus pe gînduri. Principalul era făcut. Curînd va pleca și el, așadar, n-ar fi rău ca să i-o ia înainte.

– Ce să-i faci, Ben, ești un om liber și poți să dispui de tine cum vrei. Cînd dorești să pleci?

– Mîine. Dacă socotiți că trebuie să mai rămîn, atunci mai pot săvîrși o dată minunea.

– Foarte bine, băiatule – zise pastorul cu blîndețe, și se grăbi să-i anunțe fiicei sale vestea atît de plăcută pentru ea: Suzana, Ben pleacă.

– Tu, tată, spui întotdeauna lucruri care mă indispun.

Tatăl își privi nedumerit fiica și se gîndi: „Pentru un bărbat, femeia rămîne veșnic o enigmă, chiar dacă este propria lui fiică.”

Pentru a-și încheia în modul cel mai demn activitatea sa de misionar în India, pastorul Kingsley hotărî ca, ajutat de Ben, să dea o ultimă „reprezentatie de gală”: înălțarea sfîntului la cer, asemenea drept-credinciosului Enoch, care a fost luat de viu în ceruri.

Faptul ar fi urmat să aibă un extraordinar efect religios și totodată era și cel mai bun prilej pentru plecarea lui Ben. Darea de seamă bombastică a pastorului, conținînd foarte multe pagini, informa despre numărul uriaș de băștinași convertiți la creștinism. Episcopul va fi mulțumit și va răsplăti după merit munca de apostol a lui Kingsley. Pastorul gusta de pe acum succesul pe care avea să-l aibă și își freca mulțumit mîinile. Ben consimțise cu plăcere și totul trebuia să se petreacă în condiții cît mai optime. Sfîntul își va lua zborul la cer, iar pastorul își va face valiza și în aceeași zi va pleca spre Anglia.

În ziua solemnă, sortită pentru înălțarea sfîntului, mulți țărani și orășeni se aflau dis-de-dimineată în piața mare din fața bisericii, ca să poată vedea mai bine minunea. Chiar și păstorii își minaseră turmele spre crîng, ca să poată lua parte la acest spectacol neobișnuit. Pentru sahibii din localitate fură puse cîteva rînduri de scaune.

Pe la zece dimineata, în biserică se afla puzderie de lume. Mulți veniseră de departe, călare pe bivoli, cai sau catîri. Oamenii stăteau în picioare în căruțe, iar copiii, cățarați în copaci, ca niște ciorchini. Mătușica Florence îi cususe lui Ben o îmbrăcăminte lungă, la fel cu aceea în care pictorii îl înfățișează pe Cristos, iar Suzana – cine s-ar fi așteptat la una ca asta! – Îi împletise o cunună din garoafe roșii. Astfel înveșmîntat, Ariel apăru în fața mulțimii. Priveliștea era cît se poate de spectaculoasă.

Strigăte de salut, gesturile largi ale pastorului care se urcase pe o estradă construită special, și în rîndurile mulțimii se lăsă o liniște plină de adîncă evlavie. Din biserică, ale cărei uși și ferestre erau deschise, răzbăteau sunetele solemne ale orgii. Cînd orga amuți, pastorul își începu predica, dar mulțimea dădea semne de mare agitație, nemaivînd răbdare să asculte pînă la sfîrșit. Și Kingsley fu nevoit să scurteze vorba.

Ariel păși în mijlocul luncii verzi, zîmbi, își ridică brațele și începu să se înalțe domol. O adiere ușoară de vînt flutura poalele veșmîntului său lung și șuvițele părului ondulat. Era o priveliște încîntătoare.

Cîteva clipe, mulțimea rămase ca vrăjită, mută, urmărindu-l pe Ariel, apoi începu să se agite, să facă zgomot. Oamenii cădeau în genunchi, strigau, cuprinși de extaz, întinzîndu-și mîinile spre cer: „Dumnezeule, de ce ne părăsești?” Se vede că îl

considerau chiar Dumnezeu. Mamele își ridicau copiii și strigau: „Doamne, binecuvîntează-i!”

Ajungînd în dreptul clopotniței, Ariel se opri, ridică mîna, invitînd mulțimea să facă liniște, și cînd zgomotul se potoli, rosti cu glas tare și răspicat:

– Alo, alo, circul Chatfield, cel mai bun circ din America și din toată lumea! Alo! Alo! Zilele acestea își începe reprezentațiile în orașul nostru! Grăbiți-vă să luați bilete! Acolo veți vedea minuni și mai și ca asta!

Și, zvîrlind mulțimii cununa de flori ce căzu la picioarele mătușichii Florence, care-și pierduse cumpătul, Ariel se ridică în aer, zbură deasupra clopotniței și dispăru în crîng.

Curînd, dintr-acolo se auzi claxonul strident al unui automobil. Un catîr speriat zbieră prelung: „Iho! Iho! Iho!...” Și zbierătul acesta fu imitat și de alți catîri.

Rîdeau parcă de păcăleala trasă pastorului.

XXXVII. UN LOCUIITOR AL CERULUI SEMNEAZĂ UN ANGAJAMENT

Ariel n-a mai văzut ce s-a întîmplat după aceea, dar urmările nu erau greu de ghicit: era completa prăbușire a activității de misionar a pastorului Kingsley, fapt care putea atrage după sine mutarea în cine știe ce sat îndepărtat într-una din provinciile Angliei.

James Chatfield, fiul directorului trustului american de circuri, și Edwin Grieg, directorul administrativ al circurilor ambulante, veniseră în India, cu zeci de circuri ambulante. Chatfield și Grieg organizau reprezentațiile, studiind paralel „piața locală”. Dar preocuparea lor de căpetenie era recrutarea în India a diferiților artiști pentru reprezentațiile din America. Publicului trebuie să-i dai mereu numere noi, iar călăreții, acrobații, echilibriștii și scamatorii europeni se deosebeau prea puțin de cei din America. Ceva adus din Orient ar fi putut avea succes. De aceea în fiecare oraș și chiar sat prin care treceau, Chatfield și Grieg căutau să cunoască tîrgurile, iarmaroacele, sărbătorile populare, asistînd la diferite reprezentații populare, acrobații de iarmaroc, îmblinzirea șerpilor, cîntece, muzică, scamatorii, reprezentații date de fachiri și alegîndu-i pe cei mai buni dintre aceștia pentru circul lor.

Hindușii însă nu prea acceptau cu inima ușoară să-și părăsească țara și să pornească departe, în călătorii. Dar mister Grieg le arăta în palmă dolari americani, le oferea avansuri și le făgăduia cîștiguri grase: în felul acesta, el izbutise să recruteze o însemnată trupă exotică.

Împreună cu Chatfield, proiectase să dea un spectacol senzațional, „Tainele Indiei”, cu decoruri excepționale, cu maimuțe, papagali, bivoli, elefanți, crocodili și fachiri.

Într-o bună zi, lui Chatfield îi căzu în mână o foaie locală a unui ziar englezesc, unde se găsea un articol intitulat: „Dar la urma urmei cine este el?”

Articolul vorbea despre enigmaticul om zburător, care din cînd în cînd se ivea ba aici, ba colo, pentru ca apoi să dispară fără urmă.

Chatfield citi articolul și, rîzînd, i-l întinse tovarășului său:

– Iată, mister Grieg, minunile Indiei! Ce de prostii mai scriu și ziarele acestea locale! După cît se pare, publicul indian este mai credul și mai naiv decît cel american. Sînt convins că nici unul dintre ziariștii noștri n-ar fi îndrăznit să scrie asemenea baliverne gazetărești.

Grieg citi cu atenție articolul și zise:

– Bine ar fi să putem avea în trupa noastră acest om zburător.

– Cum să nu! rîse James Chatfield.

– Eu îți vorbesc foarte serios – răspunse Grieg. Am avut prilejul să discut cu cîțiva dintre hindușii angajați de noi despre omul zburător. Ei mă asigură că nu e vorba de nici o născocire.

– Fără doar și poate însă că nici unul dintre ei nu l-a văzut.

– Paznicul șerpilor... cum naiba îl cheamă?... nu pot să-i țin minte numele... Încerca să mă convingă că l-a văzut pe omul zburător cu propriii săi ochi, la un iarmaroc, în clipa cînd acesta a răpit un băiat din mulțime, după care ispravă și-a luat zborul nu se știe încotro.

Chatfield dădu din cap neîncrezător.

N-a trecut mult însă și a fost nevoit să creadă în existența omului zburător: în calea lor întîlneau tot mai mulți oameni care mărturiseau că l-au văzut cu ochii lor, ba chiar le indicau și localitatea unde se afla în acel moment. Mînat de un interes arzător, Chatfield ordonă să se schimbe itinerarul stabilit, nădăjduind că doar-doar l-o găsi pe omul zburător.

În felul acesta, Chatfield și Grieg l-au întîlnit pe Ariel lîngă biserică și la început au discutat puțin cu el în automobil, iar după aceea au avut o convorbire de mai lungă durată.

Pe yancheii aceștia practici nu-i interesa de loc persoana lui Ariel și motivele care l-au determinat să zboare, precum nici trecutul lui.

Dacă Ariel ar fi spus: „Sînt un spirit, sînt un înger”, James Chatfield nu s-ar fi mirat nici o clipă măcar și ar fi răspuns, fără să stea cîtuși de puțin pe gînduri: „All right! Vă propun un angajament. Care sînt condițiile dumneavoastră?”

La fel de laconic, Chatfield îi spuse lui Ariel:

– Mister... mister?

– Ben – răspunse Ariel.

– All right, mister Ben, ne interesează faptul că știți să zburători. Veniți să lucrați la noi. Veți zbura în America și veți primi pentru asta o sumă destul de mare.

Ariel știa că America este departe de India și că, dincolo de ocean, va fi în siguranță. Trebuia să accepte propunerea, căzînd de acord prin bună înțelegere, și după aceea să se reîntoarcă aici, să-și ia prietenii. Însăși soarta îi venea în ajutor. Și, fără să, stea mult pe gînduri, acceptă.

Mister Chatfield fu mirat de un asemenea răspuns: nu cumva aveau de-a face cu un înger? Să accepti fără să te tocmești, fără să te interesezi măcar cîți bani vei primi? Oare omul acesta original nu înțelege că el este „sans paire”, cum spun francezii, că nu-și are egal și deci poate să le ceară orice sumă? Iar dacă nu e înger și nu-i nici idiot, atunci e un criminal care vrea să fugă cît mai grabnic peste ocean, unde, probabil, nu poate să ajungă singur în zbor. Nu degeaba îi povestise Grieg despre furtul unui băiat... Dar ce importanță au toate astea? Principalul este că putea să cîștige foarte mulți bani.

Bătrînul și vicleanul Grieg îl „mirosise” îndată pe Ariel, dîndu-și seama că are de-a face cu un tînăr care nu cunoaște nici viața, nici propria sa valoare.

– Despre condiții mai vorbim noi – spuse Grieg, amestecîndu-se în discuție, de teamă ca nu cumva fiul directorului să-i dea el însuși lui Ariel ideea că este un om fără pereche. Cu privire la bani, ne putem oricînd înțelege.

– Aș fi vrut numai...

Chatfield și Grieg ciuliră urechile.

– Ce-ați fi vrut?

– Înainte de a pleca peste ocean, aș fi vrut să merg în două locuri... Să-mi văd prietenii și... încă o persoană... De altfel, poate că voi avea nevoie și de ajutorul dumneavoastră...

– Desigur, se înțelege de la sine, vă stăm la dispoziție, mister Ben. Vom face tot ce ne stă în putere!

– Ei, ce spui de asta, mister Grieg? întrebă Chatfield cînd rămaseră singuri.

– Spun că am găsit o comoară, mister Chatfield. India este într-adevăr o țară a minunilor.

– Va trebui să ne îngrijim de reclamă – observă James.

Reclama era calul lui de bătaie.

– Pastorul ăsta nu și-a găsit adevărata-i chemare. Ar fi trebuit să fie un regizor de circ. Ar fi putut să născocească un număr extraordinar. Dar de ce să nu ne folosim

de această înălțare pentru reclama noastră? Trebuie să ne înțelegem cu Ben. Până la o înălțime de 50 de metri, să joace în folosul pastorului, iar mai sus, pentru interesele noastre. Căci noi l-am și cumpărat! Și de acolo, de sus, va face reclamă circului nostru.

Grieg nu fu de acord, găsind ideea prea puțin practică și chiar lipsită de tact. Îndărătnicul James stăruia totuși și Grieg fu nevoit să cedeze.

Bătrînul Grieg avea însă dreptate: această reclamă făcută din cer le-a pricinuit multe griji și neplăceri. Au fost puși în situația să aibă de-a face cu reprezentanții bisericii și ai administrației engleze.

În schimb, într-o altă chestiune, Grieg nu cedă în ruptul capului. Chatfield începuse să viseze la felul în care îl vor prezenta în America pe omul zburător și voi chiar să trimită o telegramă ca să anunțe concetățenilor săi - sosirea omului zburător: „O minune cum nu mai e alta pe lume!”

Grieg, care încărunțise în circ și cunoștea foarte bine psihologia, publicului, se opuse cu înverșunare. Bineînțeles că publicul se va duce să caște gura la omul zburător, așa cum se dusesese să vadă primele zboruri cu aeroplanul, și asta putea aduce un câștig frumos. Dar oamenii se obișnuiesc repede cu toate. Cine ar mai da acum bani ca să vadă un aeroplan zburînd? Același lucru se va întâmpla și cu omul zburător. Cine îl va vedea o dată sau de două ori, a treia oară nu se va mai duce.

– Da, dar o s-apucăm să câștigăm milioane! se înfierbîntă James.

– Și de ce, mă rog, să nu câștigăm zeci de milioane? replică Grieg.

– Cum vrei să faci asta? Cum vrei să-l folosești pe Ben?

– În primul rînd trebuie să uiți că Ben știe să zboare. Nu trebuie să anunțăm lucrul acesta în America și nici pe drum să nu vorbim nimănui. Și nu uita că publicul se plictisește de orice, în afară de un singur lucru: de lupte și de concursuri, datorită succesiunii neîntrerupte de situații neașteptate și a faptului că nu poți prevedea niciodată sfîrșitul. În fața celor mai rare animale din lume, publicul rămîne doar o clipă-două, iar la luptele de cocoși, care sînt o adevărată prostie, e gata să stea ceasuri întregi. Pasiunile se ațîță, oamenii se agită, se fac pariuri.

– Mi se pare că încep să înțeleg. Și mi se pare că ai dreptate – spuse Chatfield, după ce se gîndi puțin.

– Sută la sută – răspunse convins Grieg.

Găsind în persoana lui Ben o comoară neprețuită, Chatfield și Grieg se hotărîră să-și predea conducerea afacerilor din India unuia dintre vechii directori ai circurilor lor și, împreună cu Ben, să plece imediat în America.

Cînd părăsiră orășelul pierdut între munți, lăsînd pastorului plăcerea de a se descurca singur din situația creată, James îl întrebă pe Ariel unde vrea să meargă.

Ariel le povesti americanilor toate peripețiile sale, fără s-ascundă nimic. "

Chatfield era plin de admirație și deseori îl întrerupea pe băiat cu rîsetele lui.

Grieg se gîndea: „Ben-Ariel e de bună seamă victima unor potlogării. Cine știe, poate că e într-adevăr fiul unor oameni bogați și de neam. Trebuie să ținem seama de lucrul acesta. Lolita nu-i altceva decît o simplă dragoste de tinerețe. Și-atunci, de ce să nu trecem pe la această «fetiță-văduvă»? La urma urmelor, o putem lua cu noi și pe Lolita, și pe Nizmat, și pe Șarad, și să-i punem și pe ei la treabă. Ariel însă vrea să se ducă și la Dandarot, să stea de vorbă cu Pearce. Ar fi mai bine să evităm lucrul acesta. Se pare că Pearce este un concurent primejdios." Bineînțeles că ei – Grieg și Chatfield – îl vor apăra pe Ariel și nu vor îngădui ca Pearce să pună mîna pe dînsul. Totuși riscul rămîne risc. Ariel, care acceptase cu atîta plăcere să plece în America, spre a fi cît mai departe de Pearce, acum caută singur să se întîlnească cu el. De ce? Ariel spune: pentru ca să afle taina obîrșiei sale, pe care Pearce, fără doar și poate, trebuie s-o cunoască. Fie și așa! Dar aflîndu-și obîrșia, nu cumva Ariel va prefera să se întoarcă la părinți, în loc să plece cu ei în America?

Grieg își împărtășe temerile lui Chatfield. De data. asta Chatfield și Grieg căzură repede la învoială: trebuie să ia toate măsurile ca Ariel să nu se ducă la Dandarot și să nu se întîlnească cu Pearce. Iar dacă Ariel totuși îl va vedea și va afla care-i este obîrșia, în cazul acesta să-l pună pe Ariel să-și dea consimțămîntul că va lucra la circ timp de un an. Numai cu această condiție ei îi garantează lui Ben ajutorul lor în cazul întîlnirii cu Pearce. Și Ariel acceptă această condiție.

XXXVIII. „TOTUL TRECE CA UN VIS”

În amurg, în văpaia apusului, apărură cupolele de. marmură aurite ale palatelor lui Radjcumara. Văzîndu-le, Ariel își simți inima bătînd cu putere, căci. soarta Siamei îl interesa foarte mult. Trecînd pe lîngă castel, el privi balcoanele și i se păru că într-unul din ele o zărește pe Siama. Dar ar fi putut prea bine să fie și o altă femeie care semăna cu ea. Nu i-ar fi fost de loc greu să-și ia zborul și să străbată într-o clipă distanța de la automobil la balcon,' dar își dăduse cuvîntul lui Chatfield că nu va zbura, și ținu să și-l respecte. .. Iată și lacul, iată și crîngul în spatele căruia se află căsuța lui Nizmat. Tulburarea lui Ariel creștea din ce în ce. Dorea mai mult. ca oricînd să zboare, să plece în goană la prietenii săi.

Ca să nu le stingherească întîlnirea, Grieg porunci șoferului să oprească lîngă acel mango, din care cîndva Ariel rupsesse fructe pentru Șarad.

Coborî din mașină și îi văzu pe Șarad și pe Lolita. Nefiind în stare să se mai stăpînească porni în goană, abia atingînd pămîntul cu picioarele. Uitîndu-se în urma lui, Grieg îi spuse lui Chatfield:

– Privește-l cum zboară! Vom face din ei un alergător de faimă mondială.

Lolita și Șarad care ședeau pe treptele cerdacului, văzînd un sahib apropiindu-se de ei, se sculară în picioare. Însă nu-l recunoscură pe Ariel. Cînd, deodată, Șarad strigă:

– Dada! Și se năpusti în întîmpinarea prietenului său, dar se opri deodată stingherit: Ariel purta un minunat costum de croială europeană și o pălărie albă de panama. Părul îl purta tuns scurt.

– Ce-i cu tine? exclamă rîzînd Ariel, îmbrățișîndu-l și sărutîndu-l pe băiat, care se agățase de mîna lui.

Iar Lolita, care îl recunoscuse și ea pe Ariel, se ploconează într-una pînă la pămînt. În fața lui Ariel se ridică din nou acest zid de temeneli! Ariel voi s-o îmbrățișeze, să-i spună că o iubește, că vrea s-o ia de nevastă. Dar ploconelile fetei îi încătușau gîndurile și-i paralizau mișcările.

– Bună ziua, Lolita, vezi că mi-am ținut fîgăduiala – spuse el, intimidat, apropiindu-se de fată. Am venit, dar unde-i Nizmat?

– E tare bolnav – răspunse Lolita, privind cu adorație în ochii lui Ariel.

Ariel intră repede în casuță. În amurgul care se lăsa îl văzu pe Nizmat culcat pe o rogojină. Ariel îl salută pe bătrîn, în ochii căruia văzu strălucind; bucuria.

– Stăpîne, tu ești? Lolita avea dreptate. Nu se putea ca tu să mori. Și ai venit din nou la mine. Îți mulțumesc! spunea el, vorbind anevoie. Uite, sînt pe moarte.

– N-ai să mori, Nizmat – îi spuse Ariel, ținînd în palma sa mîna uscată a bătrînului.

– Tot ce se naște este sortit morții – răspunse liniștit bătrînul. Florile uscate nu trebuie să supere privirea nimănui și de aceea sînt arse.

Ariel încercă să-l liniștească pe bătrîn. Nu, Nizmat se va însănătoși curînd. Ariel va trimite un doctor și cînd Nizmat se va înzdrăveni, va pleca în America, împreună cu Lolita și cu Șarad. Ariel o iubește pe Lolita și vrea s-o ia de nevastă.

Nizmat se gîndea, stînd cu ochii închiși, și-și mișca încet mîinile în fața ochilor, ca și cum ar fi vrut s-alunge ceva. Apoi începu să vorbească. Îi mulțumi lui Ariel pentru cinstea deosebită pe care i-o făcea. Soarta Lolitei îl îngrijorează foarte mult. Ea i-a mărturisit că nu vrea să se mărite cu nimeni. Doar bătrîna și oarba Tara a spus că își va blestema fiul dacă el se va însura cu Lolita. Și Lolita renunțase la Ishvar, iar Ishvar, cuprins de desperare, plecase la oraș și nu se mai întorsese de atunci. Cînd

Nizmat va muri, oare ce se va întâmpla cu Lolita? Căci ei, semizeii și sahibii, nu sînt logodnici pentru o cerșetoare.

– Însuși Krishna ar fi fost fericit să aibă o asemenea nevastă! rosti cu căldură Ariel.

Nizmat zîmbi cu greu, deschise ochii și, privind-l pe tînăr, îl întrebă:

– Dar oare într-o căsnicie atît de nepotrivită nevasta fi-va ea fericită?

Ariel se fistîci, iar apoi începu să-i demonstreze cu ardoare lui Nizmat posibilitatea unei astfel de legături.

Totuși își dădea seama că acum n-o putea lua pe Lolita cu el, căci nu se putea să-l lase singur pe Nizmat sau numai cu Șarad.

– Ei, lasă, mai vorbim noi despre asta – zise necăjit Ariel și ieși pe cerdac. Lolita – se adresă băiatul fetei, luînd-o de mîină – am să trimit un doctor și bunicul se va însănătoși... Numai să nu chemi vreun vraci, căci o să-l omoare pe Nizmat, așa cum l-a omorît pe fecioru-său. Trebuie să plec, dar am să mă mai întorc, Lolita, și am să vă iau cu mine. Cînd bunicul se va face bine, vreau să-mi fii nevastă.

Nu-și lua ochii de la fața palidă a Lolitei. Era minunat de frumoasă, dar exprima atîta suferință și atîta teamă, încît Ariel simți inima strîngîndu-i-se de durere. Cum ar fi vrut s-o facă fericită pe fata asta!

– De ce taci, Lolita?

– Nu știu ce să răspund, stăpîne!

– Dar tu... tu mă iubești?

Fata stătea cu privirile plecate. Mîina pe care Ariel o ținea într-ale sale tremura.

– Ea tot timpul te-a așteptat și numai de tine a vorbit! strigă Șarad. Și-o să plecăm! Toți împreună!

– Stați nițel, că mă-ntorc îndată! spuse Ariel și porni cu pași mari spre automobil. Iertați-mă, domnilor, dar mi se pare că mi-ați făgăduit că-mi dați niște bani? întrebă el, stingherit. Prietenul meu, bătrînul Nizmat, e foarte bolnav și are nevoie de un doctor, de medicamente...

Grieg îi dădu cu plăcere băiatului cîteva bancnote și îi aminti că trebuie să se grăbească. Pe Grieg îl interesau prea puțin banii, principalul era să plece cît mai repede cu Ariel. Și dacă pentru o familie de indieni săraci banii aceștia reprezentau o sumă importantă, pentru directorii unui trust american de circuri era cu totul lipsită de însemnătate.

Cu un profund simțămînt de recunoștință, Ariel luă banii.

„Ce prost am fost – se gîndea el, întorcîndu-se. Trebuia să fi luat banii mai înainte și să fi cumpărat niște daruri. Lui Nizmat o lulea și niște tutun bun, pentru

Lolita un șal și brățări, iar lui Șarad o cămașă de bumbac în dungi. Cît de mult s-ar fi bucurat ei! Dar am să le trimit..."

– Uite, Nizmat, ia banii ăștia – spuse el, înapoindu-se la bătrîn – și cheamă neapărat un doctor. Și caută să mănînci cît mai bine. Eu am să vă trimit bani. Fă-te mai repede sănătos. Rămii cu bine, Nizmat!

– Mulțumesc. Adio! răspunse bătrînul.

– Rămii cu bine, Lolita mea! Ai grijă de bunic și de Șarad. Eu am să vă trimit bani, am să vă scriu și curînd am să mă întorc să vă iau.

Cuprinsă parcă de delir, Lolita spuse privind undeva, în depărtare:

– Am să te-aștept, dar visurile trec... Totul trece ca un vis... Maia!

Ariel o privi uimit, apoi zîmbi și exclamă:

– Asta nu va trece ca un vis, draga mea! Așteaptă-mă!

– Ia-mă cu tine, dada! se rugă Șarad, alintîndu-se.

– Aș fi nespus de fericit dacă ai merge cu mine, Șarad, dar Lolitei o să-i fie greu să rămînă singură, cu bunicul bolnav.

– Da, ai dreptate – răspunse oftînd Șarad. Trebuie să așteptăm ca bunicul să se facă bine și-atunci o să venim cu toții la tine.

– Am să vin negreșit după voi!

Cu inima grea, Ariel se întoarse la automobil.

Mașina claxonă și o luă din loc.

Tot drumul, Ariel fu muncit de gînduri grele. De ce-i lăsase? De ce pleca în depărtata și necunoscuta Americă? Ce-l așteaptă acolo? N-ar fi mai bine să rămînă cu Lolita, Șarad și Nizmat? Dar atunci ar fi devenit din nou omul zburător, lipsit de apărare, o jucărie în mîinile sorții, o pradă pentru oamenii răi. S-ar fi pierdut pe sine și pe Lolita. Nu, el procedează bine! La început, trebuie să-și apere libertatea, să se țină bine pe picioare, să afle tot despre el și după aceea se va întîlni din nou cu prietenii săi, ca să nu se mai despartă niciodată de ei.

Iar în urechile lui mai răsunau cuvintele misterioase ale Lolitei: „Visurile trec... Totul trece ca un vis... Maia!"

XXXIX. O DISCUȚIE APRINSA

Pearce și întreaga societate teozofică începură să se împace cu gîndul pierderii lui Ariel. Omul zburător mai făcuse o dată să se vorbească despre el cu prilejul „minunii pastorului Kingsley", care pînă la urmă se dovedise a fi, așa cum relatau ziarele, reclama unui circ american. După aceea, Ariel dispăruse, prins probabil de

reprezentanții circurilor americane. Și Pearce își dădea seama de dificultatea de a-l smulge pe Ariel din ghearele lor. Asta ar fi putut-o face Boden. Și Pearce îi scrisese lui Boden și lui Haselon la Londra, informându-i cu privire la mersul evenimentelor.

„Dacă vom mai auzi – scria Pearce – despre omul zburător, atunci veștile vor sosi mai degrabă din Statele Unite ale Americii, încotro trebuie să se îndrepte de altfel și cercetările dumneavoastră.”

Cu pași felini de pisică, Pearce traversa curtea școlii Dandarar, îndreptându-se spre cabinetul său. Pe cer nu se vedea nici un nor, soarele se ridicase chiar atunci deasupra orizontului și aerul începuse să se încălzească. Ultimele adieri ale vântului răcoros de dimineață se stingeau încet-încet. Ca întotdeauna în curte și în interiorul clădirii stăruia o liniște desăvârșită. Numai pietrișul scârțâia sub pașii lui ușori.

Dar urechea sensibilă a lui Pearce surprinse pasul cuiva venind dinspre poartă. Se întoarse repede și-l văzu pe Ariel, care se îndrepta spre el. Băiatul mai crescuse și purta un minunat costum alb.

Pearce rămase uluit de această întâlnire neașteptată. La început se bucură, dar apoi deveni foarte atent. Prea era hotărât și sigur pasul tânărului care se apropia de el. Iar în spatele băiatului, la câțiva pași în urmă, veneau doi gentlemen.

La primul său strigăt, ar fi putut să-i vină în ajutor educatoarea, profesoarea, slugile... Și Pearce, întipărindu-și pe față o expresie de plăcută surpriză, ca și cum abia atunci l-ar fi recunoscut pe Ariel, se grăbi spre băiat, întinzându-i mâna cu toată sinceritatea.

– Mă bucur că te văd, Ariel! Ai făcut bine că te-ai întors! Cu dreapta strânse zdravăn încheietura mâinii stângi a lui Ariel. Încercă să-i strângă la fel de prietenos și mâna dreaptă, dar băiatul prevăzuse gestul și apucă bine cu dreapta sa încheietura mâinii stângi a lui Pearce. Astfel încheiați, stăteau și se priveau în ochi unul pe celălalt, căutând să-și ghicească reciproc intențiile.

„La dracu! Care dintre noi l-a prins pe celălalt?” se gândi îngrijorat Pearce.

Cei doi gentlemen care veneau în spatele lui Ariel se opriseră și urmăreau cu interes această scenă.

– Poate dorești să mergem în cabinetul meu? Acolo vom discuta nestânjeniți. Ți-o fi foame, Ariel? Nu ești obosit de drum? întrebă Pearce, abia izbutind să se stăpânească.

– Mister Pearce – spuse cu fermitate Ariel, fără să-i răspundă la întrebări – am venit ca să aflu de la dumneata chiar acum și chiar aici amănunte în legătură cu obârșia mea. Trebuie să-mi răspunzi numaidecât!

Fără să-și dea seama, Pearce i se adresă lui Ariel cu „dumneavoastră” și îi răspunse:

– Ați fost adus la Dandarac acum cincisprezece ani, de către un om pe care nu-l cunosc. El nu mi-a spus nici numele, nici originea dumneavoastră... La Dandarac sînt mulți copii de felul acesta.

Ariel strînse și mai tare mîna lui Pearce și deodată acesta simți că tînărul îl ridică în aer. De groază, Pearce simți că-i îngheață mîinile. Dădu să strige, dar înțelese că prin asta nu face decît să-și înrăutățească situația. Ariel are acum ajutoare care, la urma urmei, pot fi niște bandiți cumpărați, îl va lua sus, în văzduh, și acolo se va răfui cu el. De aceea Pearce nu făcu altceva decît să strîngă cît putu mai tare mîna stîngă a lui Ariel, ca nu cumva să cadă - capul lui se găsea în dreptul pieptului tînărului.

Săltîndu-l pe Pearce deasupra pămîntului, Ariel rămase nemișcat în aer și-i spuse:

– Acum ne putem continua conversația, căci aici nu ne stingherește nimeni. Așadar, ascultă-mă, mister Pearce!

Vocea lui Ariel suna aspru, dar se simțea în ea tulburarea, căci Pearce era prea greu.

Ușor de zis „ascultă-mă!” Lui Pearce îi clănțăneau dinții din gură și el privea cu aceeași groază în jos, spre cărarea presărată cu prunaiș, ce șerpua prin curte.

– Dacă n-o să-mi spui tot adevărul cu privire la mine, am să dau drumul mîinii dumitale drepte și am să încep să te răsucesc pînă cînd ai să te desprinzi și ai să cazi, zdrobindu-te de pămînt. Sau poate vrei să te lupți cu mine aici, în aer?

– Spun... Spun tot adevărul – rosti cu glas răgușit Pearce, care, de emoție, își pierduse vocea.

Ariel se lăsă deodată în jos, împreună cu Pearce, spre stupoarea lui Chatfield și Grieg.

– Mister Grieg... vă rog... să notați declarațiile acestui om.

Grieg scoase un carnet și un stilou și Pearce, cu o voce răgușită de parc-ar fi fost răcit, începu să povestească tot ceea ce știa despre Ariel. Indică totodată și adresa lui Boden și a Janei Galton.

Ariel lăsă mîna lui Pearce și zise cu răceală:

– Puteți pleca, dar băgați de seamă, dacă ați făcut declarații false...

– Absolut adevărate! exclamă Pearce încovoiindu-se. Picioarele îi tremurau și cu greu străbătu curtea îndreptîndu-se spre cabinetul său.

– Ei, noi ne-am ținut făgăduiala. Nădăjduim că și dumneata ți-o vei ține la fel – spuse James, privindu-l întrebător pe Ariel.

– Și eu îmi voi respecta făgăduiala, plecînd cu dumneavoastră în America – răspunse Ariel. Sora mea poate să vină la mine, eu am să-i scriu.

Și toți trei se îndreptară spre automobil.

XL. BINOE NEÎNVINSUL

Chatfield-senior se arătă nespus de mulțumit de descoperirea făcută în India, iar planul lui Grieg fu în întregime aprobat de directorul trustului circurilor.

Nici un om din America nu trebuia să știe că Binoe-Ben-Ariel-Aureliu Galton este un om zburător. E adevărat că vestea despre el ajunsese și în America, dar toată lumea făcuse haz, considerînd-o drept o știre senzațională, căci nimeni nu-l văzuse și nu-l cunoștea pe Ariel.

Chatfield îi explică lui Ariel rolul pe care urma să-l joace: el nu va spune și nu va arăta nimănui că știe să zboare, însă, folosindu-se cu abilitate de acest dar neobișnuit, va trebui să bată toate recordurile mondiale la alergări, înot, sărituri peste obstacole, și să participe la concursurile acrobatice.

Instruirea lui Ariel se făcea sub stricta supraveghere a lui Grieg și Chatfield și dură destul de multă vreme. Se înțelege că pentru Ariel nu era nici un fel de greutate să sară peste orice obstacol, indiferent de înălțime, să zboare sub cupola cercului de pe un trapez pe altul, străbătînd toată arena.

Greutatea consta numai în faptul, așa cum spunea Grieg, cel cu atîta experiență, „să nu depășească limitele posibilităților fizice ale omului”. Trebuia să lucreze în așa fel, ca publicul să vadă ceva uluitor, dar nu imposibil. Trebuia să acționeze cu multă băgare de seamă. De pildă, la săriturile în înălțime, Ariel trebuia să-și calculeze atît de bine săriturile, încît să întrecă doar cu cîțiva centimetri recordurile mondiale.

Antrenorii lui Ariel, angajați de Chatfield și Grieg, se numărau printre cei mai buni alergători. Antrenamentul se făcea într-un loc pustiu. Lui Ariel i se arătau diferite metode de alergare, diferite sisteme și, în prezența antrenorilor, băiatul trebuia să se prefacă obosit, să respire sacadat ca și cum i-ar fi greu să alerge.

Pentru a menține treaz interesul publicului, la unele probe de alergări sau concursuri de înot, el trebuia să simuleze că răsufală anevoie, să-și lase rivalii să i-o ia înainte, iar apoi, în ultimul minut, să ajungă primul la start, într-un cuvînt, trebuia să procedeze ca un concurent cu experiență, care nu-și dă în vileag dintr-o dată toată superioritatea sa, deosebit de strălucită.

Numerele de circ se pregăteau într-o arenă special amenajată în acest scop. Chatfield-junior se interesa mai ales de numerele cu cai: săriturile ce urmau să iie

efectuate în galopul calului, salturile-mortale. Bineînțeles, Ariel săvârșea adevărate minuni, iar bătrînul Grieg și tînărul Chatfield trebuiau tot timpul să-l mai tempereze.

– Ei, asta-i prea de tot! Să nu faci dintr-o dată. cîte patru salto-mortale! spunea el, supărat.

În timp ce se făceau pregătirile, Chatfield-junior nu precupețise banii trustului – îi va primi înapoi însutit! – Și începuse o campanie de reclamă care întrecea prin proporțiile sale chiar și reclamele obișnuite pentru America.

Încă înainte de a-l fi văzut pe Binoe – „o minune a lumii, descoperită în junglele Indiei misterioase” – oamenii aflaseră multe despre el și-l cunoșteau. din fotografiile publicate în ziare, reviste, afișe, și americanii cunoșteau chipul lui Ariel mai bine decît pe cel al președintelui.

Suporterii lui erau cuprinși de delir și căutau pe toate căile să-l vadă. Jucătorii cei mai pasionați încheiau de pe acum pariuri, iar ziariștii publicau în presă kilometri întregi de știri senzaționale, referitoare la apropiatele reprezentații ale „neînvinșului”..

„Binoe-neînvinșul” era titlul pe care-l primise Ariel încă înainte de a apărea în public. Si îl merită pe deplin de îndată ce începu seria neobișnuitelor sale triumfuri.

Ariel învingea un campion mondial după altul și lucrul cel mai uluitor era că el stabilea noi recorduri mondiale în cele mai diferite ramuri ale sportului. Era pur și simplu purtat pe brațe și atunci căuta ca trupul său să aibă o greutate normală.

Însă acest joc fără risc ascundea și anumite primejdii. Jucătorii cei mai pasionați, pierzînd, bombăneau și curînd începură chiar să vorbească despre faptul că la mijloc ar fi o escrocherie pusă la cale cu multă abilitate. Drept care începură să mizeze mai puțin pe el, astfel că diferite pariuri își pierdură din interes.

Chatfield și Grieg socotiră că a sosit momentul să recurgă la vechiul și încercatul truc de circ, care trebuia să facă să sporească și mai mult interesul față de concursuri: Binoe fu nevoit să „sufere cîteva înfrîngeri”, după care, bineînțeles, urmară victorii și mai strălucite.

Și vremea trecea. Ariel colindase aproape toate orașele mari ale Americii. Trustul Chatfield cîștigase sume nemaipomenite în istoria circuitului.

Pe măsură ce succesele se înmulțeau, Chatfield-senior îl cerceta pe Ariel și se gîndea: „Uite, acum o să înceapă să vorbească despre mărirea onorariului...”

Dar Chatfield-senior greșea gîndind că băiatul se molipsise și el de boala înavuțirii. De îndată ce începuse să cîștige, din America porniră către îndepărtatul colț al Indiei mandate de bani și pachete. De data aceasta nu mai uitase nici șalurile, nici brățărilor pentru Lolita, nici îmbrăcăminte pentru Șarad, nici luleaua cu tutun pentru Nizmat. Cu toate succesele sale răsunătoare, Ariel nu-și uita niciodată prietenii. Scrisori de la ei primea doar arareori, dar erau pline de dragoste și recunoștință.

Nizmat se însănătoșise și-l așteptau cu toții, astfel că de multe ori Ariel fusese cît pe ce să lase totul baltă și să plece în zbor spre căsuța de lângă bananier. El îi ajuta și pe artiștii mai săraci din circ. Gloria și banii îi dădeau posibilitatea să-și manifeste pe deplin adevărata bunătate omenească.

XLI. DOUA LUMI

Odată, ieșind învingător într-un concurs greu, Ariel, înclinîndu-se în fața publicului care-l aplauda furtunos, observă cu mirare, într-o lojă ce se afla în apropierea scenei, o tînără care îl privea cu un aer trist, ținîndu-și mîinile încrucișate pe balustrada lojei. Chipul tinerei i se păru cunoscut. Da, era aceeași fată pe care o văzuse cînd fusese bolnav și cînd nimerise în mîinile lui Pearce. E sora sa! Oare o fi într-adevăr sora sa Jane? Într-adevăr, el îi telegrafiasse la Londra îndată ce sosise în America.

Mulțumind publicului de nenumărate ori, Ariel, cu sufletul tulburat, intră în cabina lui.

Nu cumva se înșelase? Și, îngîndurat, începu să se dezbrace.

Un slujitor în livrea îi aduse o carte de vizită pe care era scris: „Lady Jane Galton, Londra.” Și adăugat cu creionul, cu un scris hotărît de bărbat: „Am să te aștept la ieșire, J. G.”

Amintiri nedeslușite i se perindară prin minte: „Jane Galton... Da, asta era sora lui!”

Ariel se schimbă în grabă și ieși, dar în puzderia de automobile care înconjurau circul nu se descurcă dintr-o dată. Fu recunoscut de public și începură ovațiile. Băiatul privea zăpăcit și, din obișnuință, se înclina în dreapta și în stînga.

Dar iat-o! Și el se apropie de Jane, neștiind cum s-o salute.

Jane, cea dintîi, îi întinse mîna, voind parcă să prevină din partea fratelui său vreo manifestare de sentimente frățești. Ariel luă stingherit mîna ei fină, strînsă într-o mînușă de piele cafenie. Și băgă de seamă că sora sa stă tot timpul încruntată.

– Îndată va trage mașina la scară – spuse ea.

Din cauza zgomotului din jurul lor, el înțelese mai degrabă decît auzi aceste cuvinte. Amîndoi se grăbiră să se urce în mașină. Și numai cînd izbutiră să se strecoare din torentul de automobile, Jane se întoarse spre Ariel și, zîmbind imperceptibil, îl întrebă:

– M-ai recunoscut, Aureliu?

– Da, Jane, bineînțeles. Acolo, în India, am fost aproape de tine... O, dac-aș fi știut atunci! Și îi luă mîna, dar fata și-o eliberă îndată și adăugă repede:

– La hotel vom vorbi despre toate.

După ce intrară în camera pe care o ocupa Jane, aceasta luă mîna fratelui ei, privindu-l cu tristețe. Apoi îl sărută pe frunte.

– Iată, în sfîrșit te-am regăsit, Aureliu! zise ea, încetișor.

– Și eu te-am regăsit, surioară! răspunse Aureliu, neîndrăznind, la rîndul său, s-o sărute și el.

Se așezară.

– Nu ți-am scris, pentru că am vrut la început, să culeg anumite informații... Am fost mințită de atîtea: ori... Însă de faptul că ești fratele meu. nu mă îndoiesc. Uite, vreau să-ți arăt fotografiile părinților noștri.

Deschise o cutie și-i întinse lui Aureliu o fotografie. Băiatul văzu o femeie tînă, cu ochii triști, iar alături de ea un domn voinic, zîmbitor și mulțumit de el, purtînd un surtuc cu mai multe decorații pe piept.

Ariel nu se putu stăpîni și exclamă:

– Oare am să-ajung și eu la fel ca tata?

– Ar fi foarte prost să n-ajungi ca el – răspunse Jane, pe un ton dojenitor.

– Da, dar ridurile astea...

– Bătrînețea nu înfrumusețează pe nimeni. Părintele nostru a fost omul cel mai demn. Aureliu – continuă Jane, cu ton de povață – tocmai lucrul acesta îl am în vedere... Tatălui nostru nu i se spunea altfel decît „persoană de. vază”. În vinele lui curgea sîngele uneia dintre cele mai nobile familii din Anglia și el era un cetățean respectat, un creștin bun și un minunat gospodar. Ți-a lăsat o avere mare, care din păcate a fost zdruncinată de către tutorii Boden și Haselon, așa cum susține mister Dottaler.

Aureliu începu să-și dea seama unde vrea să ajungă Jane.

– Ei, și ce-i cu asta? înseamnă că și în vinele mele și ale tale curge un sînge nobil. Mi se pare că n-am făcut nimic ce mi s-ar putea reproșa.

Jane oftă.

.– Nu-ți reproșez nimic, dar e altceva care mă necăjește... Ce-ar fi spus părintele nostru, sir Thomas Galton, dacă ar fi aflat că fiul lui este artist de circ?

Ariel se aprinse:

– Bine, Jane, da' tu știi cum s-au întîmplat toate lucrurile. Și, la urma urmei, nu găsesc nimic rușinos în munca mea. E o muncă cinstită și cîștig destul de mult.

– Bineînțeles că actorii de circ nu pot fi comparați cu bandiții sau cu falsificatorii de bani – zise nemulțumită Jane – însă ceea ce se potrivește altora, nu se

potrivește unui fiu de lord – și nelăsîndu-l pe Ariel să răspundă, continuă: Dar zborurile tale? Acum tu nu mai zbori, dar eu știu care-i secretul succeselor tale. Am văzut cu ochii mei cum atunci, în India, ai zburat. Un om zburător seamănă cu o insectă sau cu o pasăre. Este o încălcare a tuturor legilor dumnezeiești și omenești, și pentru noi, la urma urmei, e pur și simplu rușinos, Aureliu! Un lord zburător... e ceva de necrezut! Shocking! E dezgustător! Nici nu mai găsesc cuvinte!

„Dar oamenii zboară cu avionul!” dădu Ariel să răspundă, așa cum îi spusese cîndva Lolitei, însă Lolita îl considera un fel de semizeu, în vreme ce pe Jane o indignează faptul, ca fiind un lucru înjositor.

– Știu ce vrei să zici, Aureliu – continuă repede Jane. Bineînțeles, tu nu ești vinovat că au făcut din tine un monstru zburător, însă greșelile, atît ale tale cît și ale altora, trebuie îndreptate... Din fericire, în Anglia nu știe nimeni povestea ta. Toți cred că tu ai învățat la Oxford și lucrurile mai pot fi schimbate. Dar tu trebuie să uiți, auzi, să uiți pentru totdeauna că știi să zbori, dacă această însușire a ta nu poate fi înlăturată prin vreo operație... Eu l-am întregat pe mister Pearce despre savantul ăla nebun care te-a făcut zburător... Cum îl chema?

– Mister Height.

– Da, da, acest mister Height nu mai există. A avut un accident. Mi se pare că a vrut el însuși să devină om zburător, dar nu știu cum a încurcat lucrurile și, sărind pînă în tavan, și-a spart capul. A avut o hemoragie cerebrală și a murit. O moarte demnă de un zăpăcit ca el! Și în glasul lui Jane răzbiră accente de ură. Altor savanți, însă, este riscant să ne-adresăm. S-ar putea întîmpla ca lucrul acesta să-l afle toți și e foarte puțin probabil că cineva ar putea să te ajute. De aceea tu n-ai decît o singură soluție: să uiți acest... defect al tău și să nu recurgi niciodată la zbor, chiar dacă în fața ochilor tăi s-ar îneca un copil... În al doilea rînd – continuă ea, cu respirația tăiată – chiar acum trebuie să denunți contractul cu ciroul, să renunți la viața asta de țigan și să pleci cu mine în Anglia.

– Dar sînt legat printr-o făgăduială...

– Onoarea familiei este mai presus decît banii. Și nădăjduiesc, cel puțin, că vom putea procura suma necesară ca să plătim desfacerea acestui contract.

Ariel tăcea. Nu era de acord cu Jane. Nu așa își închipuise el întîlnirea cu sora sa și nu așa și-o închipuise pe Jane.

– Eu cred că ar trebui să-l prevenim pe mister Chatfield și să accept cîteva reprezentații de adio – începu Ariel, cu glas nesigur.

– Pentru nimic în lume! Ar fi o mare greșeală. Deocamdată tu treci drept un hindus necunoscut, însă apariția mea ar putea da de gîndit oamenilor și imediat vor începe cercetările. Doar știi și tu cît de mult se interesează ziariștii de tine, cum îți

urmăresc fiecare pas și cum caută să afle și să publice vreo noutate despre tine și trecutul tău. Și dacă ei vor afla adevărul, viața noastră, a mea și a ta, va distrușă. Eu n-am să pot îndura rușinea care va apăsa asupra neamului nostru și nu-mi va rămîne decît să intru la mănăstire. Plecarea noastră trebuie să se facă pe neașteptate. Am și luat bilete centru vapor. Du-te și ia-ți lucrurile și vino la mine. Iar directorilor tăi le vom comunica hotărîrea ta din drum. Celelalte le va aranja mister Dottaler. Este un om extraordinar.

– Astăzi am o seară liberă, dar mîine am reprezentație și toate biletele sînt vîndute. Ca întotdeauna, la casă există un anunț care menționează lucrul acesta – răspunse Ariel, cu o oarecare mîndrie.

– Le vor da banii înapoi și atîta tot! Ai fi putut foarte bine să te îmbolnăvești. Și-apoi, destul s-au îmbogățit pe spinarea ta!

Ariel nu dorea decît un singur lucru: să pună capăt cît mai repede acestei convorbiri.

– Bine, Jane, am să vin la tine de îndată ce-mi fac bagajele – zise el, nerăbdător.

– Dar nu mai tîrziu de miezul nopții – răspunse Jane și, uitîndu-se la ceas, adăugă: Vaporul pleacă mîine la ora opt. Ne-a mai rămas puțin timp. Totuși am să-ți povestesc despre părinții noștri, despre cercul meu de cunoștințe, care în curînd vor fi și ale tale, despre Londra...

Era noaptea tîrziu cînd Ariel se întoarse la locuința lui. Se gîndea la ultimatumul pe care i-l dăduse sora sa.

XLII. SUFERINȚA UNEI MAME

În dreptul ușii sale, Ariel văzu o tînră femeie, îmbrăcată foarte elegant. Avea ochii roșii de plîns, iar fața ei exprima durerea.

– Mister Binoe! spuse femeia, cu glas întretăiat: Vă aștept de cîteva ceasuri. Am fost la reprezentația de la matineu a ciroului, am vrut să vă văd, dar ați plecat cu o doamnă... Am aflat la biroul ciroului adresa dumneavoastră și am venit aici. Și m-am hotărît să v-aștept... Dumnezeule! Dacă ați ști prin ce suferințe am trecut! Orele se scurgeau atît de încet, cînd pentru mine fiecare clipă e scurtă...

– Și tot timpul acesta ați stat aici, plîngînd la ușa mea? o întrebă compătimitor Ariel.

Era deseori asaltat de vizitatori: admiratoarele și admiratorii lui. Însă femeia aceasta nu semăna cu ei; nu încapă îndoială că o mare durere personală o adusese aici. Dar cu ce-o putea ajuta el?

Ariel se grăbi să deschidă ușa și o pofti să intre înăuntru. Fără să-și scoată mantoul scump de blană și pălăria, femeia se aruncă deodată în genunchi în fața lui.

– Dumneata ești singurul care poți ajuta o mamă nefericită, care te imploră în genunchi...

– Vă rog să vă ridicați, mistress... Pentru numele lui Dumnezeu... Stați jos și liniștiți-vă... Despre ce e vorba?

– Nu mă ridic pînă cînd n-o să-mi dați cuvîntul că o să mă ajutați în durerea mea... Am suferit atît de mult... Și femeia începu să plîngă amarnic.

– Bineînțeles, dacă-mi stă în putere... Deși mă grăbesc, căci am puțin timp...

– N-o să vă rețin mult.

Ariel reuși în sfîrșit să o ridice de jos și s-o așeze într-un fotoliu. Femeia își scoase o batistă parfumată, toată numai o dantelă, o duse la ochi și, sughițînd de plîns, își începu povestea:

– Mister Binoe e străin și poate că nu cunoaște obiceiurile îngrozitoare din America și mai ales acest oraș monstruos, care este New York-ul... Nici un om de treabă nu se poate simți în siguranță și la adăpost de primejdii în el. Oare a auzit mister Binoe despre gangsteri? Sînt niște bandiți americani, care nu amintesc prin nimic de apașii din Paris. Oare a auzit mister Binoe de numele lui Al Capone? Nu? Gangsteri ca Al Capone sînt foarte mulți. Cei mai mari gangsteri americani sînt oameni foarte bogați. Au vilele lor, automobile, iahturi și cont curent la bancă. Poliția e cumpărată de ei și autoritățile polițienești nu fac altceva decît să-i ocrotească. Gangsterii își săvîrșesc nepedepsiți crimele lor, atacă băncile ziua în amiaza mare, răpesc milionari de pe stradă și, ceea ce este mai îngrozitor decît orice, răpesc copiii acestora. Pentru copii cer sume uriașe, iar după ce le primesc, omoară copiii. Și oricît de ciudat ar părea, cu cît un om e mai bogat, cu atît mai puțin poate sconta pe ajutorul poliției atunci cînd e vorba de gangsteri...

Vizitatorul oftă din greu.

– Iertați-mă. că intru în toate amănuntele – continuă ea peste o clipă – dar este necesar ca să mă puteți înțelege pe mine și situația fără ieșire în care mă aflu... Își duse din nou batista la ochi. Numele meu este Warender. Eu și soțul meu sîntem unii dintre cei mai bogați oameni din Statele Unite, însă comoara noastră cea mai de preț este unicul nostru băiat, Sam. N-are decît trei ani... Și... a fost răpit... Îl așteaptă o moarte îngrozitoare.

Mistress Warender începu să plîngă cu hohote. Ariel era zguduit de drama și nenorocirea acestei mame.

– Liniștiți-vă, mistress. Beți niște apă!... Dar cu ce vă pot eu ajuta?

Ea bău cîteva înghițituri și dinții începură să-i clănțane lovindu-se de pahar.

– Vă mulțumesc. Îndată am să vă explic. Bandiții ne-au trimis câteva scrisori, cerînd să le dăm cinci milioane de dolari pentru răscumpărarea copilului. Soțul meu le-ar fi plătit imediat, însă fratele meu l-a convins să mai aștepte. Cînd vor primi banii, bandiții vor putea să-l omoare îndată pe Sam al meu... pe puiul meu... Ea se cutremură toată. Mark, fratele meu, vrea să cîștige timp, în speranța de a găsi vreun mijloc pentru salvarea copilului. Nu încapă îndoială că poliția este cumpărată de bandiți. „Facem tot ce ne stă în putință, dar, din păcate, nu sîntem pe urmele criminalilor care l-au răpit pe fiul dumneavoastră” – spune șeful poliției. Și atunci noi, sau mai bine zis Mark, pentru că atît eu cît și bărbatul meu ne-am pierdut cu totul capul din pricina nenorocirii, Mark s-a adresat unor detectivi particulari, umplîndu-i de bani, și aceștia au aflat cîte ceva. Ba au aflat chiar multe lucruri. Au aflat, de pildă, unde se află fiul meu. Poliția l-a căutat sau s-a prefăcut că-l caută în toate maghernițele orașului, în împrejurimi și chiar în munți. Iar el, sărăcuțul, se află chiar în centrul orașului, la etajul 93 al unuia dintre cei mai înalți zgîrie-nori. Cine ar fi putut crede lucrul acesta? Și acum trec la ceea ce e mai important.

Mistress Warender făcu o pauză, îl privi pe Ariel și întrebă pe neașteptate:

– Mister Binoe, știți să zburăți?

– Eu? Să zbor? Ce idee ciudată! De ce îmi puneți această întrebare?

– Pentru că de asta depinde totul. Bineînțeles, este ciudat și neverosimil. Poate credeți că am înnebunit, dar nu e ideea mea. Unul dintre detectivii despre care v-am vorbit, un om extrem de inteligent și cu un extraordinar spirit de observație, mi-a spus că a ajuns la convingerea că dumneavoastră știți să zburăți și că în asta constă secretul tuturor succeselor pe care le-ați avut în sport.

Ariel se pierduse cu firea și nu știa ce să-i răspundă, dar vizitatoarea, făcîndu-se că nu observă încurcătura lui, continuă:

– El, mister Toots, este un detectiv care a urmărit multă vreme toate reprezentațiile dumneavoastră, a făcut nu știu ce calcule, a cules tot materialul tipărit în ziare despre „omul zburător din India”, doar sînteți din India! și mi-a spus: „Singurul om care-l poate salva pe fiul dumneavoastră este mister Binoe, bineînțeles, numai dacă va accepta. Rugați-l!” Și iată că m-am hotărît să vin singură și să vă implor.

Făcu o mișcare, ca și cum ar fi vrut din nou să se lase în genunchi, dar Ariel o opri.

– Vă rog să stați liniștită – îi spuse el, cu un ton aproape poruncitor – și lăsați-mă să mă gîndesc dacă pot să vă ajut sau nu.

Așadar, în America existau oameni care știaau că el este un om zburător. Deci în curînd taina lui va fi cunoscută tuturor. Și atunci se va dezlănțui un scandal

monstruos. Cît de mare va fi indignarea acelor care pierduseră, mizînd pe înfrîngerea lui. Și o dată cu descoperirea tainei lui, se va descoperi și taina originii lui! Și atunci va izbucni un nou scandal pentru Jane! Cu ce se deosebesc prejudecățile europenilor de cele asiatice? Jane nu era de loc așa cum visase el, dar totuși era sora lui. Trebuia să plece de aici și cît se poate mai repede, se hotărî Ariel.

Dar cum să îndeplinească rugămintea mistress-ei Warender?

Ea, ca mamă, socotește, bineînțeles, că omul zburător poate să-i scape copilul din mîinile bandiților, intrînd în zbor pe fereastră, sus la etajul 93 al unui zgîrie-nori. Zborul lui va fi observat de mulți oameni din oraș. Fără doar și poate că Jane se va indigna numai la gîndul că el a putut să zboare, deși acest lucru este necesar pentru salvarea unui copil.

Da, dar ea nu vedea chipul îndurerat al acestei mame! Mama micului Sam! Oare poți să rămîi nepăsător în fața durerii unei mame?

Și-apoi, e prea puțin probabil c-o să-l recunoască cineva, cu atît mai mult cu cît este noapte. El poate să zboare la mare înălțime și, la urma urmei, oare nu părăsește chiar mîine în zori țara aceasta? Dar va izbuti oare?

– Sînt gata, mistress să vă ajut, dar, din păcate, am la dispoziția mea foarte puțin timp. Doar două-trei ore. Sînt chemat de urgență...

– Nici nu va fi nevoie de mai mult de două ceasuri – răspunse mistress Warender, repede și tresăltînd de bucurie. Blocul nostru se află aproape alături de acela unde se chinuiește sărmanul meu copil. Automobilul mă așteaptă. Sînteți de acord? Nu mă refuzați? întrebă ea, privindu-l rugătoare pe Ariel.

Mistress Warender strînse cu putere mîna lui Ariel și amîndoi părăsiră hotelul.

XLIII. DIN NOU ÎNȘELAT

În locuința somptuoasă dintr-un bloc cu numeroase etaje, unde mistress Warender îl conduse pe Ariel, acesta găsi pe detectivul Toots, pe Mark și pe mister Warender, tatăl copilului răpit. Tatăl părea complet distrus, aproape că își pierduse mințile. Fără să se scoale din fotoliu, îi întinse lui Ariel mîna, schițînd un zîmbet dureros și, făcînd un gest, îl pofti să ia loc. Trăsăturile chipului său erau energice și avea părul tuns scurt și încărunțit la tîmple.

– Vă mulțumesc, domnule, că ați răspuns la durerea noastră. Stați de vorbă cu ei. Și el îl arată pe Toots și pe Mark. Eu... eu nu sînt în stare...

– Problema este simplă, mister – începuse Toots să-i explice. Trebuie numai să acționați repede și hotărît. Iată planul orașului și fotografia casei. Cu cruciulițe este

însemnat etajul, apartamentul și fereastra. Ferestrele sînt întotdeauna deschise. Iată planul casei...

Și Toots, cu un aer preocupat, desenă limpede și precis planul locuinței.

– Dacă astăzi copilul nu se va afla în mîinile noastre, mîine va fi prea tîrziu. Să mergem. Am să v-arăt de unde vă puteți lua zborul...

De pe acoperișul plat, pe care Warender își avea grădina, Ariel se ridică vijelios în linie dreaptă.

Nu zburase de mult și se lăsa cu plăcere în mrejele acestui simțămînt, pe care îl mai încercase, de libertate, de ușurință, gustînd din plin imensitatea spațiului aerian. Și să renunți la lucrul acesta?... O, dac-ar fi putut s-o ducă pe Lolita undeva, într-o țară minunată și liberă, cu flori frumoase și copaci... De ce n-a dus-o el în junglă? Trebuia să-i fi făcut un cuib într-un copac rămuros și să stea acolo cu ea și cu Șarad.

Dar acum n-avea timp să viseze. Jos clocotea și fremăta uriașul oraș străin. Iar deasupra capului, în bezna albastră a cerului, pluteau lin stelele. Ariel privi din nou în jos. Văzu, asemenea unui plan uriaș insula Manhattan, împărțită în pătratele sale egale cu dreptunghiurile întunecate ale parcurilor sale centrale, și Broadway-ul ce se întindea de-a lungul întregului oraș. Tot țărnul era crestat de docuri și cheiuri. Iată golful Hudson, negru și larg, pe întinsul căruia se reflectau luminile nenumăratelor vapoare nave de transport. Long Island... Statuia Libertății cu torța veșnic arzînd în mîna-i întinsă. Străzile scăldate în lumină păreau niște gratii strălucitoare. Zgîrie-norii se înălțau aidoma unor stînci posomorîte și întunecate. Ziua de muncă se sfîrșise și la geamurile lor luminile se stinseseră. Nenumărații funcționari plecaseră acasă. Dar etajele de jos ale zgîrie-norilor și ale altor clădiri străluceau în văpaia reclamelor, care aruncau pe ziduri reflexe roșiatice. Pe unii zgîrie-nori întunecați șerpuiiau reclame luminoase. Pe alocuri, la unele ferestre ale etajelor de sus, mai ardea lumina. Luminițele acestea păreau niște stele mari, căzute din cer și care se opriseră în văzduh, fără a mai ajunge pe pămînt.

Iar în depărtare, pînă la orizont, se întindea suprafața netedă și întunecată a oceanului și se vedeau luminile vapoarelor aidoma unor stele mișcătoare. Ariel simțea răsufierea proaspătă a oceanului și trase cu plăcere în piept aerul curat al înălțimilor.

Găsi fără prea multă greutate blocul pe care-l căuta, etajul, apartamentul, fereastra și porni într-acolo. Era prima fereastră din colț.

Toots nu-l mințise: fereastra era deschisă și luminată.

La început, Ariel privi înăuntru. Camera era frumos mobilată, dar pustie.

Atunci intră în zbor în odaie și se lăsă jos. Văzu două uși: una în dreapta, alta în stînga. În stînga probabil că era camera copilului. Să intre acolo, să înșface copilul, să-l învelească într-o plăpumioară, ca să nu se trezească, și să-și ia zborul... Dacă se

va întâlni cu cineva, să nu vorbească nimic, să acționeze repede, profitând de învâlmășeala care, fără doar și poate, că se va isca.

Ariel se îndreptă spre ușa din stînga și o deschise încetișor. Văzu o cameră de copil. În pătuț se afla un copilaș, iar deasupra lui se aplecase, plină de duioșie, o femeie tânără. Copilul nu dormea. Se zvîrcolea în pat și plîngea încetișor.

– Mamă! strigă el deodată și întinse mînuțele spre ea.

Tînăra femeie luă copilul în brațe și-l sărută cu duioșia unei mame. Copilașul își puse capul pe pieptul ei și-i încolăci gîtul cu mînuțele.

– Puiul meu, nu plînge, Sam, nu plînge, băiatule!

Femeia se afla întoarsă cu spatele spre Ariel. Ariel stătea plin de nedumerire și nehotărît. Nu mai încăpea nici o îndoială că femeia era mama copilului. Dar cine e atunci mistress Warender și despre ce copil vorbise ea? Doar nu putea să smulgă; copilul din mîinile mamei! Legănîndu-și băiatul, femeia se întoarse și-l văzu pe Ariel. Zîmbi plină de încredere și, pornind în întîmpinarea lui, exclamă:

–În sfîrșit! Te-am așteptat atît de mult! Ariel nu mai pricepu nimic. Stătea nemișcat în ușă, neștiind ce să spună și ce să facă.

– Încă de ieri dimineață copilul se plînge că-l doare căpșorul – spuse femeia și-i întinse lui Ariel copilul. O nenorocire nu vine niciodată singură.

Ariel își dădu seama că este luat drept doctor și, ca să descurce măcar una din ițele încurcate ale acestei afaceri, zise:

– Iertați-mă, mistress, dar eu nu sînt doctor. Femeia păli, strînse copilul la piept, se dădu cîțiva pași înapoi și întrebă, cuprinsă de spaimă:

– Dar cine ești dumneata? Cum ai intrat aici? Nu cumva ești trimis de ei? Nu te-au trimis oamenii aceia îngrozitori care vor să-mi ia comoara? Și tăcu, privindu-și copilul plină de neliniște.

Nu! Hotărît lucru, Ariel nu era bun pentru astfel de afaceri! Și lucrul cel mai nimerit ar fi fost să se întoarcă, să treacă în fugă în cealaltă cameră și să zboare pe fereastră, lăsînd-o pe nefericita femeie să creadă că ceea ce i se întîmplase nu fusese decît o halucinație. Lui Ariel însă îi fulgeră deodată prin minte că fusese atras, printr-o minciună, să participe la o crimă îngrozitoare, și dori să afle adevărul.

– Iertați-mă, mistress, și nu vă fie frică de mine... Îndată am să vă explic totul. Se vede că la mijloc e vorba de o neînțelegeră.

– George! strigă femeia, tremurînd toată.

Tulburarea ei se transmise copilului și acesta începu să plîngă.

Se auziră niște pași repezi și în cameră intră un bărbat de vîrstă mijlocie. Văzîndu-l pe Ariel, păli ca și soția lui și se așeză între ea și Ariel, vrînd parcă s-o apere, apoi întrebă pe un ton aspru, aproape brutal:

– Cine ești dumneata și ce cauți aici? Pe urmă, privindu-l atent pe Ariel, exclamă cu o sinceră uimire: Mister Binoe?!

– Dar care este numele dumneavoastră, sir?

– Warender. Cu ce vă pot servi?

– Warender! exclamă tot atât de uimit Ariel.

Un timp oarecare, se priviră unul pe celălalt cu nedumerire. Apoi Ariel, convingându-se de-a binelea că fusese mințit, se hotărî să povestească totul părinților lui Sam.

– Trebuie să stau de vorbă cu dumneata, mister!

În biroul lui Warender, Ariel îi povesti cum fusese atras în această afacere, dar nu pomeni nimic de faptul că putea să zboare.

– Bandiții au vrut să se folosească de agilitatea mea excepțională, și astfel am pătruns la dumneavoastră, urcându-mă pe cornișa locuinței vecine. Sînt cît se poate de bucuros că n-am devenit unealta acestor oameni îngrozitori – termină Ariel.

Warender clătină din cap și spuse:

– Vă cred, mister Binoe, ați fost indus în eroare și ați acționat dintr-un impuls nobil. Iertați-mă, dar cu toate că sînteți un geniu în materie de sport, sînteți totodată un tînăr lipsit de experiență și cunoașteți prea puțin țara noastră. De altfel, o manevră atât de abilă ar fi putut induce în eroare nu numai un tînăr atât de naiv ca dumneavoastră... Ce îngrozitor! Dacă, din întîmplare, soția mea nu s-ar fi aflat lîngă copil, care e puțin bolnav, catastrofa ar fi fost inevitabilă. Copilul ar fi pierit, iar viața noastră ar fi fost distrusă. Dar oamenii aceștia vicleni și cruzi contau pe faptul că, participînd, deși în afara voinței, la o crimă și compromițîndu-vă, veți cădea cu totul în mîinile lor, veți deveni sclavul, unealta lor, deoarece oricînd ar fi putut să vă așeze pe scaunul electric, obișnuitul procedeu de executare în țara noastră, dînd pe seama dumneavoastră crimele lor. Poliția este cumpărată de ei... Ce îngrozitor! Încă o tentativă de răpire care n-a reușit! Dar ce va fi mîine?

Si, la rîndul său, mister Warender îi povesti lui Ariel coșmarul pe care el și nevasta lui îl trăiau de o lună, arătîndu-i scrisorile anonime prin care i se cereau bani.

– Le-am plătit foarte mult, dar cu cît le plăteam, cu atît îmi cereau mai mult, amenințîndu-mă că, oricum, ei tot îmi vor răpi copilul. Din vila mea, pentru a fi mai în siguranță, m-am mutat aici. Mă gîndeam că aici nu trebuie să am grijă decît de ușă, nu și de ferestre. Am angajat servitori speciali ca să urmărească oamenii care trec pe aici, dar cine-mi poate garanta că printre slugi nu există complici ai acestor răpitori de copii? Mi se pare că nu ne rămîne altceva decît să părăsim țara – zise el cu tristețe.

Ariel se uită la ceas: era aproape de miezul nopții. Se ridică.

– Vă cred, mister Binoe – mai spuse mister Warender, cînd își luară rămas bun. Bandiții nu se poartă așa. Puteți părăsi liniștit locuința mea. Trebuie totuși să vă previn că pe bandiți nu-i poți trăda fără ca să fii pedepsit. Iar dumneavoastră i-ați trădat. Viața vă este în mare primejdie. Și lucrul cel mai bun ar fi să părăsiți imediat New York-ul și să plecați pentru totdeauna din America.

.– Vă mulțumesc pentru sfat, mister Warender! Așa am să și fac. Aveți dreptate.

Și, la despărțire, mister Warender strînse cu putere mîna omului care era cît pe aci să-i ducă copilul la o moarte chinuitoare.

Ieșind din biroul lui Warender, Aureliu pășea îngîndurat pe coridorul lung.

Așadar, iată la ce folosește, în această lume îngrozitoare, puterea lui de a zbura! Și Pearce, și rajahul, și pastorul, și Chatfield, și bandiții au vrut să facă din el o unealtă pentru scopurile lor venale. Aici nu va putea niciodată să fie independent, nu va putea niciodată să ducă în tihnă o viață de om cinstit.

Darul minunat la care visează oamenii se transformă aici într-un blestem.

Nu, trebuie să fugă mai repede din acest oraș, de oamenii aceștia cruzi, cu sufletul neîmblînzit.

Dar ce va face în viitor?

Situația lui e foarte riscantă. Dacă Warender sau soția lui au și telefonat la poliție? Și în afară de asta, jos, lângă zgîrie-nori, ar putea să-l aștepte gangsterii sau complicii lor. Și Ariel se hotărî să zboare printr-una din ferestrele coridorului.

Ariel zbura vijelios peste oraș.

Țintind porțiunea cea mai întunecată a parcului, el coborî repede într-acolo și ieși pe o alee.

În întîmpinarea lui alergau cîțiva oameni, care observaseră, de bună seamă, căderea unui obiect.

– A căzut cineva? întrebă unul din ei, abia suflînd.

– Nu cineva, ci ceva – răspunse un altul. N-ați văzut cumva și dumneavoastră, mister? se adresă el lui Ariel.

– Da, am văzut și eu... Uite acolo... După grilaj, lângă rondul cu flori – răspunse băiatul, arătînd într-o parte.

Și se grăbi să se îndepărteze, oftînd cu ușurare. Totul se sfîrșise cu bine.

XLIV. LA PRIETENI

– De ce-ai întîrziat? Unde ți-e bagajul? Și de ce răsufli atît de greu? îl copleși Jane cu întrebările.

– Ești gata, Jane? Să mergem mai repede... Am să-ți povestesc pe drum... Era cît pe-aci să mi se întîmple o mare nenorocire.

În automobil, în drum spre port, îi îndrugă surorii sale o poveste născocită. Era cît pe-aci să cadă în ghearele bandiților care voiau să-l răpească în scopul unei răscumpărări. În America este un lucru obișnuit. Abia izbutise să scape, făcînd un salt gigantic... Nu, nu zburase, nu făcuse mai mult decît ceea ce făcea la circ. Ce bine că biletele pentru vapor sînt cumpărate!

– Vezi și tu acum cîtă dreptate am avut cînd am insistat să plecăm cît mai repede! zise Jane, cu un aer povățuitor.

– Și eu m-am gîndit la asta – răspunse sincer Ariel.

Jane îl lovi, cu un aer protector, peste mîină și-i zise:

– Întotdeauna să m-ascuți.

Ariel oftă ușurat doar în clipa cînd uriașul transatlantic părăsi portul și apele se lărgeau mereu-mereu dinaintea lor. Ce fericire că gangsterii nu știu să zboare!

Ariel stătea pe bord, privind cum în zarea învăluită în ceață se pierd contururile și se sting luminile orașului, oraș tot atît de interesant, dar la fel de înfricoșător ca și îndepărtatul Madrass.

Călătoria dură multe zile și nopți. În fiecă seară, acele tuturor ceasornicelor de pe vas înaintau automat cu o oră, iar din cînd în cînd, văzduhul era sfișiat de un sunet puternic de sirenă, care anunța apropierea unui vapor. Pasagerii se distrau vizionînd filme și dansînd, dar Jane îl convinse pe Ariel să nu iasă din cabină. Se temea că pe bordul vasului s-ar putea afla oameni care văzuseră „o minune a lumii – Binoe-neînvinșul”. Și el, prefăcîndu-se bolnav, stătea cuminte în cabina sa, plictisindu-se tot timpul și privind prin hublou suprafața monotonă a apei.

N-avea decît o singură bucurie: amintirile care-l legau de prietenii săi îndepărtați.

Și la aceste amintiri n-ar fi renunțat pentru nimic în lume. Tot timpul se gîndea la Lolita, la Șarad și la Nizmat.

Odată, pe cînd se găseau în împrejurimile Londrei, Ariel nu se mai putu stăpîni și-i povesti Janei despre Lolita. Jane îl puse să-i descrie amănunțit înfățișarea fetei și, îngîndurată, îi spuse:

– Oare n-o fi cerșetoarea aceea care a strigat, atunci cînd te-am găsit în drum și-am plecat din sat?

– Poate – răspunse tulburat Ariel. Despre asta însă eu nu știam nimic. Oare, într-adevăr, Lolita să fi fost atunci atît de aproape?

– Ei, și ce crezi tu despre Lolita asta?

- Eu... Ea, bineînțeles, este foarte săracă, dar nu e cerșetoare... Așa trăiesc în India milioane de oameni... E însă frumoasă ca un vis. Eu o iubesc foarte mult și n-am s-o uit niciodată.

- Nu cumva vrei să te-nsoți cu fata asta negricioasă și murdară? Și Jane rîse cu un rîs răutăcios și aspru. Asta ar mai lipsi! Splendid! Sir Aureliu Galton se însoară cu lady Lokita!

- Lolita, nu Lokita! se supără Aureliu.

Dar Jane, considerînd că discuția lor n-are nici un rost, continuă:

- Trebuie să-ți comanzi niște costume ca lumea, Aureliu: un frac, un smoching, o redingotă. În America ai umblat îmbrăcat ca un funcționar. Barbara, prietena mea, ar rîde dacă te-ar vedea într-un costum ca ăsta.

Și pe drum, și acasă, Jane nu-i dădu pace o clipă fratelui său. Era ca o guvernantă severă, care în fiecare minut îi făcea observație: ba că n-a vorbit ce trebuie, ba că nu s-a întors cum trebuie. Îl silea să zîmbească, să vorbească cu oameni care nu-i făceau nici o plăcere, numai pentru că așa cerea buna-cuviință. Îl învățase să facă complimente. Ariel îndura cu răbdare toate aceste chinuri, numindu-le în sinea lui dresaj. Pe Jane o indigna mai ales comportarea fratelui său față de servitori.

- Vorbești cu ei de parcă ți-ar fi egali! exclamă ea.

- Dar oare nu sînt și ei oameni ca și noi? replică Ariel.

Jane îi ținea plictisitoare lecții despre egalitatea de clasă și despre faptul că servitorilor trebuie să li te adresezi pe un ton rece și corect. În schimb, față de oamenii din cercul tău, trebuie să dai dovadă de o amabilitate excepțională.

- Și dacă mie mi-e scîrbă de omul acela? întrebă Ariel.

- Nu, ești de-a dreptul imposibil! N-ai nici un pic de educație! spunea Jane, cuprinsă de desperare.

Odată, Ariel și Jane, întovărășiți de Dottaler, plecară în afara orașului, ca să viziteze fabricile de cărămidă, proprietatea familiei Galton. Tot ce văzu acolo produse o impresie deprimantă asupra lui Ariel. Barăcile joase, terenul lutos, șanțurile și gropile de unde se scotea lutul, apa ce plescăia sub scîndurile pe care mergeau oamenii. Dar Jane nu băgă de seamă nimic din toate acestea.

O femeie bătrînă, din cartierul muncitoresc, trecînd peste un podeț, căzu și nu se mai putu scula de jos.

Ariel se grăbi s-o ajute; ridicînd-o, își murdări mînușile din piele de căprioară și paltonul lucrat la cel mai bun croitor londonez.

Jane, fără să se sfiască de prezența lui Dottaler și chiar în fața femeii, care-și pierduse cumpătul, începu să-și certe fratele. După părerea ei, era o faptă cu totul inutilă. Ariel tăcea posomorit, ștergîndu-și cu batista mînușile mînjite de lut.

La o săptămână după sosirea lor în Anglia, Ariel devenea major. Jane, vădit emoționată, se pregătea în vederea acestui eveniment solemn, repetându-i într-una lui Ariel că în această zi el va fi primit în lumea mare. Invitațiile fuseseră trimise celor mai aristocratice familii.

În dimineața majoratului lui Aureliu, apărură Boden și Haselon.

Și atunci, între ei și Jane, avu loc o scenă furtunoasă. Jane începu să ceară socoteală tutorilor și ambele părți se înflăcărară. Bineînțeles, nici ea și nici tutorii nu strigau și nici nu dădeau din mâini. Dimpotrivă, discuția se purta pe un ton scăzut și cuvintele erau întovărășite de gesturi stăpînite. Dar fiecare cuvînt conținea otravă și fiecare privire era o săgeată. De fapt era o discuție pur comercială, cu învinuiri și jigniri reciproce.

Scena aceasta produse asupra lui Ariel o impresie atît de apăsătoare, încît băiatul nu se putu stăpîni și, posomorit, plecă în camera sa.

Nervii îi erau încordați ia culme. I se părea că se sufocă. Cu tot anotimpul rece de toamnă, deschise fereastra și în încăpere năvăli ceața și un miros de zgură arsă. Ariel închise geamul și începu să se plimbe prin odaie. În sufletul lui, revolta creștea mereu și încolțea o hotărîre.

Dar felul în care se sfîrși solemnitatea zilei lui de naștere umplu cupa răbdării.

Cînd începură să se adune invitații, lui Ariel i se păru că asistă la un bal mascat, la o îngrozitoare parodie a omenirii. Totul era fals: zîmbetele, cuvintele, părul, dinții, chiar și rumeneala din obrazii doamnelor. Chipurile proaspete erau o rară excepție. Fetele aveau părul roșu, pistrui și dinți lungi. Bărbații erau fie uscățivi, fie grași, de se înăbușeau în osînză în fracurile lor strîmte. Și fiecărui dintre ei Ariel trebuia să-i strîngă mîna, să-i zîmbească bucuros, să-i spună cîteva cuvinte de politețe. Și toate acestea, sub privirea pătrunzătoare a Janei, care-i urmărea fiecare pas, fiecare cuvînt.

După masă, lordul Forbes, care ședea alături de Ariel, un om îngîmfat și plin de importanță, începu să vorbească pe larg despre India. Nu vorbea de hinduși decît spunînd „aceste vite” sau „aceste animale grosolane, care se închină vacii”.

Ariel se stăpîni multă vreme, dar în cele din urmă nu mai putu și izbucni:

– Majoritatea acestor oameni simpli, cinstiți și muncitori merită mult mai mult respect decît mulți dintre cei prezenți, care, la drept vorbind, trăiesc pe socoteala acestor oameni.

Izbucni un scandal nemaipomenit. Apoi toți tăcură dintr-o dată. Lordul Forbes începu să tremure de furie și căuta să-și stingă țigara aprinsă în tabacheră în loc de scrumieră. Jane păli, apoi, făcînd apel la toată stăpînirea de sine de care putea da dovadă, se strădui să liniștească spiritele.

Dar cu cîtă furie se năpusti asupra lui Ariel cînd oaspeții plecară! Uitînd și de buna-cuviință, ea striga cît o lua gura că nu mai vrea să știe nimic despre un asemenea frate, că în vinele lui nu curge sînge de aristocrat, ci sînge de plebeu, că va fi nevoită să-l interneze într-un institut unde să fie educat și făcut om, sau, în caz contrar, drumurile lor trebuie să se despartă pentru totdeauna. Ariel va renunța la tot și va fi zvîrlit în stradă, unde, vezi bine, va găsi societatea către care se simte atras.

Spre mirarea ei, iar mai apoi spre spaima ei, Ariel nu scoase un singur cuvînt, păstrînd tot timpul un calm mohorît.

Lucrul acesta i se păru suspect Janei. Se prefăcu că regretă și chiar își ceru scuze pentru izbucnirea ei.

– Tu, bineînțeles, nu ești vinovat cu nimic. Nu se poate, dintr-un singur salt, să sari din arena circului într-un salon aristocratic. De fapt, eu port cea mai mare parte din vină, fiindcă prea devreme te-am scos în lume. Ai să înțelegi și tu singur...

– Eu am înțeles. Am înțeles tot – răspunse Ariel. Nu te neliniști, Jane. Nu am să-ți mai creez nici un fel de neplăceri. Dar acum e tîrziu și am obosit. Noapte bună! și plecă în camera sa, lăsîndu-și sora pradă nedumeririi.

Ariel încuie ușa cu cheia și, enervat, începu să se plimbe de colo pînă colo, apoi se liniști, își împachetă lucrurile cele mai necesare și, cu o valiză mică în mînă, ieși din casă.

Noaptea era cețoasă. Nu se vedea nimic la doi pași. Ariel luă un taxi și-i spuse șoferului să-l ducă în port.

Spre bucuria sa, află că un mare transatlantic, care făcea cursa între Londra-Bombay-Colombo-Madrass, pleacă peste o oră. Luă un bilet de clasa a treia, căci îi era nesuferit gîndul să călătorească în societatea unor oameni ce semănau cu sir Forbes, îngîmfatul acela din pricina căruia se certase pentru ultima oară cu Jane.

Peste o oră, uriașul transatlantic se desprinse de chei și porni către țărmurile îndepărtate ale Indiei.

Oamenii rămași pe țarm urmăreau cum, în ceața adîncă, se mistuie silueta întunecată și confuză a vasului, cu hublourile scînteind de lumini. În acest ceas dinaintea zorilor, vaporul părea o născocire de basm, un monstru. Luminițele, lui palide care se stingeau și mureau încet-încet mai licăriri o bucată de vreme. În cele din urmă se topiră în ceață.

Vaporul care-l ducea pe Ariel dispăru ca o nălucă de vis.

SFÎRȘIT

